

DEN NY VERDENS
impuls

NUMMER 4 - DECEMBER 2012 - 30. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Tidens længsel

I alle menneskers hjerte er der en længsel efter kærlighed, fred og lykke. I alle nationer er ønsket om international forening. Universelt broderskab er det ultimative mål i verden. Hvor langt er vi fra det mål? Afstanden hertil kan kun måles med hvor megen næstekærlighed, der er i verden. Men den kærlighed er endnu ikke nået til dørrinnet for de menneskelige relationer og vil ikke åbne døren, før menneskene byder fællesskabet indenfor.

Fællesskab betyder énhed. Énhed betyder balance mellem at give og modtage. Civilisationen er endnu ikke nået dertil, hvor man forstår den dybere betydning af, at der skal være en ligelig balance mellem at give og få. Menneskets største opgave er at lære at GIVE. Vi er stadig i en barbarisk tidsalder, hvor man hellere vil TAGE end at GIVE, ja endog tage andres liv.

En spirituel tidsalder er imidlertid ved at spire frem. Døren er åbnet lidt på klem, men vort verdenshus står stadig på splittelsens sand. Konsekvensen heraf er frygt. Et hus der er bygget på splittelse og frygt må falde. Fred og lykke vil først komme, når kærlighedens lys forener menneskene og de er holdt op med at skabe frygt.

Walter Russell

Martinus skriver i småbogen ”gavekultur”:

....give-evnen er den hovedhjørneste, hvorpå al absolut lykke beror.

Jesus sagde: ”saligt er det at give hellere end at tage”

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Lyset i mørket	Boganmeldelser:
8	Spørgsmål til Martinus	33 <i>Lynne McTaggart</i> Feltet <i>Per Bruus-Jensen:</i> <i>Projekt Liv</i>
9	<i>Kim Gerner Larsson:</i> Mit møde med Martinus	34 <i>Lorna Byrne:</i> Et budskab om håb fra englene <i>Peter Thielst:</i>
10	<i>Ejnar Hjorth:</i> Missionsvirksomhed?	35 Om Søren Kierkegaard
11	<i>Walter Russell:</i> Lysets hemmelighed	
13	<i>Tage Buch:</i> En forudsigelse og dens opfyldelse	37 <i>Mischa Lim:</i> De 4 X'er
14	<i>Kurt Christiansen:</i> Om bevidstheden Martinus	41 <i>Ruth Olsen:</i> De nye myter
	DIALOG:	44 <i>Karl Otto Lundholm:</i> Fianskrisen - hvad er årsagen?
23	<i>Steen Kofoed:</i> Den gamle verdens impuls <i>Ruth Olsen:</i> Kommentar	46 <i>Ejnar Hjorth:</i> Oversættelser, oversættelser og atter oversættelser
	<i>Ingrid Holck:</i>	47 <i>Jan Langekær:</i> Tredie med i, og hvordan Martinus beslattede det
24	Om Martinus og kritik	48 KORT FORTALT
	<i>Otto Hesselbjerg Pedersen:</i>	54 MØDER
25	Angående brug af betegnelsen "Det Tredje Testamente"	56 Referat fra udstillinger
27	<i>Mischa Lim:</i> Svar til Hans Wittendorff	
	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>	
29	Nogle historiske noter om bevarelsen af Martinus værk	
32	<i>Vagn Noach:</i> Slutspil	

Den Ny VerdensImpuls nr.4/2012

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Tryk: Princo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **240 kr** og Norge **230 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3208) 925 4242 - Norsk giro:
7877 08 07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

Få prøvenummer tilsendt

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. februar 2013**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels ind-
hold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

I dette blad fortsætter det, nogle vil kalde ”Martinus-
sagens interne debat”, men den er der åbenbart brug for,
siden så mange har haft lyst til at ytre sig. Og det er jo
fint, for det hører med til den demokratiske kultur, vi er
så heldige at have i vor del af verden.

Martinus-sagen har ingen organisation med medlemmer,
og det er jo fint, men så har vi heller ikke demokratiske
medlemsmøder, hvor de interesserede kan udveksle me-
ninger om interne problemer. Et blad der kun udkommer
fire gange om året er selvfølgelig et langsommeligt kom-
munikationsmedie, men når ordene skal prentes på papir,
er der større chance for, man tænker sig om.

Hvis man vil vide noget mere dybtgående om baggrunden
for den kritik, der er opstået, kan man læse lidt om det på
bladets hjemmeside. Ingen ønsker at være kontrær, hvis
man kan undgå det, men sommetider kan man jo føle,
det er nødvendigt.

Bladet her er så alsidigt, så jeg håber der er lidt for enhver
smag. Hvis man mangler ideer til en julegave er det stadig
muligt at den oprindelige udgave af Livets Bog, alle 7
bind for 1000 kr, Bisættelse for 140 kr, Logik for 130 kr
og småbøgerne for 20 kr pr stk. Alt sammen i smukt hvidt
bind med guldstjernen.

De laver sjov i TV med, at Jorden går under d.21. decem-
ber, men vi får nok alligevel en god jul og er her endnu,
når vi skriver 2013!

Og til lykke til verden for at Obama blev valgt vil jeg sige
med dette sjove billede, jeg fandt.

Ruth

Lyset i mørket

Af Martinus

”Lyset i mørket” er det rigtige udtryk for julen. Vi ser også, hvorledes julen fejres ved at tænde millioner af lys. I gaderne, i butiksvinduerne, i hjemmene, overalt er der tændt lys, som stråler ud i vintermørket. Børnenes øjne stråler om kap med alle julelysene ved tanken om juletræ og julegaver, og selv de fleste voksne bliver påvirket af julestemningen til trods for bekymringer og travlhed. Mange af disse voksne mener dog absolut, at julen er børnenes fest, og at de selv er vokset fra den slags barnlige glæder. Alligevel påvirker alle lysene i mørket deres mentalitet, og inderst inde ville de nødigt undvære julefesten, som også kalder minderne frem om deres egen barndoms julefester og juleglæder.

Når vi fejrer julen, fejrer vi et barns fødsel, et barn, som voksede op og blev et lysende og strålende eksempel for menneskene. Han blev et eksempel på, hvad det virkelig vil sige at være menneske. Specielt i situationer, hvor han mødte menneskers hån og spot, deres straf og forfølgelse, alt det såkaldte onde, vi opfatter som mentalt mørke, at man kan møde med sin bevidstheds lys i stedet for at svare igen med nyt had eller ny hån eller spot. Han blev et strålende lys i mørkets mentale vinterzone.

Men julen er ikke blot en fest til minde om barnet, som blev født i Betlehem, og den vil ikke, som nogle irreligiøse mennesker mener, efterhånden blive noget, der falder bort, fordi menneskene vokser fra den slags ”nativitet og overtro”. Tværtimod, julen er udtryk for noget, der mere og mere vil komme til at gøre sig gældende i den menneskelige psyke, fordi den er et produkt af det skabelsesprincip, der har forvandlet jorden fra at være en glødende ildmasse til den nuværende skønne, solbe-strålede verden, hvor intellektuelle mennesker kan leve. Julens princip ”lyset i mørket” er i sig selv noget, der ikke kan standses. At forsøge på at udrydde julestemningens grundprincip i mennesket ville være det samme som at forsøge på at slukke solen.

Juleglæden vil blive til livsglæde

Efterhånden som den nye verdensimpuls vinder indpas i menneskenes bevidsthed, vil de naturligtvis se anderle-

des på mange ting, end de gjorde, da de var under den gamle verdensimpuls' påvirkning, og det gælder også julen. Julebudskabet i sin gamle form vil med tiden tabe sin kraft, men det lys og den glæde, der udtrykkes gennem beretningen, vil ikke alene bestå, men blive stærkere og stærkere. En ny epoke er under udvikling blandt de jordiske mennesker, i hvilken julen ikke blot vil være en fest én gang om året, men skal blive en konstant funktion i menneskenes psyke.

Juleglæden vil blive til livsglæde, julegaverne til, at mennesket vil give sig selv, dvs sin livsglæde og sin skabeevne til gavn for helheden, og julefreden vil blive til fred hele året, ikke blot mellem de forskellige nationer, men også mellem de enkelte mennesker. Der skal virkelig blive ”fred på jorden og velbehag iblandt menneskene”, som det er bebudet i juleevangeliet. Men for virkelig at forstå, hvad meningen er med dette gamle budskab, må man lære det at kende, som det forkyndes for de vise og ikke blot, som det har været under den gamle verdensimpuls, for de enfoldige. Mennesket må lære at forstå universets tale om julebudskabet.

Universets tale er netop talen om ”lyset i mørket”. I det gamle testamente kan vi læse, at Gud sagde: ”Det vorde lys”. Hvad mon det er for et ”lys”, der er tale om? Det er ikke det fysiske lys, for senere i skabelsesberetningen tales der om, at solen og månen sættes på himlen. Det er bevidsthedens lys, åndens lys, der skal stråle i materiens mørke verden. Og det er det, der er ved at ske gennem menneskehedens udvikling på jorden. Menneskets skabende tanke og humane evne eller evnen til næstekærlighed er lyset, som skinner i mørket, og mørket er

den uvidenhedens og primitivitetens tilstand, som hører dyreriget til, men som menneskene skal udvikle sig bort fra ved at lære ”at kende forskel på godt og ondt”, som slangen sagde til Eva. Da skal de blive ”ligesom Gud”, altså de skal blive ”mennesket i Guds billede”.

Men menneskene har endnu ikke lært i synderlig grad at kende forskel på godt og ondt, for så ville de gøre meget mere godt, end de gør. De er altså endnu ikke blevet ”mennesket i Guds billede”, de er stadigvæk under skabelse, der er det samme som udvikling. Bevidsthedens klare lys skinner endnu kun som en lille tælleprås i mørket, som et lille julelys, men den skal blive som en funklende julestjerne, hvorigennem livsglædens, intellektualitetens og næstekærlighedens lysende og varmende vibrationer stråler ud i mørket til gavn og glæde for levende væsener.

En sådan tilstand, mener mange mennesker, vil aldrig kunne blive en realitet. ”Det er blot en ønskedrøm”, siger de, og så fortsætter de: ”Der har altid været krig, og der vil altid blive ved med at være krig”. Men hvis disse mennesker lever under vore breddegrader, og det gør mange mennesker, der siger sådan, så siger de dog ikke: ”Det har altid været vinter, og det vil altid blive ved med at være vinter”. Hvorfor gør de ikke det? Fordi de gennem universets tale er blevet belært om noget andet, nemlig at vinteren glider over i foråret, og at der derefter kommer sommer og efterår. De siger heller ikke: ”Det har altid været nat, og det vil altid blive ved med at være nat”, fordi de ved, at det bliver morgen, middag, aften.

Ganske vist er der steder på kloden, hvor døgnkredsløbet og årskredsløbet ikke opleves så intenst som her, hvor vi lever. Der er næsten evig sommer eller evig vinter, og der er det ikke let for naturen at forkynde julebudskabet. Det kan ikke forkyndes, hvor der kun er mørke, eller hvor der kun er lys. Det har været nødvendigt, at der var et mørkt felt, i hvilket lyset kunne markeres i sine detaljer. Derfor er der på kloden zoner, hvor årstiderne er meget kontrastrege, og i disse zoner udfoldes ganske naturligt jordklodens stærkeste hjernevirksomhed. Der er der nemlig de største muligheder for at lære universets tale at kende i alle detaljer, dvs at lære livets love at kende, at indrette sit liv efter dem og at udnytte dem til intellektuel skabelse.

Hele den praktiske, tekniske og videnskabelige udvikling i vor tid er udsprunget fra occidentens lande, hvor menneskene i løbet af et år oplever skiftende lys og mørke og kulde og varme, hvilket betyder en udvidelse af deres horisont. Sanserne er blevet bearbejdet af naturen i mange variationer, og der er opstået forestillinger om tid og rum og andre dimensioner, tænkeevnen og skabeevnen er kommet til udfoldelse for at beherske naturkræfterne og gøre sig jorden underdanig.

Julebudskabet

Dette er ikke noget, menneskene er kommet sovende til. Det er sket gennem overvindelse af store vanskeligheder, hvorved der er vundet erfaringer og viden. Det er åndens lys, der er begyndt at forme materien ikke blot gennem naturkræfterne, men også gennem det jordiske menneskes skabende bevidsthed. Åndens lys overvinder mørket eller uvidenheden. Men det er jo det samme princip, som udfolder sig i den fysiske verden efter vintersolhverv, hvor lyset eller varmen lidt efter lidt overvinder mørket og kulden og skaber forår og sommer.

Også efter det mentale vintermørke, som menneskeheden i øjeblikket oplever, vil der komme en vår, også et mentalt vintersolhverv vil forvandle livet på jordkloden. Ligesom der i naturen måtte skabes mørke, for at lyset kunne markeres og opleves, måtte der hos jordmenneskene skabes mentalt mørke, hvori åndens lys kunne stråle og funkle. Vi passerer vintersolhverv i et stort kosmisk ”årskredsløb”. Julebudskabet fortæller os, at hele dette mørke er en foranstaltning, der må til, og som er til gavn for menneskene, fordi vi netop gennem det mørke sceneri kan få udsigt til kontrasten dertil, til lysets verden.

Det ville naturligvis tilsyneladende have været mere behageligt, hvis menneskene blot skulle leve i et evigt lys og i en evig varme og ikke skulle bekymre sig om det daglige brød, men frit kunne nyde naturens frugter. Men mennesket ville da dø af lys og kedsomhed. Lyset ville blive til det dræbende princip i stedet for det livgivende princip. Livsoplevelsesevnen ville degenerere på grund af manglende kontraster eller detaljer, da ville menneskene virkelig kunne ”dø døden”. Men det var jo netop det, slangen i paradiset sagde til Eva, at de ikke skulle, men derimod skulle ”eders øjne oplades, og I skulle blive ligesom Gud og kende forskel på godt og ondt”.

”Slangen” eller ”djævelen” er udtryk for et kosmisk eller universelt princip og ikke for et væsen, som er Guds

jævnbyrdige modstander. Mørket er den jordbund, hvori lyset kan spire og vokse, hvori bevidstheden kan fødes, og fortællingen om kristusbarnets fødsel er ikke blot en beretning om, at Jesus fra Nazareth fødtes i Betlehem for så og så lang tid siden, men også et symbol på, at "mennesket i Guds billede" udvikles fra dyrerigets mørke instinktverden og forvandles til et væsen, som er indviet i livets love og skaber en verden af strålende intellektualitet og kærlighed omkring sig.

Der findes ikke noget mørke, som ikke er beregnet på at være baggrund for et strålende lys. Hvert levende væsens "Getsemane" eksisterer udelukkende for at være et "mørkekammer", hvori noget lyst og guddommeligt skal åbenbares. Naturligvis er teknik og fysisk videnskab ikke nok, når der skal skabes en fredens verden på jorden. De er resultater af, at mennesket inden for et vist område har overvundet mørket med tankens lys. Men teknik og videnskab bruges også i krigens tjeneste og skaber derved endnu mere mørke og lidelse blandt mennesker. Længslen efter fred bliver derved endnu stærkere, og det er den eneste vej til freden.

De jordiske mennesker har efterhånden en baggrund af had, fjendskab, forfølgelser, drab, lemlæstelser, tortur og mange andre af de store kriges virkninger, og de har fra hverdagens krige mand og mand imellem en baggrund af intriger, sladder, misundelse, vrede og bitterhed m. m. På denne mørke baggrund tændes julens stjerne i menneskets sind, og det er stadigvæk det gamle budskab, som lød til hyrderne julenat, men det er i en ny form, som passer til nutidens tænkende mennesker, som ikke kan suggeres til blind tro på religiøse dogmer. "Englenes sang" bliver til "universets juletale", og denne juletale er en uafbrudt gentagelse i mange variationer af, at lyset tændes i mørket.

En kosmisk impuls rammer jordkloden

Den største energikilde inden for vort domæne i universet, solen, viser os, at den kun eksisterer for at sende julegaver ud til alt og alle ganske betingelsesløst og uselvsk. Den kender ikke forskel på gode og onde eller retfærdige og uretfærdige, men stråler sin energi ud til alle. Den giver lys og kraft og varme, og hvis den ikke gjorde det, ville vor jord blive kold og øde. At der findes nætter og vinterperioder, hvor lyset og varmen føles mindre, er ikke solens skyld, men en virkning af jordens og dermed vort forhold til solen. Solen er en fysisk julestjerne i vort lille område af universet. Men der findes også en åndelig

julestjerne, en kosmisk impuls, som rammer jordkloden med sine livgivende stråler og bølger.

Også denne åndelige sol kaster sit lys over menneskene. Den har tidligere gjort det gennem alle religionerne, gennem kunsten og videnskaben, og den gør det nu også gennem åndsvidenskaben. Det er ikke alle mennesker, som endnu er modne til at modtage denne nye impuls, nogle befinder sig mentalt set så langt inde i nattens eller vinterens mørkezone, at lyset fra denne kosmiske sol eller julestjerne endnu ikke kan nå derind. Men ligesom det er et spørgsmål om tid, hvornår den fysiske sol får mørket til at vige, er det også blot et spørgsmål om tid, hvornår strålerne fra den nye verdensimpuls trænger længere og længere ind i flere og flere menneskers mentale vintermørke.

Mange søgende mennesker er allerede begyndt at fornemme dette lys i bevidstheden, ikke en ny tro eller religion, men en erkendelse af universets evige love og principper. Hvor denne erkendelse virkelig rodfæstes i bevidstheden, vil alle former for had og bitterhed og utilfredshed med andre mennesker forsvinde lidt efter lidt, en virkelig juleglæde vil vokse frem i sindet, en glæde, som aldrig kan tages fra en. Man ved da, at ingen skyer er så tætte, at de ikke kan skilles, så lysets stråler bryder igennem mørket, og man begynder at forstå, at julen ikke blot skal holdes den 24. december, men skal strækkes ud over hele året. Da er man med i den "engleskare", hvor igennem universets juletale lyder, da giver man sig selv, og det er den største julegave.

(Artikel som Martinus selv skrev til Kosmos nr. 16/1975)

LIVETS BOG

Om livets stofside og livsside

Af Per Bruus-Jensen

Med mennesket som betaget tilskuer er årstiderne atter ved at fuldbyrde et kredsløb i deres evige runddans. Som tyst berørt af en vældig troldmands stav gør naturen på ny forberedelser til at sove ind i vinterdøden. For længst har den muntre svale kvidret sin afskedshilsen over de gule stubmarker, og der råder i det øde sceneri en stemning, der lader følsomme sind forstå, at alt er fuldbragt. Flammende farver i skov og hegn er et sidste betagende farvel til livet, men et farvel, der også er en hvisken om gensyn. Thi godt gemt af vejen i løv og mos, i filt og bark venter i forvisning tusinder af frø og grønne knopper på, at lys og varme atter skal komme ind i verden og bringe dem til live; de synes ved deres tilstedeværelse at vide, at eventyret skal fortsætte.

Ja, det er kuldens og mørkets epoke der nu stunder til, men så rigt er livet, at det også i disse faser af kredsløbet har storhed og skønhed at fremvise. Thi vinteren er også de høje, frostklare nætters tid. Over den ensomme vandrers hoved hvælver sig i mørket en hærske af blinkende stjerner, der fortryller sindet og kalder på mennesket i mennesket. Det føler uvilkårligt en ganske særlige berøring med det inderste i sig selv, og det griber sig i at tænke over livets store spørgsmål: Hvem er jeg, og hvad er det egentligt, jeg ser...? Hvad er den dybeste sandhed om stjernehæren over mit hoved; og hvad er sandheden om mig selv og mine medvæsener...? Er der en dybere hensigt med livet og det hele; er Gud til...? – Ja, netop

sådanne spørgsmål opstår let og gerne, når man vandrer i mørket under stjernerne.

* * *

I sit store værk om livet beretter Martinus om de svar, han gennem en række åndelige åbenbaringer i 30-års alderen selv havde været genstand for vedrørende tilværelsens store spørgsmål. Og han oplyser i den forbindelse, at han bl.a. kom til at forstå hvorledes hele verdensaltet er et guddommeligt, levende væsen, og at mennesker, dyr og planter er levende, organiske detaljer i dette altomfattende væsen. Ja, selv ting, vi ikke er vant til at betragte som levende, står enten direkte eller indirekte i livets tjeneste. Atomerne dybt nede i materien og stjernerne dybt ude i rummet hører til blandt disse nye udtryk for liv; for alle er de på en eller anden måde med til at holde det guddommelige al-væsen i live.

I virkeligheden er *alle* mennesker i stand til at opnå sådanne oplevelser, oplyser Martinus. Men det kræver, at man begynder at tænke, føle og handle på en ny måde; og samtidig kræver det, at man begynder at “se” på en ny måde. Som det er i øjeblikket, forstår vi ikke hvad naturen virkeligt er. For vi ser den kun fra dens stofside svarende til, at vi kun ser den fra ‘ydersiden’. Ja, vi tror endog, at der kun ér denne yderside. Men det er ikke rigtigt. Foruden ydersiden er der også en ‘inderside’, og vi må til at lære at få øje på denne inderside. Thi er vi først i stand til at kunne dette, vil vi opdage, at overhovedet ALT er levende; at alt er dele af ét eneste stort, levende al-væsen: GUD. – Vi må altså lære at se naturen fra både dens stofside OG dens livsside.

Menneskets forhold til disse to sider af naturen sammenligner Martinus ofte med det forhold, et menneske kan befinde sig i til en bog. Hvis det ikke har lært at læse og i øvrigt ikke ved, hvad en bog er, da vil det kun kunne opleve en sådan fra dens stofside. Det vil kunne se det papir, den er trykt på; det bind, den er bundet ind i, og de bogstaver, der er trykt i den. Men der vil ikke være nogen mening for det i disse ting. Er det særlig energisk, vil det måske begynde at veje og måle bogen; finde ud af hvor mange sider og bogstaver, den indeholder. Det vil måske også undersøge, hvor mange slags bogstaver, der er, samt hvor mange der af hver slags.

Ja, det vil kunne foretage en lang række undersøgelser af lignende slags. Undersøgelser, der dog alle sammen kun giver oplysninger om forhold vedrørende bogens stofside. Hvad bogen i dybere forstand er for noget, har det ikke den ringeste anelse om og vil aldrig få det, så længe det kun er indstillet på selve de ydre forhold og ting.

Dette er altså menneskets oplevelse af en bog, når det ikke kan læse den og derfor kun ser den fra dens stofside, og denne måde at opleve på, svarer iflg. Martinus rent principielt til den, der gør sig gældende for menneskets vedkommende, når det ser på naturen. Heller ikke her forstår det, hvad det er, det har for sig. Mange mennesker er imidlertid nysgerrige og har lyst til at foretage undersøgelser, og gennem alle disse undersøgelser opnås en mængde resultater. Men fælles for dem alle er, at de kun fortæller om ydre forhold og ting. Man har efterhånden fundet ud af ca. hvor mange slags dyr og planter der findes, og man ved også en hel del om, hvor mange der er af hver slags. Man har undersøgt stoffet og her fundet frem til et utal af nye kategorier og detaljer. Der er så og så mange slags atomer; så og så mange slags grundstoffer; så og så mange slags celler, organer osv. Og ligeledes med de store tings verden. Vort solsystem har så og så mange planeter, der igen for nogles vedkommende har så og så mange måner. Der findes så og så mange typer stjerner, mælkevejssystemer osv. osv. Vi har kort sagt fundet frem til en lang, lang række detaljer i den vældige mekanisme, vi kalder naturen. Men hvad disse detaljer for en dybere betragtning rent faktisk er udtryk for, forstår vi lige så lidt, som alfabetet forstår hvad detaljerne i en bog er udtryk for. Hvilket i princippet vil sige, at vi er en slags kosmiske alfabetter, der kun ser naturen som "trykssvæerte og papir".

Naturens tale

Omvendt! For den, der kan læse, er en bogs stofside som bekendt kun af underordnet betydning. Denne side kan ganske vist være meget smuk og smagfuld og kan gøre det til en ekstra nydelse af beskæftige sig med det egentligt værdifulde ved bogen, nemlig *indholdet*. For det er jo først og fremmest indholdet, der søges af mennesker, som kan læse, og det at kunne læse er netop at have evne til at uddrage dette indhold af bogens stofside. Det er at have evne til at se bogen fra dens livsside, nemlig den side, hvor den er udtryk for sin skabers tanker, følelser, erfaringer, idéer, betragtninger og forestillinger etc.

At kunne læse er altså at have evne til at se en bog eller et andet skrift fra en side, der skjuler sig bag stofsidens, og som stofsidens i virkeligheden blot er et middel til at udtrykke for den, der har "øjne" at se med. Og at kunne læse er dermed ensbetydende med at have evne til at hente rigdomme frem, som ikke eksisterer for alfabetet. Ingen er derfor i tvivl om, at den, der kan læse, er bedre

stillet end den, der ikke kan, for så vidt der i begge tilfælde er adgang til bøger.

Men således også med hensyn til mennesket i dets forhold til naturen. Naturen er i virkeligheden også en slags bog, oplyser Martinus. Den er livets egen store bog, i hvilken ophavet – den store, guddommelige skaber – udtrykker sine idéer, tanker, følelser, forestillinger og betragtninger. Og det vil være til eventyrlig inspiration og velsignelse for os at nå frem til at kunne 'læse' den.

Omvendt kan vi ikke i det lange løb være tjent med kun at kunne opfatte dens stofside, for er denne side end skøn og betagende, så er den dog for intet at regne mod livssiden og altså dermed indholdet. Thi dette indhold er guddommens personlige beretning om sig selv. Det er guddommens beretning om tilværelsen og dens dybere mening, således som den former sig og tager sig ud set fra livets allerhøjeste udsigtspunkt, og skildret af livets allerstørste geni i livskunst og kærlighed.

Men hvordan skal mennesket få lært at læse og tyde "Livets Bog" i form af naturens tale...?

Ja, det kræver for det første modtagelighed over for en teoretisk undervisning, gennem hvilken det enkelte menneske så at sige kan få lært det alfabet at kende, der er i anvendelse. En undervisning som ikke mindst den kommende åndsvidenskab vil have til opgave at formidle, og hvortil i så høj grad Martinus på værdifuld måde bidrager – ikke mindst gennem sit hovedværk, der ikke for ingen ting netop bærer titlen "Livets Bog".

Dernæst kræves der – og det er langt det vigtigste – at vi indstiller os på at tænke, føle og handle anderledes, end det almindeligvis for nuværende sker. Vi må lære at føle kærlighed til og samhørighed med alt levende. Vi må lære at *tænke* kærligt på alt levende. Og ligeledes lære at *handle* kærligt og hensynsfuldt mod alt levende. Som et spørgsmål om bevidsthedsindstilling er dette nemlig en forudsætning for, at den enkelte i fornøden grad kan opnå kontakt med naturens livsside. Hvilket skyldes, at denne

kontakt ikke mindst beror på, at nævnte livsside gennem føling med en sådan holdning selv lukker sig op for den søgende. Som allerede anført er naturens livsside nemlig Guds væsen udtrykt i guddommelige tanker, følelser, idéer, betragtninger og forestillinger mv. Og for den, der kan 'læse' denne livsside, viser det sig hurtigt, at den er en beretning om kærlighed til overhovedet alt levende. Den er en beretning, gennem hvilken guddommen udtrykker sin dybe kærlighed til hvert enkelt levende væsen i verdensaltet, og den er ligeledes en beretning, gennem hvilken den samme guddom udtrykker ønsket om selv at modtage kærlighed fra hvert enkelt væsen i tilværelsen. Det er derfor først og fremmest igennem kærlighed til alt levende, at Gud bringes til at åbne sig for det søgende menneske, hvad der igen betyder, at det frem for alt er ved kærlighed, man opnår dén kontakt med naturens livsside, der sætter én i stand til at tyde og læse indholdet i livets egen store bog og på dette grundlag forstå meningen med det hele. Herunder også meningen og den kærlige hensigt med alt det, vi nu opfatter som 'det onde' i tilværelsen.

Vejen til indvielse går med andre ord entydigt gennem dette at indleve sig i kærlighedens store og vanskelige kunst – såvel i teorien som i praksis. Thi først i det øjeblik man er i stand til at mestre denne enestående kunst, er man for alvor i kontakt med livet. Først som *Homo Sapiens Amare* – Det vidende og elskende menneske – er man i den grad ét med naturen og Gud, at det hele opleves som en del af én selv...

Spørgsmål til Martinus

Spørgsmål:

Hvis man f.eks. er nødlandet i arktiske egne, hvor adgangen til vegetabilsk ernæring er udelukket, og der kun er adgang til animalsk føde bjerget ved jagt og fiskeri, skal man da give afkald på denne føde og dermed overgive sig til sultedøden?

Svar:

At overgive sig selv til sultedøden er at begå selvmord, at begå selvmord er at dræbe, hvilket er en overtrædelse af det femte bud. At gå på jagt og fiskeri er ligeledes at dræbe, og dermed overtrædelse af det femte bud. Men i en situation hvor et buds overholdelse og ikke-overholdelse i lige grad er en overtrædelse af selve dets ordlyd eller forskrift, ophæver eller udsletter nævnte bud sig selv. Det femte bud eksisterer altså ikke i den her nævnte situation og kan således ikke overtrædes.

Her er der derimod en anden af de kosmiske love, der gør sig gældende, nemlig den, der siger, at "af to onder skal man vælge det mindste onde". Det mindste onde her vil være at opretholde livet ved hjælp af animalsk føde, indtil man får kæmpet sig ud af den nævnte situation. At

fortsætte livet vil altså her kun kunne ske på grundlag af andre levende væseners legemlige undergang.

Men et udviklet menneske, der i sit normale liv undgår det dræbende princip er et mere beskyttende og livgivende væsen for andre væsener end de dyr, det i den foreliggende ulykkelige situation må dræbe, hvis det selv vil leve og slippe gennem krisen. Hvis et sådant væsen derfor vælger sultedøden, sker der det, at "det mere betydende væsen" ofres til fordel for "det mindre betydende", det største onde bliver praktiseret i stedet for det mindste onde, hvilket igen er det samme som en overtrædelse af kærlighedsloven.

Mit møde med Martinus

Af Kim Gerner Larsson

Der er af og til artikler, hvor taknemmelige læsere fortæller om deres første møde med Martinus. Jeg kan ikke helt skrive om mit første møde, i sædvanlig forstand, for da min far arbejdede intensivt med Sagen, og boede sammen med Martinus, var jeg kun 14 dage gammel, da vi mødtes første gang. Vores forhold har fra dette første møde, altid været godt, men det er en anden historie.

Som ung læste jeg det meste af hvad Martinus har skrevet, foruden alle de samtaler jeg hørte mellem min far og andre, med Martinus, da jeg var lille, og så de mange gange vi snakkede sammen.

Senere som ung, blev jeg meget påvirket af Krishna Murti via en god ven, P.H.Juul, der tidligere havde været meget knyttet til sagen. Det var ham, der stod for optagelserne af nogle af de første foredrag på den fine Movic båndoptager, som Sam havde været med til at sponsorere. PH havde haft sit personlige opgør med Sagen, og trak sig engang i slutningen af 60'erne, fra arbejdet på instituttet, for at studere Krishna Murtis bøger. Han introducerede mig for Krishna Murti i starten af 70'erne, hvor jeg lånte en lille blå bog, skrevet på norsk, fordi den norske oversættelse, var klarere, end den danske.

Det var Krishna Murtis taler fra Madras 1947 og London 1949. Jeg lånte bogen i mange år, og studerede den indgående. Jeg lånte også den danske udgave af Inge Laug, og den er faktisk lidt mere ulden i sproget, end den norske.

Jeg talte med Martinus om Krishna Murti, og Martinus fortalte om sine oplevelser med ham, men gav aldrig nogen kritik af hans arbejde.

I mange år gik jeg og var i lidt af et dilemma, med de 2 herrers forskellige livssyn. Dette dilemma kan måske bedst beskrives med en historie eller fantasi. Jeg forestiller mig, at hvis jeg spurgte Martinus om Guds eksistens, så vil jeg få en kærlig fortælling om Guds umådelige betydning i verden.

Hvis jeg spurgte Krishna Murti om det samme, vil han svare noget i retning af: "Hvad mener du med spørgsmålet? Ønsker du at der skal være en gud, som

Kim som dreng - her sammen med Martinus og Suniata

du kan trøste dig med? Ønsker du en højere vejleder, der kan føre dig frem mod store åndelige højder? Bør du ikke hellere se på det, der ligger bagved dit ønske..

Fordi du er forvirret og usikker, stiller du spørgsmål om guds eksistens. Bør du ikke hellere se på din egen forvirring? Er det ikke meget vigtigere at se forvirringen i dig selv. Du er usikker, forvirret og vil søge trøst.

Men vi er ufrie, når vi søger trøst. Når du tydeligt ser din egen forvirring, først da opstår der klarhed. Kun i nuet, kan du se dine begrænsninger, din tvivl, din usikkerhed, og kun når du ser dem, opstår der frihed.

Denne beskrivelse af Krishna Murti er kort og unuanceret. Han har langt flere nuancer med i sine beskrivelser, end der her er med, men tonen og budskabet oplever jeg som rigtig nok.

I mange år, havde jeg Krishna Murtis lille bog med, sammen med en bog af Martinus, når jeg tog på ferie. Jeg læste dem begge med stor interesse. Den lille blå bog af Krishna Murti, har iøvrigt nærmest forfulgt mig. Den første jeg lånte af PH, fik han efter ret mange år, tilbage. Så fandt jeg den igen i en bogkasse til en femmer. Den lånte jeg ud til en eller anden, men så fandt jeg den igen. Den vender hele tiden tilbage, og den jeg har nu, er mindst min fjerde.

Men en dag jeg kom ud af mit dilemma.

Det skete engang i 90'erne, hvor jeg var på ferie på Madeira. Min kone og barn havde kun ferie i 8 dage, som vi så havde holdt sammen, men jeg havde selv endnu en uge fri, så jeg blev dernede, og nød det gode klima, de mange blomster, og naturens storhed. En af dagene kørte jeg op i Bjergene, parkerede bilen og steg ud, og gik til en smuk kilde, hvor jeg satte mig, og tænkte på mine to inspirerende bekendtskaber. Mens jeg sad der, skete det. Jeg sad og så på kildens løb, fulgte dens vej i det fjerne og så så pludselig for mig, hvordan det hang sammen.

Jeg oplevede hvordan Krishna Murti står umiddelbart foran kilden og ser den. Han står midt i livets oplevelses centrum. Og så oplevede jeg hvordan Martinus står længere bagved, og ser det samme, men i et langt større perspektiv. Begge beskriver præcist hvad de ser, og de ser det samme, men på forskellig afstand, og med meget forskelligt perspektiv. Men de ser begge det sande, det der er.

Jeg synes Martinus perspektiv er fantastisk, men jeg må erkende, at mit eget perspektiv på tingene er langt mindre. Hvor Martinus ser klarhed og sammenhæng i verden, ser jeg mere forvirring, grådighed og udnyttelse, og hvis jeg skal være ærlig overfor mig selv, så kan jeg ikke rigtig selv se det hænger sammen. Mit syn er endnu for uudviklet, men jeg tror Martinus ser sandheden, og når jeg læser hvad han skriver, så er vi sammen igen, og han fortæller mig inspireret, hvad det er han ser.

Se så er det jo interessant for mig, at se på de stunder, hvor mit syn på tingene, trods alt er blevet lidt større. Den smukke oplevelse af sammenhæng, jeg fik på Madeira, skete i en situation, hvor jeg var fyldt op af stilhed, ro og nydelse. Jeg havde ingen bekymringer, men levede i en tilstand af umiddelbar harmoni og glæde. Det tror jeg er meget væsentligt ved store oplevelser. Hvis de kommer, så sker det, når vi har det rigtig godt. Vi træner vores menneskelighed og indlevelse, når vi gennemlever vanskeligheder og svære stunder, men vi opnår lettest klarhed og forståelse om det der sker, og er sket, når vi lever i lys og medvind. I Christianias barndom, sagde de gamle hippier, at mennesker udvikler sig i solskin og lys.

Jeg prøver at leve efter, at kærligheden er livets grundtone. Og alt andet, der af viger herfra, er egentlig kun forvirring. Det er skønt og inspirerende, når det af og til lykkes.

Missionering?

v/Ejnar Hjorth

Martinus sagde at vi ikke skal missionere (LB 1255) Der har igen været udstillinger om *Det Tredie Testamente*. I to weekender i oktober var det i Aarhus, Herning og Aars. *Fonden Det Tredie Testamente* er meget aktiv med udstillingsvirksomhed, både i Tyskland og i Danmark, f. eks. Sindal, København, Odense, Aalborg, Herning, og nu sidst i Aars.

Er den aktivitet, som her udfolder sig, ikke en slags missionsvirksomhed, eller hvordan skal vi opfatte den? Hvad betyder det at Martinus sagde, at det ikke er meningen vi skal missionere?

Det er på grund af flere ting:

- 1) Livets Bog er ikke det eneste saliggørende
- 2) Vi skal ikke bekæmpe andres tro.
- 3) Åndsvidenskaben udgør ikke et nyt trossamfund, kirke eller sekt.

4) Alle mennesker går jo i Livets Skole, og udviklingen vil til sidst føre alle på rette vej.

Men *Det Tredie Testamente* skal jo heller ikke holdes skjult. Martinus brugte et eksempel med blomsterne og bierne. Det er bierne, der kommer til blomsterne og ikke omvendt. Men blomsterne viser trods alt farver og udsender dufte for at vise, at de eksisterer og for at lokke bierne til. De tilbyder nektar og pollen, som er livgivende for bierne. Blomsterne bliver selv bestøvede og det er vigtigt for det fortsatte liv.

Det er sådan udstillingerne om *Det Tredie Testamente* skal forstås. Vi skal vise, at det eksisterer. Det skal gøres kendt, så folk lettere kan finde frem til den nye verdensimpuls. Og det har vist sig, at der er stor interesse hos de mange, der henvender sig til udstillerne og stiller spørgsmål og køber bøgerne, som sælges til kostpris.

Lysets hemmelighed

Af Walter Russell

Dette er nogle udpluk fra Russells bog "The secret of light", skrevet i 1947, og fra hans kursusmateriale. Det han kalder "lyset" (light), ligner på mange måder det, Martinus kalder "moderenergien", nemlig den kraft der udgår fra Jeg'et (som begær) og som skaber den to-vejs bevægelse kontraktion og ekspansion, (af Martinus kaldet tiltrækning og frastødning), der ved deres indbyrdes samspil og dermed spænding får det fysiske univers til at manifestere sig som virkelighed for vore sanser. (Temmelig frit oversat fra engelsk af Ruth)

Jesus sagde "Gud er lys", og ingen på hans tid vidste, hvad han mente. Dagen er nu kommet, hvor alle må vide, hvad Jesus mente med ordene Gud er lys. Lys er alt, hvad der er. Alt udspringer fra det. Vore dages civilisation er kommet langt med hensyn til, hvordan man skal håndtere stoffet, men de ved ikke hvad stof er eller hvorfor, det er. Ej heller ved de, hvad energi, elektricitet, magnetisme eller tyngdekraft er. De kender ikke det spiralprincip, der bestemmer atomernes struktur, ja man ved end ikke hvad der dybest set skaber spiralbevægelsen. De kender kun virkninger og ikke årsager.

Alt udspringer fra bevidsthedens stille lys. I stilhedens usynlige lys er visdom og dermed viden om årsagerne bag de virkninger, som blot er elektriske vibrationer. Man kan ikke opnå visdom fra bøger eller skoler, man kan kun få information på den måde. Men information bliver ikke til viden før den er forstået af den spirituelle bevidsthed. Lys kan ikke ses, for øjets sanser kan ikke reagere på stilhed. Det øjnene "føler" og som man tror er lys, er blot vibrationer, der simulerer (kopierer) ideen lys. Når man ser solens lys, er det i virkeligheden øjets nerver, der reagerer på de hurtige kortbølgede vibrationer, der opleves som ild, og som kan skade øjnene med deres høje vibrationsgrad. Vi kan ikke se mørke, fordi øjnene ikke kan "føle" dets lave vibrationer. Vore sanser er som spejle, der reflekterer omgivelsernes elektriske vibrationer.

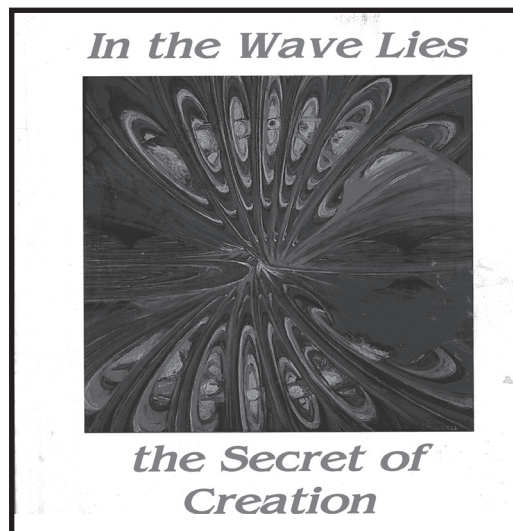
I bevidsthedens lys er begæret efter at manifestere ideen om en tredimensionel fysisk verden. Begæret udtrykkes ved gennem tænkning at dele lyset i modsatrettede par af bevægelse, i kompression og ekspansion, tiltrækning og frastødning, som i deres indbyrdes cykliske samspil skaber det, vi oplever som en fysisk verden. Alt fungerer

ved en rytmisk vekselvirkning mellem den opdelte vibrationsverden og den usynlige ikke-delte stilhed, mellem inkarnation og diskarnation.

Lad os tage en lydbølge som eksempel. Også en lydbølge er et "legeme", som fødes, lever, dør og genfødes i rytmisk gentagelse ligesom vor egen krop gør. Først er der i din bevidsthed ideen og ønsket om at skabe en melodi. Dernæst må du sætte ideen i bevægelse med dine tanker. Den er endnu kun en tankeform, faktisk en kopi, som via handling (aktion) skal omsættes i lyde, der kan opleves af fysiske sanser, f.eks. ved at sætte en guitarstreng i bevægelse.

Enhver aktion følges af reaktion ifølge kosmisk lov. Når vi ånder ind må vi nødvendigvis også ånde ud. Liv bliver til "død" som igen bliver til liv osv. Imellem aktion og reaktion passerer stilhedens usynlige verden. Også en lydbølge diskarnerer og reinkarnerer, men det går så hurtigt, at vi slet ikke når at sanse det stille mellemrum. Det man kalder lysets hastighed er den hastighed, hvormed det reproducerer sig selv.

En lydbølge er en spiralbevægelse med skiftevis dominans af kompression og ekspansion, dvs. med den indadgående og den udadgående bevægelse. Ved den stærkeste kompression har vi mulighed for at høre den, men når ekspansionen tager over er den hurtigt udenfor vore sansers rækkevidde. Når den rammer Stilhedens "mur" (som er koldt mørkt lys), reflekteres den tilbage som reaktion. En lydbølge vil leve evigt i universet som en cyklus, der

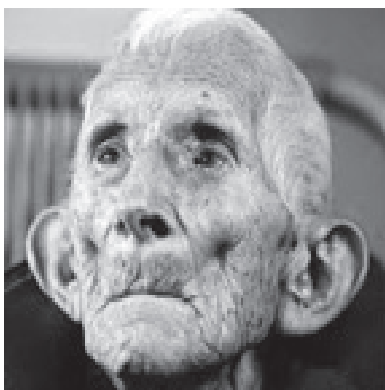

repeterer sig selv, og med en radiomodtager indstillet på den rigtige frekvens, kan den stadig høres.

En lyd vil først cirkulere omkring jorden, men med dens fortsatte ekspansion, dvs når den bliver mere og mere langbølget, vil den bevæge sig længere ud i universet. Hvis vi havde en radiomodtager, der var fintfølelse nok og kunne kondensere (forstærke ved igen at gøre lange bølger til korte bølger), ville vi den dag i dag kunne høre f.eks. Winston Churchills taler. Det er også grunden til, at der kan være mening i at lytte efter signaler fra andre intelligenser i universet, men vore modtagere er endnu ikke udviklet til at omsætte så svage sprogvibrationer, og i øvrigt ville vi ikke forstå deres sprog, som også kunne være talt for tusindvis af år siden.

Alting, også mennesket, gennemgår en cyklus, hvori den ene halvdel er fysisk synlig (kompression) og den anden halvdel er usynlig (ekspansion). Således sørger universet for at skabe balance. Når vi nærmer os de 45 år begynder vor synlige krop at manifestere den usynlige halvdel, dvs vi lever mere og mere i en "åndelig" verden, altså en tankeverden i stedet for kun en sanseverden. For da begynder den generative kraft, den komprimerende, at miste sin dominans og den degenerative ekspansion begynder at tage over, altså er vi ved langsomt at "dø" fysisk set.

Hvis nogen "dør" som barn eller ung, dvs før de har fulden den fysiske halvdel af deres cyklus, vil også den usynlige halvdel af deres cyklus (hviletiden) blive afkortet tilsvarende. Naturen skaber altid balance mellem de to dele af enhver cyklus. Indånding må efterfølges af udånding osv.

Rytmens betydning

Universets elektriske to-vejs bevægelser udtrykkes cyklisk i et rytmisk samspil. Forholdet mellem de to modsatte bevægelser kan være ligevægtigt eller uligevægtigt, harmonisk eller disharmonisk. Alle slags følelser kan afstedkommes af lyd (musik). Følelserne er i musikkens skaber og ikke i musikkens lyde, men han kan ved hjælp af lyde fortolke sine følelser sådan, at de kan vække tilsvarende følelser i hans tilhørere. Men det er ikke lydene, der gør det, det er *rytmen*.

Rytmen manifesterer musikskaberens natur. Den er skabt i hans "billede". I rytmen afspejles det udviklingstrin, musikkens skaber er nået til. Er han vred og aggressiv, vil rytmen være abrupt og forvrænget, og den vil give lytterne tilsvarende følelser, hvis de er på omtrent samme udviklingsniveau og dermed modtagelige.

På menneskets nuværende udviklingstrin er der ikke balance i hans samspil med omverdenen. Aktion og reaktion er urytmisk, fordi han *tager* uden at *give* tilsvarende. Han er ikke nået til forståelse af den universelle lov, der kræver ligelig udveksling. Det er den lov om balance, som universet hviler på og som ikke kan brydes uden negative konsekvenser for "lovbryderen". I samme grad han forstyrrer det universelle pulsslæg, vil han f.eks. få problemer med sit hjerte.

Alle store musikgenier synkroniserer deres rytme med det universelle hjerteslag. Dette har en 1-2, 1-2 rytme, ligesom vort åndedrag. Når en mor synger vuggeviser for sit barn, bruger hun denne rytme, sænker den lidt under hjertets tempo, hvilket får barnet til at glemme sin fysiske krop og søge ind i den stilhed, hvorfra det kom. Altså sover det.

Rytmen i f.eks. en vals er 1-2-3, hvilket er pyramidens symmetri og giver lyst til at røre sig i stedet for at hvile. Nok er det ikke en rytmisk balance, men den er ikke disharmonisk, for seks af disse "pyramider" giver tilsammen en kubus, som er naturens matematiske udtryk for moden fuldendelse, som man f.eks. ser i et kulstofatom.

Hvis du har søvnproblemer: læg dig ned og slap af og nyn en melodi på rytmen 1-2, sæt tempoet ned og du vil opleve en langsommere puls, mens vejtrækningens cyklus bliver længere. Snart vil du sove. Grunden hertil er, at du opnår et stilhedens balancepunkt mellem de to rytmiske slag. Det er den eneste rytme i al musik, hvor dette sker. Prøv det samme med en melodi med rytmen 1-2-3, og du vil ikke kunne falde i søvn. For der er ikke noget ligevægtigt balancepunkt, skønt dog en vis harmoni. Derimod er megen moderne musik kolossalt ude af balance og som påvirker tilhørerne med deres abrupte disharmoniske rytmer. En march er en 1-2-3-4 rytme og altså blot en fordobling af naturens rytme. Den udtrykker aktiv bevægelse og er derfor velegnet til fysisk arbejde.

Liv og død

Liv manifesterer sig ved tankeskabte elektriske vibrationer dvs spiralbevægelser bestående af kompression og ekspansion. Spiralbevægelser danner en cyklus, hvoraf kun halvdelen eksisterer i den synlige fysiske verden, og derfor tror man elektromagnetisme bevæger sig som en bølge. Når kompression dominerer sker der en ”opladning”, ligesom i et bilbatteri. Vor organisme er ligesom et sådant batteri, når afladningen bliver større end opladningen, ender det med en langsom død.

Kompression, altså opladning, skaber varme. Alle levende væsener har en normal temperatur og vibrationsfrekvens, som er nødvendig for at opretholde en fysisk eksistens.

Der skal ikke ændres meget på den, før organismen begynder at dø. For mennesket ligger grænsen på omkring 43 grader. På grund af brugen af atomkraft er temperaturen på jordkloden allerede steget så meget, at mange af havets fisk er begyndt at immigrere til koldere have, polernes is er ved at smelte og ørkener spreder sig. (Skrevet i 1957!)

Alle organismer dør fysisk, når de ikke længere formår at bevare deres komprimerede spænding, deres normale vibrationstilstand. At holde liv i sin organisme kræver en bevidsthedsmæssig indsats. At dø sker automatisk, når man ikke orker det mere og ”giver slip”. Eller når f.eks. radioaktiv stråling kommer og giver den med møjle opretholdte spænding ”et spark”!

En forudsigelse og dens opfyldelse

Af Tage Buch

I Johannes evangeliet kapitel 10 vers 1-11 forudsiges det, at der ville komme en lille hvid bog, som ”vil volde Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning.” Hele teksten følger her:

1 Og jeg så en anden vældig Engel komme ned fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen var på hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen og hans Fødder som Ildsøjler;

2 og han havde i sin Hånd en lille åbnet Bog. Og han satte sin højre Fod på Havet og den venstre på Jorden.

3 Og han råbte med høj Røst, som en Løve brøler; og da han havde råbt, lode de syv Tordener deres Røster høre.

4 Og da de syv Tordener havde talt, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Forseg! hvad de syv Tordener talte, og nedskriv det ikke!

5 Og Engelen, som jeg så stå på Havet og på Jorden, opløftede sin højre Hånd imod Himmelen

6 og svor ved ham, som lever i Evighedernes Evigheder, som har skabt Himmelen, og hvad deri er, og Jorden, og hvad derpå er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke mere skal gives Tid;

7 men i de Dage, da den syvende Engels Røst lyder, når han skal til at basune, da er Guds skjulte Råd fuldbyrdet således, som han har forkyndt sine Tjenere Profeterne.

8 Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talte atter med mig og sagde: Gå hen, tag den lille åbnede Bog, som er i den Engels Hånd, der står på Havet og på Jorden.

9 Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham, at han skulde give mig den lille Bog. Og han sagde til mig; Tag og nedsvælg den! og den vil volde Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning.

10 Og jeg tog den lille Bog af Engelens Hånd og nedsvælgede den; og den var i min Mund sød som Honning, men da jeg havde nedsvælget den, følte jeg Smerte i min Bug.

11 Og man sagde til mig: Du bør igen profetere om mange Folk og Folkeslag og Tungemål og Konger.

Det er let at tolke. Der er ingen tvivl om, at det er Martinus Tredie Testamente, der her er tale om. De fleste mennesker har ved mødet med Martinus kosmiske analyser følt en jublende glæde og begejstring og har ønsket, at alle skulle gøres bekendt med disse tanker. Man talte i øst og i vest om det, man tog på ferie i Martinus center og lyttede til foredrag, man deltog i studiegrupper, mødte gamle og nye venner, modtog og fik mange knus, fik dejlig mad og en dukkert i Kattegat og fik på den måde vidunderlig ferie fra hverdagen.

Tilbage i hverdagen ville man efter nogen tids forløb opdage, at den store forandring, der måtte ske i ens bevidsthed, var umådelig svær, og man gjorde de samme dumheder igen og igen. Det viste sig meget hurtigt, at Jesus havde ret, da han sagde, at ”man kan ikke lægge en alen til sin vækst”. Man blev klar over, at det ikke alene blev et arbejde i dette liv, men at arbejdet måtte fortsætte i mange inkarnationer.

Men ens glæde over at have fundet denne visdom er så stor, at den giver kræfter til at gennemleve alle de fysiske skavanker og giver en mod til at luge ud i bevidsthedens baghave. I denne overgang fra dyr til menneske fyldes man af en dyb og inderlig tak til Forsynet og for den hjælp, man får undervejs.

Hvad kan vi udlede omkring bevidstheden Martinus, som lod sig inkarnere som mennesket Martinus?

Af Kurt Christiansen

Lad os se på, hvad vi kan udlede af det Martinus sagde om sig selv, og lad os se det i lyset af vores viden om åndsvidenskaben og videnskabens viden om liv.

Martinus sagde ikke ret meget om sig selv, heller ikke når han blev spurgt. Det var ud fra devisen, at det ikke drejede sig om ham selv, men udelukkende om den vejledning (den videnmængde) han havde påtaget sig at give til jordmenneskene om det fysiske og det åndelige univers og dets love.

Det betyder imidlertid ikke, at det ikke kan være interessant at prøve at samle de sparsomme oplysninger vi har, og prøve at tegne et billede af bevidstheden *Martinus*, som er det jeg og den skaberevne (X1 og X2), der styrer det fysiske menneske Martinus.

I det følgende vil jeg bruge betegnelsen ”Martinus” om såvel bevidstheden *Martinus*, som mennesket Martinus. Jeg vil dog sætte bevidstheden *Martinus* i kursiv, når jeg taler om denne, uafhængig af mennesket Martinus.

Man kan diskutere relevansen af at skelne mellem disse to begreber, da bevidstheden *Martinus* jo også er det, der håndterer mennesket Martinus, som er *Martinus* fysiske manifestation, men det kan være praktisk i denne artikel.

Hvordan kan det være at *Martinus* blev sendt ned til jorden for at bringe jordmenneskene den åndsvidenskabelige information og belæring?

Det må stå helt klart, at det ikke var en fiks ide hos bevidstheden *Martinus* selv, der førte til, at han som mennesket Martinus inkarnerede på jorden og bragte os budskabet og belæringen.

Ved at studere åndsvidenskaben får vi kun en svag fornemmelse af den åndelige hierarkiske ledelse, som vejleder og sikrer, at alt på det fysiske plan forløber på en måde så alt er såre godt.

Vi oplever her på det fysiske plan (når vi er opmærksomme), at udvalgte mennesker, der tilhører dyrerigets afslutningsstadiet, bliver styret intuitivt til at udføre ”opgaver” livet igennem, som er til gavn for menneskets udvikling, såvel dets egen som dets

medmenneskers (her både gode og onde handlinger). Et eksempel kan her være Adolf Hitler.

Vi må formode, at det samme sker på det åndelige plan. At åndelige væsener, som er i de åndelige riger (visdomsriget) bliver ledet til, ved at inkarnere her på det fysiske plan, at påvirke menneskenes udvikling, men i en meget større skala. Herfra udøves dog kun gode handlinger, da væsnerne på det åndelige plan ikke udøver ”ondskab”. Et eksempel herpå er Kristus og Martinus.

Det åndelige hierarki gav Adolf Hitler, som på det fysiske plan havde udviklet sig i ondskabens retning, en betydelig opgave ved at give mulighed for at skabe et ondskabens kaos, i et enormt omfang, som skulle bidrage til menneskenes udvikling. Det essentielle er, at Hitler, efter min mening, var et væsen der inkarnerede i forlængelse af forudgående fysiske inkarnationer, og at det derfor var et led i hans egen fysiske inkarnationsrække, baseret på hans specielle talentkerner, som af de åndelige væsener blev brugt til at skabe udvikling hos menneskene ved onde handlinger.

Martinus var ikke i et udviklingsforløb på det fysiske plan. Han var langt højere udviklet end niveauet på det fysiske plan. Han var et eksempel på en bevidsthed, der af de åndelige hierarkier ligeledes blev brugt til menneskenes udvikling.

Han var imidlertid på et udviklingstrin, hvor han ikke kunne give andet end godhed. Det ville være umuligt for ham at praktisere ondskab. Det er forskellen på ham og Adolf Hitler.

Det er også en udvælgelse, der er sket da de ledende hierarkier udvalgte *Martinus* til at inkarnere på jorden for at give menneskene åndsvidenskaben. Hierarkiet

må have konstateret, at tiden var inde til at præsentere jordmenneskene for en række logisk begrundede åndelige love for universets udvikling. Dette som erstatning for de trossætninger, indeholdt i de forskellige religioner, der tidligere havde været tilstrækkelige og tilfredsstillende for jordmenneskene.

Da man nu er nået til et tidspunkt, en udviklingstilstand hos jordmenneskene, hvor nogle få udviklede mennesker på jorden, vil være i stand til at forstå åndsvidenskaben, og til en vis grad leve efter den, som eksempel for andre, er tiden nu inde til en sådan ny "verdensimpuls" her på jorden. Dette samtidig med at de mest udviklede jordmennesker er så udviklede, at de ikke vil acceptere, kun at have mulighed for at tro på noget. De vil forstå og kunne se det logiske i alt.

Der er ingen tvivl om, at *Martinus* er udvalgt på grund af sine "kvalifikationer" (hierarkiet stolede på, at *Martinus* ville kunne gennemføre opgaven uden at svinge, eller bukke under på grund af uforstående menneskers væremåde), men også fordi han selv ønskede at bringe dette offer til jordmenneskeheden. Offeret bestod bl.a. i at træde langt tilbage i sit eget udviklingsforløb, i forhold til sit daværende ståsted i spiralkredsløbet, og sænke sig ned i et sådant miljø som *Martinus* for længst havde passeret. Samtidig med, at han også udsatte sig for at blive misforstået og uglest i forhold til det betydningsfulde budskab han kom med.

Han måtte også acceptere at leve i en meget ringere udviklet krop, i forhold til den han var blevet vant til at leve i, i de ikke fysiske verdener.

Martinus betegnede selv sin krop som en abekrop. Denne udtalelse skal ikke opfattes som en nedvurdering af *Martinus* egen krop i forhold til andres kroppe. Sammenlignet hermed var den ikke dårlig. Udtalelsen skal ses som en vurdering af kroppen i forhold til de kroppe, som man "designer" på det åndelige plan, hvorfra *Martinus* kom. Herudover udsatte *Martinus* sig for smerter og lidelser, både fysiske og åndelige, som ikke findes på det åndelige plan, hvor han befandt sig i valgøjeblikket.

At udsætte sig for alle disse ubehageligheder og lidelser kræver naturligvis et velovervejet valg, og en stor kærlighed til sin opgave.

På trods af alle disse mulige ubehageligheder valgte han alligevel at udføre opgaven vel vidende, at når missionen var udført, kunne han være sikker på, igen at komme tilbage på sit ståsted i det åndelige rige som han midlertidigt havde forladt.

Man kan sammenligne *Martinus* situation med Kristus valgsituation, selv om *Martinus* i sin inkarnation ikke blev udsat for de frygtelige lidelser som Kristus blev udsat for. Det skal dog bemærkes, at *Martinus* i begyndelsen var usikker overfor, om han også ville blive mishandlet og

slået ihjel, når han på det fysiske plan fremlagde sit budskab og belæring. Også dette må have indgået i hans overvejelser.

I hvilket af de ikke fysiske riger opholdt *Martinus* sig da han valgte at inkarnere på jorden, og hvor kom han oprindeligt fra da han var på det fysiske plan?

Det må være ubestrideligt korrekt, at *Martinus* tilhører det samme spiralkredsløb som os selv. Ellers ville han ikke have talentkerner til at inkarnere som menneske.

Martinus var dog meget længere fremme i dette spiralkredsløb, end noget jordmenneske var på daværende tidspunkt (men vi vil alle, på et senere tidspunkt, nå samme stade).

Min vurdering er, at *Martinus* befandt sig et sted i visdomsrigets udviklingsbue – Jeg bruger begrebet udviklingsbue, fordi vi skal være klar over, at de seks riger ikke skal forstås som veldefinerede områder, hvor man overskrider en grænse for at komme fra et rige til et andet. Hele udviklingsspiralen repræsenterer en kontinuert glidende udviklingsproces, hvori ens øjeblikkelige udviklingstilstand kan defineres, når man har det fornødne overblik.

Martinus kan, så vidt jeg kan se, ikke være længere fremme end i visdomsriget, på det tidspunkt han valgte at inkarnere på jorden igen. Var han længere fremme ville hans talentkerner for at inkarnere som jordmenneske være så degenererede, at de ikke ville kunne fungere optimalt. Efter hvad Per Bruus Jensen skriver i bogen "Sol og Måne", fortalte *Martinus* ham, at der var nogle vanskeligheder med *Martinus*'s talentkerner da han skulle inkarnere. Det åndelige hierarki måtte derfor benytte sig af specielle tiltag for at *Martinus*'s talentkerner kunne virke optimalt, på det tidspunkt hvor han skulle inkarnere på det fysiske plan igen.

Normalt er det jo sådan, at det er bevidstheder i salighedsriget, der inkarnere på det fysiske plan. Disse bevidstheder inkarnerer ikke i dyreriget men i "planteriget" i den efterfølgende spiral. Det betyder, at en bevidsthed som *Martinus*, hørende til i visdomsriget, og inkarnerende som menneske i den sidste del af dyreriget, er noget helt specielt.

Martinus havde naturligvis, i tidligere stadier af sit spiralkredsløb, været på det fysiske plan, gennemlevende de tre fysiske riger, sådan som vi mennesker netop gennemlever på nuværende tidspunkt.

Martinus har selv fortalt lidt om sit tidligere tilhørsforhold til det fysiske. Det han talte om, må være da han var i det rigtige menneskerige på det fysiske plan. Han sagde, at

han kom fra en planet der havde to sole, en rød og en blå (Videnskaben har konstateret, at sådanne planeter findes). Om *Martinus* har gennemgået et længere udviklingsforløb end det rigtige menneskerige på omtalte planet kan man ikke sige. Han kan godt have været på andre planeter tidligere.

Jordmenneskene har hidtil måtte skifte til en anden planet, når de blev så udviklede, at de skulle have kosmisk bevidsthed, men der er ikke grundlag for at tro, at forholdene er de samme alle steder i universet.

Martinus har sagt, at det ikke i fremtiden vil være sådan her på jorden, som det har været hidtil, hvor sjælene må inkarnere andre steder i universet, når de har udviklet sig til at kunne få kosmisk bevidsthed. Nu hvor han har givet os den åndsvidenskabelige oplysning, kan vi godt fortsætte vores udvikling på jorden, det rigtige menneskerige inklusive, og derefter gå direkte over til de åndelige riger (visdomsriget).

Det vi heraf kan aflæse er, at *Martinus* ikke i nævnte inkarnation kom fra jorden på det fysiske plan, som jordmenneske. Han kom fra en anden planet. Man kan dog ikke sige noget om hvorvidt han har været på jorden i tidligere tider, men det er ikke sandsynligt. Jorden er jo ikke så gammel.

Martinus har løseligt nævnt, at han var med til at bygge pyramiderne. Det betyder dog ikke nødvendigvis, at han var jordmenneske på dette tidspunkt. Der skulle jo også være andre væsener end de fysiske som medvirkede ved pyramidernes bygning.

Denne bemærkning passer godt med, at Martinus har haft kendskab til jordens eksistens, og har haft en speciel trang til at hjælpe på det fysiske plan, og specielt på jorden. Denne trang, sammen med hans kvalifikationer har bevirket, at det åndelige hierarki netop udvalgte Martinus til opgaven, at bringe åndsvidenskaben til jorden.

***Martinus* tilbagevenden til det fysiske plan ved sin inkarnation på jorden**

Martinus fik hjælp fra det åndelige hierarki til at vælge de rigtige forældre. Det vil sige forældre med de rigtige genetiske egenskaber, og i det rigtige miljø.

Det var vigtigt, at han kunne komme i besiddelse af et godt og sundt legeme. Specielt skulle hjerneanlæggene være passende udviklingsmulige set fra et genetisk synspunkt. Et andet aspekt var, at han skulle fødes et sted, hvor han ikke kom til at tilbringe en del af sin barndom og ungdom i velhavende omgivelser. Hvis det skete ville han antagelig få en højere uddannelse og muligheden for at blive en anset og kendt person på et tidligt tidspunkt ville være tilstede.

Det var vigtigt at han skulle fødes i et fattigt miljø med en sparsom uddannelse, sådan at det han kom til at stå for med sit budskab, skulle være helt ”hans eget”. Det vil sige den rene vare som han frit kunne hente fra det ikke fysiske viden-lager via sin kosmiske bevidsthed, og ikke noget han havde tilegnet sig ved jordiske studier.

Han skulle være ubelæst, for at man ikke kunne sige, at han blot havde kopieret synsvinkler fra andre religioner og trosretninger.

Alle disse overvejelser og mange andre, må have indgået i overvejelserne ved valget af forældre.

Martinus optog naturligvis straks forbindelsen til den ved samlejet befrugtede ægcelle. Dette er i overensstemmelse med hvad alle inkarnerende væsener gør. Det inkarnerende væsen (jeget) skal nemlig med sine talentkerner tage vare på fosterets udvikling. Det skal bl.a. sørge for at kroppen med alle organerne bliver dannet i overensstemmelse med disse talentkerners indhold, hvis det nødvendige genetiske materiale er til stede (det vil sige DNA-materialet fra forældrene). Hvis DNA-materialet er i orden, har det inkarnerende væsen mulighed for at udnytte sine talentkerner fuldt ud til at danne et sundt legeme.

Er DNA-materialet ikke i orden, vil det inkarnerende væsen, på trods af gode talentkerner, ikke have mulighed for at opbygge et sundt legeme. Men dette må i et sådan tilfælde være baseret på et bevidst valg, der er gjort i forbindelse med, at det inkarnerende væsen skal kunne få specielle erfaringer via inkarnationen.

Hvis det inkarnerende jeg's talentkerner er dårlige på grund af forkert levevis i tidligere inkarnationer, hjælper det imidlertid ikke at DNA-materialet er særdeles godt.

Vi ser her vigtigheden af, at *Martinus* med sine særdeles gode talentkerner skulle have forældre med et godt DNA-materiale i deres gener, for at hans udvikling af kroppen, og i særdeleshed hjernen, kunne blive så god som mulig, for at han dermed kunne klare belastningen ved den tætte kontakt til den ikke fysiske side. En speciel kontakt som han nødvendigvis skulle have for at kunne udføre sin opgave. Også dette må have vejet tungt ved udvælgelse af forældre,

Det er nu blevet klart for videnskaben, at det ikke er DNA-materialet alene, hvilket man har troet tidligere, der bestemmer det nye legemes udvikling, men noget andet som videnskaben ikke helt forstår. Et fænomen som videnskaben har opdaget for nyligt. Denne erkendelse har dannet grundlag for at oprette en helt ny videnskab som man kalder epigenetik. Denne videnskab beskæftiger sig med anlæg (mekanismer), der håndterer DNA-materialet fra forældrene. Det er det som vi med åndsvidenskabelig forståelse ser at talentkernerne gør, når det inkarnerende jeg, fra befrugtningsstadiet udvikler legemet med dets organer ud fra det til rådighed værende DNA-materiale. Jeg skal ikke bruge spalteplass her til at redegøre for sådanne biokemiske mekanismer.

Videnskaben ved, som nævnt, ikke hvad det er der styrer denne udvikling, men det er indlysende for mennesker med indsigt i åndsvidenskaben, at det er talentkernerne fra det inkarnerende væsen der styrer her.

Hvis det inkarnerende væsen ikke har gode talentkerner med gode evner til at opbygge et sundt legeme (hvis det f.eks. i tidligere liv har ødelagt disse ved brug af ødelæggende stoffer), bliver legemet som nævnt, altså ikke sundt, heller ikke selv om DNA-materialet er i bedste stand.

Martinus havde de bedste talentkerner for et sundt legeme, og hans forældre havde også særdeles godt DNA-materiale at stille til rådighed for det inkarnerende væsen. Der var dog en lille skavank ved forældrenes DNA-materiale, som jeg skal komme tilbage til lidt senere.

Martinus inkarnerede i den befrugtede ægcelle ca. 9 måneder før sin fødsel den 11. august 1890.

I sin moders mave opbyggede han et sundt legeme, som han på det ydre plan (ved fødselen) tog i brug i august 1890.

Specielle forhold omkring Martinus liv de første 30 år

Der kan siges en hel del omkring specielle forhold i Martinus liv. Herom kan man læse i den biografi som jeg har skrevet med titlen: "Martinus og hans livsværk Det tredje Testamente". Her skal jeg blot fremhæve nogle få specielle forhold, der hjælper med til at forstå bevidstheden *Martinus*, som arbejdede bag ved den krop, som vi fysisk oplevede som personen Martinus.

Det var karakteristisk for Martinus, at han fra helt lille havde et nært følelsesmæssigt forhold til Gud og Kristus. Det er ikke normalt for børn, og Martinus sagde også senere, at det var et forhold, en forbindelse, der var en speciel kanal til den åndelige side, og til det hierarki af hjælpere der fulgte med og støttede ham i hans gøremål

på jorden. Og som også hjalp ham med at tage de rigtige valg, når han havde brug for det.

Dette var en erkendelse han først fik som voksen. Martinus var ikke bevidst om dette i barneårene. Denne specielle kanal må være et resultat af hans i forvejen højt udviklede åndelige tilstand i det åndelige rige.

Herudover var Martinus et ganske almindeligt barn, men med stor kærlighed til alt levende, som han hjalp, når der var brug for det. Han nænnede end ikke at slå lopper ihjel, når han en enkelt gang fik en på sig. De skulle blot sættes ud i naturen igen. Han nænnede heller ikke at slå fluer ihjel selv om hans plejeforældre ikke kunne forstå hans adfærd. Han kunne simpelthen ikke slå noget levende ihjel, uanset hvor ubehageligt det kunne forekomme at blive generet af dette. Dette viser det udviklingsniveau han var på da han befandt sig i de åndelige verdener, og som han også efterlevede på det fysiske plan.

Han løb bort med væmmelse når dyr skulle slagtes til spisning. Han nævner det selv i sine erindringer. Han spiste dog kød, som man gjorde i det miljø hvori han blev født. Han har sikkert reflekteret over dette forhold, men måtte følge de traditioner som fandtes hvor han blev født.

Han udviklede sig som andre børn med hensyn til hjernens og kroppens udvikling indtil han blev 30 år. Han var spinkel, og han fandt efterhånden en beskæftigelse, der passede til hans temperament og kræfter. Han blev mejerist og var det i en årrække, indtil han fuldstændig helligede sig sin opgave med at nedskrive og udbrede åndsvidenskaben.

Han var nødt til at aftjene sin værnepligt, men han blev dog fritaget for at være almindelig soldat, idet han blev overført til et andet arbejde, bestående i at være oppasser for en befalingsmand. Han slap derfor fri for at gå med skydevåben og træne i krigsførelse, som han naturligvis havde meget imod. Man må formode, at de ikke fysiske væsener der fulgte ham, sørgede for, at det blev arrangeret således. Han selv kunne ikke gøre noget, bortset fra at udstråle, at han var et venligt og imødekommende væsen.

Da han var 30 år skete der imidlertid noget meget specielt. Han fik lyst til at prøve at meditere, på anbefaling af en arbejdskammerat. Under dette forsøg, men uden at det var årsagen, modtog han sin kosmiske bevidsthed, som efterfølgende, permanent gav ham mulighed for at få svar på åndelige spørgsmål. Herved åbnedes en uindskrænket kanal mellem ham selv og det ikke-fysiske. En kanal som han kunne udnytte i fuld dagsbevidsthed, og til enhver tid, når han ønskede det.

Denne kanal blev stillet til rådighed for Martinus. Den skulle bruges til at transformere det budskab (åndsvidenskaben), som han netop på den ikke fysiske side havde valgt, og var udvalgt til, at udbrede på jorden, baseret på en intelligent bevisførelse og som et fuldt sammenhængende helhedsbillede af universet og dets logik, og samtidig, på en for menneskene forståelig og acceptabel form.

Dette skal ses i modsætning til enkelte andre mennesker, der har fået et ”kosmisk glimt”, der kun varede en brøkdel af et sekund, en enkelt gang, vedrørende et meget isoleret emne.

Læg mærke til, at han først skulle have udviklet hjernen optimalt, på samme måde som andre børn (dette sker ved 30 års alderen) før han var klar til at gå i gang med den meget vigtige opgave, som han var udset til at udføre. Hans fysiske hjerneudvikling var grundlæggende ikke anderledes end andre menneskers, bortset fra hans hjernes styrke. En styrke som krævedes for at han kunne håndtere sådanne energier.

Han havde ikke, medens han var barn og ungt menneske, nogen som helst anelse om, hvad hans specielle opgave her i livet skulle være, eller at han i det hele taget havde påtaget sig en sådan speciel opgave at udføre. Som ungt menneske var hans største ønske at blive lærer, eller eventuelt missionær. Først da han fik kosmisk bevidsthed blev han klar over sin specielle opgave.

For mennesker, der fra den ikke fysiske side får specielle opgaver at udføre i livet, gælder også, at de ikke på forhånd er klar over dette. Ofte ved de heller ikke, medens de udfører opgaven, at denne opgave er vigtig og er ledet af de ikke fysiske hjælpere. Hvis sådanne mennesker har en passende åndelig indsigt bliver de dog helt klar over betydningen af det de har udført, når de ser tilbage på forløbet, og kan danne sig et helhedsbillede af situationen. De ser så hvordan det de har udført (det der er sket), spiller sammen med de handlingsmønstre og udviklingsforløb som foregår omkring dem. Tilsammen går det hele op i en højere enhed som er betydningsfuld i en større sammenhæng. Noget sådan har jeg selv oplevet helt tydeligt gennem livet.

Martinus liv efter 30 års alderen

Som nævnt fik Martinus kosmisk bevidsthed som 30-årig. Men havde han ikke haft kosmisk bevidsthed før? Jo det havde han naturligvis. Han havde jo fået kosmisk bevidsthed, da han var i det rigtige menneskerige på det fysiske plan. En opnået egenskab som netop definerer det, at tilhøre det rigtige menneskerige. En sådan kosmisk bevidsthed er herefter en permanent evne, som ikke er defineret fysisk, og holder sig gennem bevidsthedens udviklingsforløb gennem de to kosmiske riger (visdomsriget og den guddommelige verden). *Martinus* havde således kosmisk bevidsthed da han stod for at inkarnere som menneske. Man kan så spørge, hvorfor han ikke havde den med ved fødselen?

Svaret er, at det kunne han naturligvis ikke. På det fysiske plan skal hjernen først være fuldt udviklet, men også højt udviklet før den kan tåle en sådan belastning, som det er at have denne kosmiske bevidsthed. Derfor fik Martinus den først som 30-årig, hvor hjernen var fuldt udviklet. Man kan så spørge, hvad det er ved hjernen der skal være i orden, og hvad det er som gør, at den bliver så belastet af denne kosmiske bevidsthed?

Det har vi ikke mulighed for at give et entydigt svar på. Det er sandsynligt, at hjernen skal kunne tåle en ekstrem kraftig energistrøm, som følger med at have kosmisk bevidsthed. Det vil sige en energistrøm, der igangsættes ved den nære forbindelse med det ikke fysiske. Om der til dette formål er dele (centre) i hjernen, der skal være specielt udviklede, ved vi ikke. For at forstå nogle få grundlæggende forhold omkring hjernen og dens relation til kroppen og til vores ikke fysiske del (X2), må jeg først forklare lidt om hjernens funktion.

Det er jo blevet på mode at scanne menneskers hjerne under alle mulige tilstande og forhold. Hele dette scanningscirkus er nok lidt overspillet, fordi videnskaben ikke ved hvad der hører til hjernen, og hvad der kommer fra den ikke fysiske del af vores bevidsthed (X2), som videnskaben i øvrigt ikke vil erkende eksisterer. Videnskaben mener, at alle bevidsthedens egenskaber, fysiske såvel som psykiske (følelsesmæssige) findes og kan påvises i hjernen i form af målbar aktivitet og hjernevolumenforøgelse. Det er ifølge min forståelse af åndsvidenskaben ikke rigtigt.

Syn, hørelse, følelse, smag m.fl. er signaler, der transformeres via nervebaner til hjernen og afkodes her. Det sker på en måde som giver os mulighed for at forstå signalerne, og tillægge dem en værdi (f.eks. smerte). Dette sker via en opbygget automatik, et shortcutsystem, en automatik der ikke kræver nogen speciel tankevirksomhed, når automatikken er etableret ved en indlæring, men den kræver hjernens erfaringsholdning til dette. Dette bevirker, at hjernen, nok på eget initiativ, automatisk prøver at afhjælpe miseren. Hjernen sender samtidig hermed meddelelse til vores X2 for at informere om sagen, og modtager måske en tilbagemelding. Sådanne evner er langsomt udviklet via evolutionen, og har bevirket, at hjernen gennem evolutionen er blevet større. Også det sidste har sandsynligvis krævet at hjernen er forøget såvel i volumen som aktivitet. Det er logisk, at en lille lomme walkie talkie ikke kan yde det samme som en stor radiostation.

Det samme gælder synsindtryk, der afkodes som former der kaldes bogstaver, og som ved indlæring giver os mulighed for at forstå en skreven meddelelse. Dette fænomen kræver dog så vidt jeg kan se, at de afkodede signaler (meddelelser) sendes til vores ikke fysiske bevidsthed for at blive bearbejdet, så vi kan afgøre, hvordan vi skal forholde os til denne fysiske meddelelse. Selve afkodningen af formen, og etableringen af forståelse af bogstavernes betydning er imidlertid hjernens sag pr. automatik, når den har lært det og opbygget et center for en sådan aktivitet. Nøjagtigt det samme kan siges om høresansen.

Følelser som kærlighed og had og uendeligt mange andre følelser er elementer, der tilhører vores ikke fysiske X2 (vores skabeevne). De deraf afledte signaler (X2's reaktioner på udefra kommende informationer) modtages af hjernen, der her fungerer som et antenne-modtagesystem, der transformerer dem til en signalform, der er fysisk relateret. Det kan ofte give anledning til fysiske reaktioner, som eksempel kan være, at munden skal sige noget, eller at reaktionen skal være, katten skal sættes uden for døren.

Det vil sige alle oplevelser uden undtagelse, f.eks. oplevelser der netop kan påvirke vores had eller kærlighedsfølelser sendes via hjernen (med denne som sendeapparat) til vores ikke fysiske X2. X2 bearbejder oplevelserne og sender besked tilbage til hjernen (hvor denne nu er modtagerapparatet), om hvad kroppen skal gøre i denne anledning. Følelserne desangående forbliver i X2. Det er kun X2's besked om, hvad der skal gøres på det fysiske plan, der sendes tilbage til hjernen.

Som vi ved, er kosmisk bevidsthed en åndelig funktionstilstand, der er relateret til vores X2. Som jeg ser det fremkalder vores X2, når den har fået

kosmisk bevidsthed, samtidig en overordentlig kraftig energiudveksling (signaludveksling) med hjernen. Det er denne specielt kraftige energiudveksling, der stiller store krav til hjernens kapacitet, og muligvis samtidig kræver, at hjernen har fået udviklet nogle specielle automatisk virkende centre til at håndtere denne energistrøm.

At det er en stor belastning for den fysiske hjerne at have så stor en berøringsflade med det ikke fysiske, har vi også eksempler på i form af menneskers forsøg på at få kundalinirejsning. Kundalinirejsning må forstås som et forsøg på at få en sådan nærkontakt med det ikke fysiske, der måske minder om en slags kosmisk bevidsthed.

Når man læser, hvad mennesker fortæller de oplever ved kundalinirejsning (hvis det overhovedet er det de taler om), uden at de har taget alvorlig skade, bliver man imidlertid klar over, at det slet ikke er egentlig kosmisk bevidsthed det drejer sig om, men energier på et meget lavere plan. Mennesker der prøver at fremtvinge en kundalinirejsning ender oftest med at få skader på "hjernen/sjælen" og får ikke så sjældent en form for sindssyge. Man mener det skyldes, at de, såvel åndeligt som fysisk, ikke er tilstrækkeligt udviklede til at kunne tåle den dermed forbundne fysiske belastning af hjernen.

Ud fra det jeg har forklaret i det foregående, og ud fra det forhold, at videnskaben ikke accepterer, at der findes noget ikke-fysisk, kunne det naturligvis være interessant, om man kunne skanne en hjerne hos en person med kosmisk bevidsthed. Det kan man ikke på nuværende tidspunkt, af den simple grund, at der ikke er nogen mennesker med denne egenskab at scanne her på jorden. Hvis man kunne scanne et menneske med kosmisk bevidsthed, kan det ikke udelukkes, at man ville se, at specielle områder af hjernen er særligt store og med særlig stor aktivitet, men det er ikke noget udtryk for, at den kosmiske bevidsthed som sådan skulle være til stede i hjernen.

Det er jo kun disse to parametre (størrelsesforhold/ form og aktivitet) man kan måle ved scanning, men det siger ikke noget som helst om, hvad der reelt sker. Det er jo ikke en klump viden der sættes ind, hverken i det fysiske eller i X2. Det er en kanal der åbnes, som baner vejen for en overordentlig kraftig energistrøm, der kun tillades at strømme når det enkelte menneske er udviklet tilstrækkeligt såvel fysisk som åndeligt.

Det vil således betyde, at den kosmiske bevidsthed ikke vil kunne lokaliseres til hjernen, selv om der i hjernen kan lokaliseres områder med speciel aktivitet. Dette er kun modtage/sende systemet, der i så fald er blevet lidt udbygget, og ikke et egentligt sæde for kosmisk bevidsthed. Hvis man tror det, er man lige så forkert afmarcheret, som når videnskaben tror, at de har fundet centeret for had og for kærlighed, ved at konstatere,

at man i hjernen har fundet et mere aktivt center hos hadefulde mennesker og et andet mere aktivt center hos kærlige mennesker.

Det, at Martinus fik kosmisk bevidsthed som 30-årig vendte helt op og ned på hans liv. For det første fik han evnen til at gennemskue universet i dets fysiske og ikke fysiske form. Dette oplevede han i samspil med sine åndelige vejledere. Det var denne helhedsforståelse, som han skulle genfortælle på et sprog, som var logisk og menneskeligt forståeligt. Heller ikke denne proces er bosiddende i hjernen, men hjernen administrerer bevidsthedens bearbejdning af de tanker, der kommer i forbindelse med de enkelte spørgsmål der stilles, og som skal besvares, og opgaver som skal løses.

Det var en meget vanskelig opgave at fortolke de billeder, der opstod i denne forbindelse, for der fandtes ikke hverken ord eller begreber, som dækkede hvad han skulle sige og skrive. Han fik sine oplysninger som billeder og sandsynligvis som situationsoplevelser, som "filmstumper" (ikke som forelæsninger). At skulle beskrive oplevelserne logisk og forståeligt var en sådan kæmpeopgave, at den slet ikke kan overvurderes. Her er det altså *Martinus* bag ved Martinus, der arbejder på højtryk.

Ved siden af disse evner fik han også clairvoyante evner. Dette var en stor ekstra belastning, som han ikke skulle bruge til noget. Bl.a. oplevede han at føle sine medmenneskers sygdomme, hvilket generede hans velbefindende meget. Han bad om at blive fri for denne gene, og det blev han. Martinus sagde, at clairvoyance var baseret på lavpsykiske evner. Det er ikke ualmindeligt at børn i 5-6 års alderen ser åndelige væsener. Det gjorde Martinus også enkelte gange, men ikke mere end normalt, og han var slet ikke clairvoyant som barn.

Det er heller ikke ualmindeligt at børn oplever glimt fra deres tidligere inkarnationer (normalt den sidste). Vi kan læse, hvordan børn kan fortælle, hvad de har været i tidligere liv, med stedsangivelser og navne m.m. Der forlyder ikke noget om, at Martinus havde sådanne oplevelser som barn. Da han fik kosmisk bevidsthed blev han helt klar over sin situation og sin baggrund. Han stod dog hårdnakket fast på, at han ikke ville åbenbare denne viden for dem, der spurgte og var interesserede.

Det er meget naturligt at Martinus som barn ikke oplevede sit/sine tidligere liv. De var nemlig så forskellige fra det fysiske liv og det miljø, hvori han var inkarneret nu, at det måtte være helt uforståeligt for et fysisk barn at opleve noget fra et liv i den åndelige verden. Måske ville det også være alt for belastende for en barnehjerne at have kontakt med noget sådant.

En anden vigtig ting der skete da Martinus fik kosmisk bevidsthed var, at han valgte at blive vegetar. Det stod helt klart for ham, at man som menneske ikke må tage dyrs liv for at få føde, da det ikke er nødvendigt for mennesker at spise dyr. Mennesker kan spise andre ting, som ikke giver anledning til lidelser. At det var vederstyggeligt at slå dyr ihjel stod helt klart for Martinus fra barns ben. At udleve konsekvensen, som førte til at han blev vegetar, effektuerede han dog først da han fik sin kosmiske bevidsthed.

At mange dyrearter er nødt til at dræbe andre dyr for at overleve, er en anden og helt naturlig sag. Det hører jo til i den lavere del af dyreriget.

At mennesker må slå planter ihjel for at få føde er ikke forbundet med lidelse. Planter oplever ikke nogen smerte ved at blive brugt som føde, sådan som dyrene gør det, når de bliver slået ihjel. Planter har kun en vag fornemmelse af behag og ubehag.

Som nævnt tidligere blev Martinus født under særdeles fattige forhold af en enlig moder, og blev opfostret af et ægtepar med flere børn. Det var meget småt med økonomien, og Martinus fik som barn en meget sparsom undervisning i en lille landsbyskole, hvor han kun hørte om traditionel kirkelig kristendom, og nødtørftigt lærte at læse og skrive. Hans store evner for at skrive og tænke logisk, må han have haft med sig som talentkerner.

Han skrev naturligvis i en gammel sprogform. Han var jo også født i 1890. Hans skriveform var meget klart logisk, og hans bevisførelse og logik i analyserne, er meget fine. Han havde styr på store mængder stof på en gang.

Hans skriveform var meget gentagende, hvilket måske kan være lidt generende for mennesker, der er vant til at håndtere store stofmængder, men gentagelserne er gavnlige for mennesker, der ikke er så trænede i sådanne discipliner.

Jeg har gennemarbejdet hans tekster meget grundigt. Jeg har ikke fundet noget sted, hvor han er i uoverensstemmelse med det han har sagt andre steder i teksten. At nogle mennesker ikke har den opfattelse kan skyldes, at de ikke magter at forstå teksterne helt i dybden.

Når vi ser hvor fantastisk godt han har formået at præsentere det åndsvidenskabelige verdensbillede, hvor han har måttet opfinde et utal af begreber og ord, må man tænke, at han nok har haft en udvidet hjernekapacitet for at kunne bearbejde sådanne problemstillinger. Det kan man ikke vide, for det kan ikke umiddelbart aflæses af teksterne eller hans udsagn. Min opfattelse er, at han havde en overordentlig veludviklet hjerne, men at han nok også har fået hjælp af sine ikke fysiske hjælpere, og at hans kvaliteter på dette felt lå uden for den fysiske hjernes rammer.

Det er iøjnefaldende, at det var en nødvendighed, at han skulle fødes og opfostres under fattige forhold, for at han derved kunne formidle sit budskab vedrørende åndsvidenskab helt rent og ikke iblandet andre religioners formuleringer, og intellektuel viden som Martinus kunne have tilegnet sig ved selv at studere andre religioner.

Det var vigtigt, også på den måde, at man ikke efterfølgende kunne have mulighed for velbegrundet at kunne påstå, at han blot havde samlet stumper sammen af andre religioner og omskrevet det til et hele.

Noget sådan kunne man naturligvis ikke påstå, når han simpelthen ikke kendte til andre religioner end kristendommen, og fra kristendommen havde han naturligvis ikke hentet sådan noget som reinkarnationsbegrebet og karmabegrebet. Dette gælder i hvert fald når man sammenlignende betragter den kirkelige form for kristendom. Dette forhindrede dog ikke, at man alligevel senere påstod, at han havde plagieret østerlandske religioner, fordi man ikke troede på, at han ikke havde studeret dem.

At den der ikke har forstået åndsvidenskaben, og samtidig nægter at tro på, at Martinus ikke havde studeret andre religioner, alligevel kan påstå, at han havde "plagieret" andre religioner, er imidlertid ikke overraskende. Man må nemlig gøre sig klart, at alle religioner indeholder en kerne af evige sandheder.

Når man erkender dette, og mener at åndsvidenskaben kun indeholder sandheder (omend ikke alle sandhederne), så må dette være et indlysende logisk postulat, da de sandheder åndsvidenskaben giver, naturligvis også må indeholde de andre religioners sande kerner, og at disse "religionskerner" på denne måde var forud for åndsvidenskaben. Men det vigtige er, at først med åndsvidenskaben er disse centrale dele af andre religioner blevet helt logisk begrundet og indbygget i den store sammenhæng, som åndsvidenskaben beskriver og dermed blevet forståelige for intelligente mennesker.

Det betyder dog ikke, at Martinus hentede dem fra de andre religioner. Han havde fået de samme sandheder via sin egen direkte vej (sin kosmiske bevidsthed), og han havde muligheden for at tilføje den logik og bevisførelse, der var nødvendigt for at det moderne menneske vil kunne forstå dem i deres helhed og i relation til andre sandheder. For det uvidende religiøse menneske var disse sandheder jo kun en trossag.

Åndsvidenskaben har dog ikke givet os den samlede viden om Gud, universet og os selv. Martinus sagde, at han kun gav os sandheder, der svarede til en enkelt håndfuld af sandheder fra et helt jernbanetog fuldt af sandheder (Symbolsk talte han om et jernbanetog fyldt med korn). Der var uendeligt meget som Martinus ikke fik tid og lejlighed til at beskrive og forklare. Men han sagde, at det han gav os, var vejen til at vi kan opnå kosmisk bevidsthed ved efterlevelse af åndsvidenskaben. Vi skal dog være klar over, at det ikke er nok at vi har forstået åndsvidenskaben for at opnå denne kosmiske bevidsthed. Der skal meget mere til. Vi skal også indleve os i alkærlighedsevnen.

Det skal dog kraftigt påpeges, at det at forstå åndsvidenskaben, ikke er den eneste vej til virkelig udvikling. Åndelig udvikling kan man opnå af mange forskellige veje. Disse veje er imidlertid ikke alle lige lange og lige let fremkommelige. Det er min opfattelse, at vejen via en åndsvidenskabelig forståelse er den letteste, hvis nogen af dem kan kaldes lette.

Åndsvidenskabelig forståelse er imidlertid ikke identisk med at kunne remse en hel masse af åndsvidenskabens forklaringer op, men at opleve de åndsvidenskabelige facts i dagligdagen. Bl.a. at forstå, i dybden, at ethvert levende væsen repræsenterer en speciel del af det guddommeliges væren. Man oplever herigennem en konfrontation med det guddommelige, som man skal lære at forholde sig til. Dette gælder i allerhøjeste grad også relationen til mennesket Martinus.

Jeg nævnte tidligere, at Martinus fik meget sunde arveanlæg fra sine forældre. Det skulle så betyde, at Martinus slet ikke var syg i sin livsperiode på det fysiske plan. Det var imidlertid ikke helt i overensstemmelse med virkeligheden. Martinus var stort set ikke syg, men han fik på et tidspunkt i sit voksenliv kræft i maven. Han blev opereret og blev herefter helt rask.

Han blev spurgt, hvordan noget sådan kunne forekomme, da hans sygdom hverken kunne skyldes karma eller usund livsførelse. Han fortalte, at hans moder havde anlæg for denne kræftsygdom i sine gener. Og derfor kunne han ikke undgå at få denne sygdom.

Ser vi på det, jeg tidligere har sagt om arveanlæggene, kan vi forstå det på den måde, at moderen har haft en defekt i sine arveanlæg. Der var en fejl. Der manglede noget, og denne mangel kunne give anledning til kræftsygdommen. Denne mangel kan ikke afhjælpes med nok så gode talentkerner hos det inkarnerende væsen, da man ikke kan bygge noget op, når der mangler en komponent. Det må være sådan en situation, der har givet sygdommen. At Martinus hurtigt og let, og uden større gener blev helt rask ved operation fortæller kun, at de åndelige hjælpere har hjulpet med, så lægerne fik fjernet det syge væv.

Martinus sagde, at lægerne var Guds forlængede arme i sådan en situation. Jeg har selv oplevet en parallel situation hertil. Der er nok ingen tvivl om, at denne genmangel har været bekendt for Martinus og hans hjælpere på det åndelige plan, da de planlagde *Martinus* inkarnation, men det betød ikke så meget, da denne misere kunne afhjælpes under vejs.

Martinus legeme ældedes på helt normal vis. Det blev slidt og brugt. Det blev endda rigtig meget brugt, fordi Martinus ikke sov så meget i forhold til almindelige mennesker (det er jo i søvnen, at de fysiske elementer repareres efter dagens slidtager). Han havde kun et søvnbehov på få timer pr nat. Hele hans legeme blev slidt som det er normalt, og slidtagen meldte sig på den sædvanlige måde, og hans livsforløb var ikke længere end det er for et normalt menneske.

Det eneste der kunne observeres desangående var, at lige til det sidste var hans hjerneforbindelse til det åndelige (hans kosmiske bevidsthed) intakt. Det så ikke ud til at denne forbindelse ældedes og blev slidt. Det fortæller os, at denne forbindelse grundlæggende var baseret på elementer, der lå uden for det fysiske plan. Forbindelsen skulle dog på et bestemt sted i forløbet ind på det fysiske plan gennem hans hjerne (via hjernens antenneelementer) for at nå til en fysisk erkendelse, og her er det nok sandsynlig, at der på det sidste opstod en fysisk svaghed ved at den fysiske hjernefunktion blev slidt.

Martinus døde den 8. marts 1981, og var ved fuld bevidsthed til det sidste. Han faldt ud af sengen og brækkede lårbenet. Han kom på sygehuset, og personalet var klar over at han var døende. De prøvede at tale med ham om døden for at berolige ham. Sådan gjorde de jo med alle døende. Det udviklede sig dog hurtigt sådan, at det var Martinus, der belærte dem om døden m.m. Han døde kl. 1.30 natter til den 8. august. Han blev 90 år og 7 måneder.

Martinus forlod igen det fysiske plan, efterladende et godt udtjent legeme, en overfrakke som han var nødt til at have på, medens han var her. Der er ingen tvivl om, at der var mange åndelige væsener tilstede for at byde *Martinus* velkommen tilbage. *Martinus* havde imidlertid ikke brug for at nogen skulle lede ham tilbage til det åndelige plan. Han kendte jo vejen i alle detaljer, og for ham var den kort, formentlig kun som et "blink med øjnene".

Martinus talte meget om de mikrovæsener der tjener os i form af vores krop med alle dens organer og dens celler. Martinus beskrev det som et mikrounivers. Han belærte os om, at vi skal være gode ved disse mikrovæsener, medens vi er i kroppen. Mikrovæsenerne er vores medvæsener. Vi skal endvidere gøre hvad vi kan for at

vores mikrovæsenerne kan få så human en død, som det er muligt, når vi forlader kroppen.

De efterladte gjorde hvad de evnede for at efterkomme Martinus ønske.

Dette var en kort, lidt kalejdoskopisk gennemgang af emnet. En beskrivelse af hvad jeg kan stykke sammen om de forhold der, efter min mening, var bemærkelsesværdige omkring "bevidstheden *Martinus*" besøg på det fysiske plan her på jorden. Et besøg som vi har oplevet i form af mennesket Martinus.

Der er naturligvis et utal af andre forhold, der har gjort sig gældende. Forhold som vi ikke har indsigt i, men det var hvad vi, med nogenlunde sikkerhed, kan udlede af det Martinus har skrevet og sagt, sammenholdt med videnskabens iagttagelser omkring livet på det fysiske plan, dog set ud fra åndsvidenskabens sandheder.

Det er vigtigt, at man foruden at se på åndsvidenskabens forklaringer, hvis man ellers forstår dem, også ser på det bidrag videnskaben giver til en forståelse af livet på jorden, hvis man da evner at integrere disse i helhedsbilledet. Hvis man kun enøjter ser på den ene del heraf, mangler man i allerhøjeste grad evnen til at opleve livet i alle detaljer.

Jeg har i denne beskrivelse undladt at komme ind på Martinus karakteregenskaber, som var bevis for, at han efterlevede de åndsvidenskabelige normer som han redegjorde for. Om disse kan man læse i ovennævnte biografi.

DIALOG

Den gamle verdens impuls

Af Steen Kofoed

Dette blad er desværre mere og mere denne sub-kulturs SE&HØR og indholdet passer ikke til det ellers flotte navn: "Den nye verdens impuls".

I dette blad kan man dels følge med i de slåskampe, som personer der dels slås om hvem der var tættest på Martinus og dermed åbenbart har en større ret/magt end andre såkaldte "rigtige" personer. Tit bliver det de skriftkloge, som slynger om sig med citater og hele tiden lægger de deres sunde fornuft i fortidens ord, og dermed skabes der lukkethed. Tag dog ansvar og forhold jer til NU. Hvad er bedst nu i den tid vi lever i.

Kampen om hvem der er "rigtig nok" er i fuld gang og hvem der kan tillade sig at tale for Martinus. I virkeligheden så var der vel ingen, der var "tæt" på Martinus, han var alene med sin alkærlighed og erkendelse af Altet. Alle andre var bare så "heldige" nok, til at de i deres udvikling havde skabt muligheden for at være så tæt på denne inkarnation. Ydmyghed ville klæde os alle. Denne kamp, mistænkeliggørelse og "se mig, jeg spiste middage med Martinus tendensen" kunne dække over et mindreværd, som bliver kamoufleret i denne hellige kamp om hvem der ved bedst.

Bare det at der henvises til de 2 fronter, (begge sider) er da skræmmende. Tænk hvis al den energi (i at læse og skrive, sætte bladet op, trykke det, fordele det m.m.) der tilsyneladende bliver brugt (og nu også af mig) blev i stedet for brugt til at udbrede kendskabet til det tredje testamente?

Hvem der har ret i hvad og hvorfor, skal jeg ikke kunne udtale mig om, jeg kan kun som tilskuer stå og kigge på det absurde teater, der foregår og igen undre mig over, at der ikke er nogle der er voksne nok (det er vel mest gamle mænd der påkalder sig retten til at have sandheden) til

at indkalde ALLE til et møde der først slutter, når der er skabt forståelse og dermed fred i sagen, om ikke andet så for sagens skyld.

Jeg er naiv og tror på det bedste i mennesket og i den ånd er dette indlæg skrevet.

Jeg må bede om tilgivelse, hvis jeg på nogle måde gør nogle fortræd med de skrevne ord, det har og er ikke meningen, så UNDSKYLD mig hvis det er sket.

Det enkle spørgsmål der skal stilles:

Vil du give slip på dig og dit for "sagen" og være ydmyg i mødet med andres måde at opleve verden på?

I kærlighed
Steen Kofoed
Åndsforsker og dyr

Kommentar

Af Ruth Olsen

Kære Steen,

Jeg er som bekendt stor tilhænger af, at vi alle har lov at have forskellige meninger og lov til at give åbent udtryk for det. Jeg må konstatere, at vi to har en meget forskellig opfattelse af situationen indenfor "Sagen". Jeg ser f.eks. ikke "to fronter", men ser at en del enkeltpersoner er bekymrede over, hvordan "Sagens beslutningstagere" tolker noget af det, Martinus ønskede, talte og skrev om. Meningsforskellighed er vel ikke det samme som "slåskamp". Der er jo ingen, der anfægter deres ret til at mene det, de mener.

Sommetider er det kærligste og mest omsorgsfulde, vi kan gøre, at være åbne og ærlige og sige fra, hvis vi mener der er noget galt, selv om det ikke er populært. "Sagen" er ikke tjent med, at konflikter forties og "hobes op under gulvtæppet". Derfor foreslog jeg engang – ligesom du nu gør det - , at vi organiserede en konference, hvor de særligt interesserede kunne udveksle meninger i fredsommelig ånd, evt. få opklaret nogle misforståelser. Ord på papir virker altid mere hårde end de talte ord, hvor man jo også har mulighed for at opleve smilets glimt i øjet.

Mit forslag blev pure afvist. Konfliktløsning står åbenbart ikke på Sagens dagsorden. Da jeg kom som ny med erfaring fra græsrodsbevægelser, blev jeg lidt forundret over den eksisterende tendens til autoritær ledelsesstil, men jeg er godt nu klar over, at den er en arv fra Martinus' tid. Men om Instituttets tendens til lukkethed også er en "arv", ved jeg ikke.

Når nogle i dag har mistet en del tillid til Sagens ledelse, skyldes det bl.a. historien vedr. Sam Zinglersen. Når Sam, som havde været Sagens trofaste tjener siden 1930'erne, endte som 93-årig at ændre sit testamente med begrundelsen, at han havde mistet tilliden til Instituttet, må det vel vække til eftertanke hos de fleste. Hele historien om denne sag kan læses på bladets hjemmeside – w.w.w.nyimpuls.dk.

Når Martinus mente, at Instituttet og Rådet stod under forsynets beskyttelse og ville få hjælp til at træffe de rigtige beslutninger (hvilket nogle tolker som disse instansers "ufejlbarlighed"!), så må man uvilkårligt spørge: hvem kan forsynet få til at yde den hjælp andre end de "redskaber", det har til den slags – nemlig andre mennesker. Intet sker tilfældigt, tror vi på, så hvorfor har nogle personer fået så stærke impulser til at ytre sig i denne sag, som de faktisk har, bl.a. i drømme. Det må der vel være en dybere mening med.

Selvfølgelig har Sagens ledere lov at mene, de har de rigtigste overbevisninger. Vi betvivler ikke deres gode og kærlige hensigter, så det skal jo nok løse sig hen ad vejen. Fordi vi er forskere udi åndsvidenskaben, tror vi nu engang på det gode i mennesket, og på at tilgivelsen og kærligheden får det sidste ord.

Martinus om kritik

Af Ingrid Holck

Når Martinus indprenter os, at vi aldrig må tale ondt om nogen eller noget, mener han så dermed at vi aldrig må kritisere?

Det er der sikkert andre end mig, som gerne vil have et svar på, for Martinus "kritiserede" jo selv mange gange, men skyndte sig derefter altid at give udtryk for, at det var kærligt ment. Her kommer et par eksempler

Ved at søge i hele værket på ordene "saglig" og "kritik" får man flere overraskende resultater:

"Da vejen til udvikling af al intellektualitet og kultur går igennem frihed til at tænke, frihed til at kritisere, hvilket vil sige påvise mangler eller fejl, frihed til at fremsætte ideer og forestillinger, der ikke akkurat ligger indenfor den autoriserede horisont, eller det der er blevet officiel skik og brug, samt absolut frihed til med sin stemmeret frit og åbent at være for eller imod ethvert påtænkt forslag i statsstyrelsen eller samfundsordningen, vil intet som helst diktatur nogen sinde kunne blive identisk med en virkelig kulturstat, idet det jo kun eksisterer i kraft af at fængsle, eller indskrænke frihed for den intellektualitet, der er den absolut uundværlige livsnerve, impuls eller det urokkelige fundament for enhver virkelig civiliseret kultur." (Småbog nr. 12 "Gavekultur" kapitel 6, s.32)

Med andre ord: vi får her en klar definition af hvad "til-ladt kritik" er; idet Martinus siger, at vi i et frit samfund har *"frihed til at kritisere, hvilket vil sige påvise mangler eller fejl"*. Han siger også, at denne saglige kritik er et af midlerne til *"udvikling af al intellektualitet og kultur"*.

Martinus skriver endvidere i småbog nr. 9, "Mellem to verdensepoker", s.8: *"At samme Verdensbillede bliver umuligt for den saglige, kritiske eller logiske Tænkere, er ligesaa selvfølgelig."* Vi opmuntres altså til at tænke sagligt, "kritisk" og logisk.

Et tredje sted, hvor Martinus forholder sig til saglig kritik, er i Logik, kapitel 6, s.34: *"Og kun det primitive Menneske, hvad enten det fremtræder i Silke eller Pjalter, accepterer alt kritikløst, naar blot det kommer fra „Videnskaben“, Presse eller andre formentlige Autoriteter. — „Gode Ord fryder Daaren“."*

Man må konkludere, at ifølge Martinus er saglig kritik ikke alene tilladt, men vi er ligefrem "daarer", hvis vi "kritikløst" accepterer, hvad der kommer fra autoriteter. Og i det omfang, hvor der er tale om "saglig" og ikke "ond kritik", rokker det ikke ved Martinus leveregel: "Sig aldrig noget ondt om nogen eller noget"

Angående brug af betegnelsen ”Det Tredje Testamente”

Af Otto Hesselbjerg Pedersen

Der har her i tidsskriftet efterhånden været en del artikler, hvor forfatterne har argumenteret for, at der som betegnelse for Martinus’ samlede værker – og øvrige aktiviteter – alene skal benyttes betegnelsen ”Det Tredje Testamente” og ikke betegnelser som ”Martinus Kosmologi” eller fx ”Martinus Åndsvidenskab”.

Nedenfor følger nogle af mine tanker og overvejelser desangående.

Selve betegnelsen for Martinus’ værk i hans egen levetid

Jeg vil her støtte mig til Ole Therkelsens 2. bog: ”Martinus og den ny verdensmoral”. Emnet behandles af Ole Th. i 13. kapitel: ”Værket – Det Tredje Testamente”. Jeg går ud fra, at Ole Th. har konsulteret Martinus Instituttets historiske arkiv flittigt. Fra stk. nr. 13.7 og fremefter behandles det aktuelle emne.

I 1932 blev Martinus arbejde forankret i ”Livets Bogs Bureau”. Fra 1945 benyttes betegnelsen: ”Martinus’ Åndsvidenskabelige Institut”, i daglig tale kaldet ”Martinus Institut”.

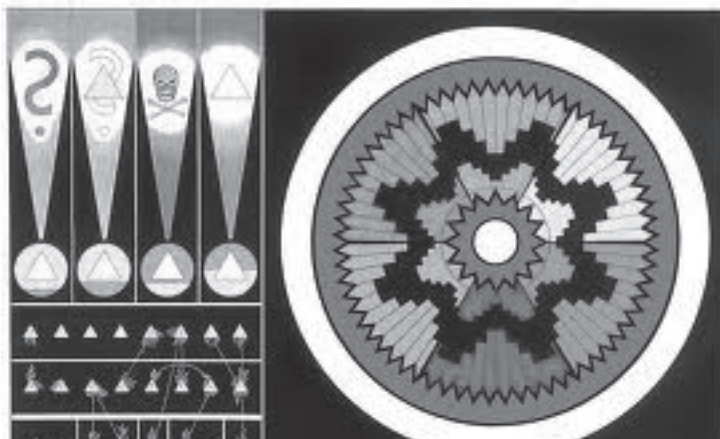
Omkring 1959 – 1960 går Martinus selv over til at benytte bruge et mere moderne og internationalt udtryk for sit værk, nemlig ”Martinus Kosmologi”. På de første 20 sider i fortalen i Livets Bog 1 i 1932 bruger Martinus kosmisk i 12 forskellige kombinationer.

Allerede i 1932 gav Martinus sit tidsskrift navnet ”Kosmos”. I 1960 går Martinus ind for at bruge udtrykket ”Martinus Kosmologi” i stedet for ”Martinus Åndsvidenskab”.

Selvom Martinus i de sidste 6 år af sit liv fra 1975 gik over til også at kalde hele sit værk ”Det Tredje Testamente”, gik han alligevel ikke selv bort fra at bruge udtrykket kosmologi.

Medarbejderne begyndte allerede fra 1956 at benytte udtrykket ”Martinus Kosmologi” i artikler bl. a. Tage Buch og Mogens Møller.

Allerede i 1951 skriver Martinus for første gang om ”et tredje og sidste testamente” (Ole Th.’ bog stk. nr. 13.11).

Menneskehedens udviklingsstadier

Jeg skal her henvise til symbol nr. 21 i ”Det Evige Verdensbillede, bind 2”. Symbolet har betegnelsen ”Den evige kosmiske organiske forbindelse mellem Gud og Gudesøn 1”.

Symbolet er delt i 3 adskilte felter. Jeg skal her omtale de 4 figurer, der er vist øverste til venstre (lige over det, der i Martinus-kosmologernes jargon kaldes ”campingpladsen”). Med disse figurer viser Martinus 4 hovedstadier i menneskehedens udvikling. I forklaringen til symbol nr. 21 (stk. nr. 21.6) beskriver Martinus denne udvikling. I min udgave: 2. udgave, 1. oplag, der er udgivet af Martinus Institut i 1993 forklares denne udvikling fra side nr. 67, 2 spalte til side nr. 71, 1 spalte. Jeg skal her komme med et meget kort referat heraf. Direkte citater er anført i *kursiv*.

Strålefiguren længst til venstre symboliserer det begyndende primitive naturmenneskes allerførste anelse om højere væseners, ånders eller Guders eksistens. Denne anelse er altså båret af dets instinkt.

Den næste figur symboliserer væsenets næste udviklings-trin i forholdet til Gud. ----- Væsenets forhold til Gud er også her stadig båret af væsenets religiøse instinkt. --- Dette stadie omfatter også fremkomsten af den kristne verdensreligion og andre humane religioner.

Den tredje figur symboliserer udviklingstrinet, hvor det religiøse instinkt er degenereret og intelligensevnen bliver fremtrædende. Der accepteres nu kun det, der med de fysiske sanser og intelligensen kan udforskes og opleves som kendsgerning.

I den fjerde figur er symboliseret den del af menneskeheden, hvor de højere åndsevner: Den humane evne og den heraf affødte intuitive evne er så udviklet, at de kan opleve den højere åndelige eller kosmiske virkelighed bag den fysiske.

Andre kosmologi interesseredes refleksioner vedrørende det aktuelle emne

I forrige nummer af nærværende gode og interessante tidsskrift (3-2012) er der en lang artikel af Rolf Elving: ”Tanker om Martinus sidste store beslutning”. I starten henviser Rolf til et foredrag, som han holdt på Martinus Center Klint i 1998. Jeg havde selv fornøjelsen at overvære dette på Mindedagen d. 8.8.1998. Som jeg husker det, viste Rolf også en del eksempler fra en hjemmeside måske www.det-tredje-testamente.dk eller www.tredje-testamentet.se.

I oktober 2006 fik jeg forærende følgende katalog: ”Martinus, Det Tredje Testamente, Introduktion til de kosmiske symboler og den samlede litteratur”. Som det fremgår, indeholder hæftet farvefotos af alle de 44 symbolet fra de 4 første symbolbøger med forklaringer. Disse forklaringer er – så vidt jeg ved – udfærdiget af Rolf Elving. Personligt har jeg haft god nytte af dette hæfte, der viser alle de dengang offentliggjorte symboler, ligesom hæftet har gjort god gavn i vores studiegruppe i Roskilde. Jeg har respekt for det store og uegennyttige arbejde, som alle de personer, der er tilknyttet organisationen: ”Det Tredje Testamente”, udfører vedrørende udbredelse af oplysninger om Martinus arbejde med den tilhørende undervisning.

I august her i år var jeg tilhører til Mindedagen i Martinus Center Klint. Jeg overværede bl. a. et interessant indlæg fra Alex Riel. Alex har i løbet af de sidste ca. 12 år skrevet omkring 10 artikler her i Den ny verdensimpuls. Jeg husker bl. a. hans artikel fra nr. 2 i 2003: ”Fra videnssamfund til visdomssamfund”. Alex efterfulgte artiklen med et indlæg om, at han havde taget initiativ til at oprette: ”Institut for Holistisk Åndsvidenskab”. Dette er nu ændret til: ”Det holistiske Universitet” med undertitlen: ”Et folkeligt universitet for nye verdensbilleder”. Jeg har gennem årene haft flere interessante diskussioner med Alex på Terrassen på Klint om Kosmologiske emner. På Mindedagen i år talte Alex om følgende emne: ”Hvornår bliver Martinus’ Kosmologi populær?”.

Jeg fik ikke noget helt klart svar på selve emnet, men Alex fortalte om sine erfaringer med at skaffe deltagere til det omtalte universitet. Hvis han for Martinus’ værker benyttede titlen: ”Det Tredje Testamente”, var der næsten ingen interesse. Det gik meget bedre med betegnelser som: ”Martinus Åndsvidenskabelige Værker” eller:

”Martinus Kosmologi”. Alex nævnte, at Martinus har oplyst, at de primært interesserede i hans værker er de humane materialister.

Mine egne refleksioner vedrørende det aktuelle emne

Da jeg i 1991 købte min første Martinus bog: ”Livets Bog I” hæftede jeg mig ikke særligt ved hovedtitlen ”Det Tredje Testamente”. Det var først mange år senere, at betydningen heraf helt gik op for mig. Min interesse for Martinus arbejder var blevet vakt via lytning til Steen Landsy og Per Bruus-Jensens gennemgang af hovedtrækene i Kosmologien i Radio Lotus.

Jeg mener, at Alex har ret i, at de primært interesserede i hans undervisning er de humane materialister, det er jo hans erfaring. Det er altså de mennesker, der har udlevet det tredje hovedstadium, som nævnt i afsnit B og er klar til det fjerde stadium i deres udvikling. Disse personer har for endnu længere tid siden forladt der andet hovedstadium – altså det troende stadium. Vi har nok alle på et tidspunkt i fortiden været dogmatisk troende og er blevet manipuleret af datidens ”præsteskab”. Det er vi nu blevet grundigt trætte af, se blot her i nutiden på alle de mange skandaler, der oprulles i den katolske kirke.

Martinus har også via sine analyser vist, hvor ulogiske de troenes dogmer er, hvilket vi godt med vores intelligens kan godkende. Derfor bliver de personer, der vil være åbne for Martinus’ analyser, ikke tiltrukket af betegnelser, der hentyder til noget religiøst som ”Det Tredje Testamente”.

For mit eget vedkommende, efter mange års studier af Martinus værker, er jeg godt tilpas ved alle de tre i indledningen nævnte betegnelser. Jeg tror, at Martinus i 1975 dels så tilbage på sit næsten færdiggjorte værk og dels så de ca. 3000 år frem, altså indtil vi alle har fået kosmisk bevidsthed og derfor er helt på det rene med hensyn til den endelige betegnelse for værket. Desuden tror jeg, at om fx 500 år, vil mange flere være mere åbne for denne endelige titel på hans værk.

For mig selv personligt benytter jeg altid betegnelsen Martinus Kosmologi for min interesse, hvis nogen spørger herom. Dette gælder også for min familie, mine venner og for den almindelige omgangskreds. Hvis jeg tidligere på mit arbejde i DSB / Banedanmark havde brugt en af de andre betegnelser, ville mine (ingeniør) kollegaer nok have tænkt: ”Nu rabler det vist for Otto” og mine overordnede ville måske have ført lidt nøjere kontrol med, om jeg stadig holdt mig indenfor mine (økonomiske) beføjelser og fulgte alle de udstukne retningslinjer.

Svar på Hans Wittendorffs brev til Tage Buch og venner

v/Mischa Lim

Kære Hans.

I dit 'åbne brev til Tage og vennerne' i forrige nummer af Impuls skriver du: "Hvis vi forestiller os, at Martinus havde valgt dig (Tage Buch/ml) og Mischa og Gerard til livsvarige rådsmedlemmer, så vidste han - med sin kosmiske bevidsthed - hvordan fremtiden ville forme sig for Sagen."

Dit spørgsmål undrer mig, for hvorfor forestille os ting, som ikke er virkelige? Vi kan diskutere hypoteser i én uendelighed, for vi kan fantasere os til alt muligt. Hvorfor ikke nøjes med virkeligheden og livets analyser? Jeg kan kun sige, at hvordan og hvorfor Martinus har valgt det råd, han har, kan kun Martinus selv svare på.

Men vi kan prøve at vurdere tingene realistisk:

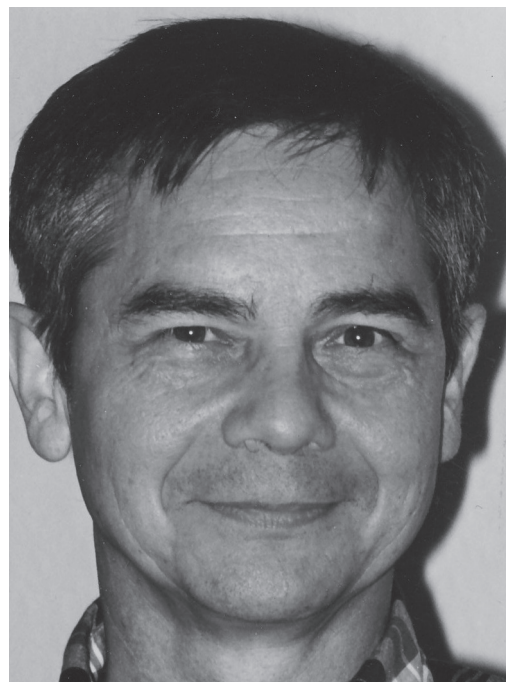
Gerard Oude Groen boede i Holland sammen med sin veninde, og han havde sit arbejde i Holland. Hvis Martinus havde taget Gerard ind i rådet, ville det derfor kun være naturligt, at Institutet også betalte Gerards omkostninger i forbindelse med en ugentlig rejse frem og tilbage, så han kunne deltage i rådsmøderne. En anden mulighed var naturligvis, at Gerard sagde sit job op i Holland, bosatte sig i Danmark og fandt et nyt arbejde her. Denne praktiske side af sagen ved at hente Gerard til Danmark var selvfølgelig også noget, som Martinus ville være nødt til at tage stilling til.

Jeg oplevede på allernærmeste hold, hvordan Martinus i tidernes løb arbejdede med at sammensætte sit råd. Jeg oplevede, hvor omhyggelig han var med at udvælge og indsætte nye rådsmedlemmer, for der var mange ting at tage hensyn til. Det var ingen let opgave, heller ikke for Martinus. Selvfølgelig havde Martinus den nødvendige viden, derfor er han også Talsmanden den hellige Ånd, og naturligvis vidste han, hvordan fremtiden ville forme sig for Sagen. Dermed være ikke sagt, at Martinus var tilfreds med, hvad han så. Han kunne godt udtrykke sin misfornøjelse for straks efter at tilføje: "*De (rådsmedlemmerne) gør, hvad de kan, og de gør det frivilligt.*" Men det valg, han foretog, var altid det bedste, han kunne frembringe på det pågældende tidspunkt, for han havde med ufuldkomne mennesker at gøre. At samle og tilpasse seks mennesker med seks vidt forskellige former for karma i en verden, der er under stærk udvikling, er en bedrift i sig selv.

Vi glemmer ofte, at Martinus er et reinkarneret menneske underlagt de samme fysiske love som os selv. Når han skulle skrive, foregik det f.eks. kun med ét øje. Han skrev nemlig med en klap for det andet, og det gjorde han i mange år og lige til sin bortgang. Det må have været meget anstrengende for ham. Han sagde til mig, når andre beklagede sig over deres træthed: "Menneskene skulle føle *min* træthed."

En aften jeg kom op til Martinus, spurgte han, om jeg ville være rådsmedlem. Da jeg ikke virkede synderligt begejstret, tog han mig med til et rådsmøde, så jeg kunne se, hvordan det foregik. Efter mødet gik vi op i Martinus lejlighed og fortsatte vores snak herom. Vi talte længe frem og tilbage, men efter jeg havde uddybet mine bevæggrunde for at fastholde mit nej tak, accepterede han til sidst min begrundelse. Det, jeg sagde, kom helt naturligt og så spontant, at det må have overbevist Martinus. I hvert fald accepterede han min begrundelse og faldt til ro, for mit svar indebar også et løfte til Sagen.

Næste dag drøftede vi spørgsmålet igen. Martinus havde endnu ikke besluttet sig for en ny afløser. I samtalen løb nævnte jeg Rolf Elving, og Martinus overvejede Finn Bentzen og Willy Kuijper. Vi talte længe herom, hvorefter

Martinus besluttede sig for at spørge *både* Willy og Rolf. Den følgende dag ringede han således til Rolf i Sverige og til Willy, som boede i København. Begge accepterede og blev således valgt ind i rådet. Personligt var jeg glad for, at han havde valgt to udlændinge, så man kunne se, at det ikke kun var danskere, der kunne være rådsmedlemmer. Martinus havde allerede tidligere valgt en kvinde ind i rådet, som skulle være rådets første formand, den dag han ikke mere var på det fysiske plan.

Valget af sin kvindelige afløser faldt Martinus helt naturligt. Han havde aldrig skullet lede efter sin afløser, for Grethe Brinkhard var både hans første og eneste **valg**, og han begrundede det med, at Grethe altid havde været trofast mod ham og Sagen. Her ser man, at Martinus også kunne være hurtig i sine beslutninger og med sit valg viste han, at også kvinder kunne være rådsmedlemmer og sågar formand for rådet.

Da Martinus ville sikre, at både Rolf og jeg fortsatte vores arbejde for Sagen, når han forlod denne verden, overdrog han os brugsretten til det lille hus på Villa Rosenberg for livstid. Dér havde vi tilbragt mange somre sammen med Martinus, dér havde vi haft mange samtaler, og dér havde vi mange fælles og dejlige minder. Men da rådet

fyrede mig fra Instituttet i 1987, ændrede de Martinus beslutning og tog huset fra os.

Da Martinus i sin tid overdrog brugsretten til huset til Rolf og mig, bad vi ham naturligvis ikke om at bekræfte sin beslutning med en underskrift, for det var unødvendigt, da det ikke er sådan, vi arbejder inden for Sagen. For såfremt vi havde bedt Martinus om at bekræfte sin beslutning, ville det signalere mistillid til rådet, ikke kun fra Rolfs og min side, men også fra Martinus. Alligevel vil nogle efterfølgende nok opfatte vores reaktion – eller mangel herpå – som naivitet.

Som bekendt var jeg hos Martinus, lige til han forlod os. Jeg fulgte Martinus på nært hold, og så ham, mens hans arbejdede og kæmpede med at få sammensat sit råd. Da han havde taget sin beslutning, husker jeg, at han sagde: *"Jeg har gjort, hvad jeg kunne."* Og dermed mente han, at han havde gjort alt, han kunne ud fra det menneskemateriale, som han havde til rådighed. Han tilføjede endvidere: *"Når jeg er væk, så er det Guds ansvar."*

Og afslutningsvis vil jeg nu bare sige ligesom Martinus: *"Og så trasker vi videre."*

(Receptionen i Martinus Center Klint dengang den var en alm. købmandsbutik)

Kære Hans,

Her mit eget svar på et spørgsmål du stiller til Tage Buch i DNV nummer 2012- 3, side 11.

I sit første møde med mig har Martinus spurgt mig 'om jeg senere ville gøre noget for den tyske og hollandske afdeling?'

Dette fik jeg senere gjort, som du ved. Så jeg går ud fra at Martinus også da allerede har set/vist at jeg ikke skulde blive boende i København, og derfor nok aldrig har spurgt mig om jeg ville blive rådsmedlem.

Mange kærlige hilsener Gerard

Nogle historiske noter om bevarelsen af Martinus værk

Af Søren Ingemann Larsen

Jan Langekær bad mig for nylig om at nedskrive mine personlige oplevelser i forbindelse med mine bestræbelser for at undgå, at der blev indført ændringer i Martinus' værk og at opsummere kilderne til Martinus' udtalelser om dette. Jan Langekær syntes, at rapporten, der kom ud af det, kunne interessere andre og burde trykkes i nærværende tidsskrift. Så derfor denne artikel.

Først til orientering nogle noter om hændelsesforløbet i forbindelse med mine bestræbelser for at undgå, at der bliver/blev foretaget ændringer i Martinus' værk.

Omkring 1999-2000 havde jeg en korrespondance med Henrik Hedegaard (dåværende rådsmedlem) om bevarelsen og publiceringen af Martinus' værk.

Anledningen var, at Mary McGovern, som oversætter Martinus' værk til engelsk, mente, at det ville være en god idé, at jeg kom i kontakt med Henrik. I denne periode assisterede jeg Mary med diverse tvivlsspørgsmål af sproglig art i forbindelse med Marys oversættelser. Disse tvivlsspørgsmål gav ofte anledning til, at det var relevant at checke med manuskriptet til Livets Bog, som lå indpakket i karduspapir i boksen på Mariendalsvej. Og hver gang skulle Willy Kuijper - formand for rådet - ulejliges ned og finde de pågældende steder, der var tvivl om.

Jeg indså, at denne procedure ikke i længden var holdbar, og slet ikke god for det uvurderlige manuskript, som jo hver gang blev udsat for slid, uanset hvor forsigtig man var med håndteringen.

Jeg foreslog derfor Henrik, at manuskriptet én gang for alle blev skannet ind, så det blev gjort tilgængeligt i en pdf-fil. Henrik syntes umiddelbart om idéen og fik ok fra resten af rådet, og jeg skannede herefter hele manuskriptet til Livets Bog og Logik ind og lavede pdf-dokumenter af det indskannede. Dette blev færdigt i slutningen af 2000.

Så vidt manuskripterne.

I den proces blev jeg klar over, at Instituttet var i gang med at forberede genudgivelsen af Livets Bog i moderniseret retskrivning og med ændret layout. Og – skulle

det senere vise sig – desuden en lang række andre ”rettelser”. Dette gav anledning til en lang korrespondance med Henrik og rådet om dette spørgsmål, hvori jeg kraftigt argumenterede imod dette. Og dengang var jeg ikke engang bekendt med Instituttets formål, således som det var formuleret af Martinus kort før hans bortgang.

På samme tidspunkt traf det sig, at Ingrid Holck (min kone) og jeg (specielt Ingrid) interesserede sig for Poul Brunton, som jo på et tidspunkt havde besøgt Martinus. Og vi kunne se ved læsning af bogen ”Martinus som vi husker ham”, at nu afdøde Ingrid Okkels havde været tolk i den forbindelse.

Dette førte til, at vi ringede Ingrid Okkels op for at høre, om hun modtog besøg, hvilket hun begejstret gjorde.

Vi besøgte hende et par gange eller tre, og emnet Brunton blev relativt hurtigt overstået. I stedet kom vi ind på spørgsmålet om bevarelsen af Martinus' værk, en sag som jeg som nævnt var meget optaget af på det tidspunkt. Det var som at antænde en bombe. Ingrid Okkels var aldeles enig i mit synspunkt, og hun berettede flere gange ivrigt om, hvordan dette spørgsmål bekymrede Martinus på sine gamle dage. Martinus besøgte i den periode angiveligt jævnligt Ingrid Okkels, og ifølge Ingrid Okkels var Martinus meget bekymret for, om det ville kunne undgås, at Instituttet ændrede i værket, uanset at han gang på gang havde bedt om, at dette ikke måtte ske.

Ingrid Okkels refererede Martinus for at sige, at han var klar over, at mange fandt, at hans måde at skrive på var præget af ”gammelt dansk”, og at dette skulle være et problem. Martinus enkle og kontante svar var, at ”så måtte man lære gammelt dansk”. Der kunne ikke være tale om, at andre skulle bestemme eller blande sig i, hvordan han skulle formulere sig.

Ingrid Okkels var den første af ”de gamle” Martinus-folk, vi mødte, og jeg var utrolig glad for, at hun ubetinget kunne støtte mine synspunkter. Senere fik vi mulighed for at møde både Tage Buch, Rolf Elving, Gerard Oude Groen, Micha Lim og Vera Cavling og alle disse personer, som

var helt tæt på Martinus i en lang årrække, bekræfter 100% Ingrid Okkels vidnesbyrd om, at Martinus var krystalklar og kategorisk i sit ønske om, at absolut intet måtte ændres i værket uden hans tilstedeværelse. Som Rolf refererer det: ikke engang et komma må ændres i værket.

Men på det tidspunkt, hvor jeg stadig kun havde Ingrid Okkels at referere til, kom Jan Langekærs og Søren Jensens artikel i DNV 2/2005 maj. Her efterlod Jan et mobilnummer, og jeg kontaktede ham og glædede mig over at finde endnu en person, der brændte for at kæmpe for Martinus' uændrede original.

Dette medførte, at jeg - uden først at spørge Institutet - uden refleksion gav Jan en kopi af cd'en med manuskriptet til Livets Bog. Dette følte jeg bagefter, at rådet skulle vide, og det medførte, at rådet og jeg holdt et møde i august 2005.

På samme tidspunkt var jeg kommet i kontakt med Kurt Christiansen, som lige havde udgivet sin Martinus-biografi i to bind, og Kurt var med på, at vi måtte gøre noget, og i december 2008 publicerede vi Martinus' værk i uændret original på internettet under martinus-media.dk (senere ændret til martinus-webcenter.dk), og i begyndelsen af 2010 Livets Bog i bogform. Debatten om bevarelsen af Martinus' original ligger samlet på <http://martinus-webcenter.dk/aendringer.html>.

Der mangler dog aktuelt de seneste indlæg på denne side, og disse vil blive tilføjet.

Ovenstående er mit eget overblik, som jeg bl.a. lavede for at vise, hvordan Ingrid Okkels kom ind i billedet. Nedenfor vil jeg prøve at samle de forhåndenværende citater fra Martinus' side vedrørende bevarelsen af værket i uforandret stand.

Først kan bemærkes, at der mig bekendt ikke findes et eneste citat eller vidnesbyrd OVERHOVEDET, hvor Martinus skulle have sagt, at man skulle eller kunne lave ændringer i værket efter hans bortgang!!!

Derimod går alle de citater eller vidnesbyrd, hvor Martinus udtaler sig om bevarelsen af værket, ud på at understrege, at absolut INTET MÅ ÆNDRES. Ganske vist ser vi, at rådet og instituttets medarbejdere, når dette emne tages op, ofte henviser til det såkaldte "Gavebrev", hvori Martinus overdrager ophavsretten til sit litterære værk til Martinusinstituttet.

Ved dette dokument overdrager Martinus til Martinusinstituttet den ubegrænsede juridiske ret til at gøre, hvad det vil med værket. Rent juridisk kan Martinusinstituttet teoretisk set destruere hele værket. Denne *ret*, som er af ren *juridisk* art, misforstår Martinusinstituttet som et grønt

lys fra Martinus' side til, at der kan ændres i værket, og at de efterladte manuskripter frit kan redigeres og udgives.

Rådet som repræsentant for Martinus' åndsvidenskabelige analyser er altså ikke i stand til at skelne mellem en *juridisk ret* og en *moralsk pligt*. Rådet finder det mere relevant at se på, hvad Gavebrevet siger, end på hvad formålet for dets eget virke siger.

Disse formål kan findes på <http://martinus-webcenter.dk/martinus-love.html>

Der står ordret:

[Rådet skal] "Bevare Martinus' samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side."

Citatet efterfølges af følgende forklarende bemærkning (kursiveringen er original):

"Værkerne skal bevares *uændret*, så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er *Martinus' egne værker*, og hvad der ikke er."

Foran citatet står:

"Instituttet kan kun bruge sine midler til de formål, der er angivet..."

Det vil med andre ord sige, at ved at ændre i værket, handler Institutet i strid med sin egen grundlov på to måder på en gang:

- 1) Dels ved at ændre i værket
- 2) - og dels ved at bruge sine midler til det

I Samarbejdsstrukturen udgave 1992 står side 102 under afsnit 13 f:

"Der må ikke uden Martinus samtykke foretages ændringer i bøgerne eller i det, han har skrevet." - Rådsmødereferat 13.01.76

"Hvis noget er skrevet primitivt, så skal det blive stående primitivt. Folk må gerne se, at jeg ikke er særlig belæst." - Samarbejdsudvalgsmøde 30.03.78

"Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl, (f.eks. invidid/individ), må der ikke ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken. Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst. Denne mening blev klart tilkendegivet, efter at der var blevet fremlagt enkelte eksempler, hvor der fra forskellig side havde været tvivl om rigtigheden. Martinus ville dog gerne se nærmere på en liste over tilfælde, hvor læsere kan være i tvivl om rigtigheden i teksten.

Martinus udtalte klart, at såfremt han efter at have set nærmere på sagen fandt grund til at ændre enkelte ting, ville han naturligvis rette dem, men han var helt sikker

på, der kun kunne være tale om ganske enkelte ting. Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken.” - Rådsmødereferat 16.03.76

Citatet fra Martinus, hvor han siger: “Der må ikke ændres så meget som et komma” går jeg ud fra kommer fra Rolf. Måske Rolf kan bidrage med yderligere detaljer.

Og citaterne fra Ingrid Okkels er beskrevet ovenfor: “Hvis folk ikke kan forstå mit “gammelt dansk”, må det lære sig “gammelt dansk”

Og som sagt gav Martinus på sine gamle dage - ifølge Ingrid Okkels - udtryk for bekymring for, om det ville kunne undgås, at Instituttet lavede ændringer i værket. Afslutningsvis bemærkes, at et vigtigt motiv for ovennævnte artikel er at vise, at forhistorien for publiceringen af originalværket uden om Instituttet er et utal af resultatløse henvendelser til Instituttet med opfordring til selv at gøre det.

Både af videnskabelige grunde og af respekt for Martinus’ utvetydige anvisninger er det af afgørende betydning, at der til enhver tid er fri og uhindret adgang til Martinus’ værk i original og uændret form.

Søren Hahn skrev:

Kære Ruth!

Det ser ud til, at nogle af dine læsere har opfattet min artikel i januar-nummeret som udtryk for Instituttets officielle holdning. Den går selvfølgelig ikke, Instituttet er jo nødt til at opretholde sin copyright, så det står frit til at handle fremover.

Du bliver derfor nødt til at lave en lille dementi i næste nummer af dit blad. Den får du her, og den er markeret med kursiv skrift, så der ikke er noget at tage fejl af:

Artiklen "Apropos en smuk misforståelse", der blev bragt på side 12 og 13 i marts nummeret af Den Ny Verdensimpuls, er alene et udtryk for min private og personlige holdning, og repræsenterer på ingen måde Martinus Instituttets holdning.

Så står vi alle sammen mere frit og ved, hvor vi har hinanden.

Kærlig hilsen
Søren

Slutspil

v/Vagn Noach

Efter Sam Zinglersens bortgang fra det fysiske plan og afvikling af retssagerne omkring Finn Bentzen, skulle den resterende arvebeholdning udloddes til en arving. Da Sam ikke havde livsarvinger, havde han i sit oprindelige testamente ønsket, at Martinus Institut skulle arve han formue ved hans død.

Efter at han havde fundet ud af den rette sammenhæng omkring stiftelsen af sit anpartsselskab og formålet med dette, havde han tabt tilliden til både Finn Bentzen og Willy Kuiper og ønskede at ændre sit testamente.

Under et møde hos Sam blev det foreslået, at hans arv i stedet for at gå til Martinus Instituttet skulle tilfalde hans egen fond Sam Zinglersens fond, der ejede ejendommen Moskildvad, Martinus genskabte barndomshjem.

Planen var, at da entreindtægterne ikke kunne dække udgifterne til en bestyrer og vedligeholdelse af bygningen, skulle hans arv gå til dette formål, da dette barndomshjem var Sam's "barn".

Der skulle udfærdiges en ingeniør rapport, der fastlagde hvilken vedligeholdelse der var påkrævet de kommende 10 år, og i løbet af denne periode skulle den lokale forvaltning i Sindal bearbejdes med det formål at overtage barndomshjemmet som et kulturminde.

Dette forslag til løsning var Sam meget begejstret for. Imidlertid sad der i bestyrelsen for Sam Zinglersens fond 3 personer, nemlig Sam selv samt Finn Bentzen og Willy Küiper. Disse personer var af Finn Bentzen, der havde udarbejdet fondens fundats, indsat på livstid og nu krævede det, at Finn Bentzen og Willy frivilligt ville opgive deres livstids-indsættelse.

Den nye bestyrelse på 3 personer skulle bestå af en person fra Martinus Institut, der ikke skulle være Willy, en fra Sindal lokal historiske arkiv og en uafhængig person med indsigt i økonomi.

Denne løsning var Sam også meget begejstret for, og efter hans anmodning skrev jeg til Finn Bentzen og opfordrede ham til frivilligt at udtræde af bestyrelsen i Sam Zinglersens fond på samme måde, som Aage Hvolby tidligere var udtrådt frivilligt, selv om han var indsat på livstid. Dette nægtede Finn under henvisning til at han ifølge aftale med Martinus var indsat på livstid.

Dette var lidt ejendommeligt, da fonden var blevet stiftet i december 1988, og Martinus havde forladt det fysiske plan i 1981.

En ny retssag der tvang Finn ud af bestyrelsen blev overvejet. Jeg rettede henvendelse til advokat Annette Fabri-

cus Bjerre, der i forvejen kendte til forholdet mellem Sam og Finn, men da hun grundet sin mands alvorlige sygdom ikke kunne påtage sig nye retssager, henvendte jeg mig i stedet til advokat Erik Malberg. Erik Malberg afgav et notat om sagen, der konkluderede at en henvendelse til civildirektoratet, der er fondens øverste myndighed, formentlig på baggrund af de foreliggende begivenheder kunne fastslå, at Finn Bentzen var uværdig til at sidde i bestyrelsen på livstid.

Da en sag tager tid og Sam var blevet en ældre herre, foranledigede jeg via Sam en indkaldelse til et fondsmøde, hvor sagen skulle drøftes. Mødet blev afholdt hos Sam den 20. april 2007 og sluttede med, at Willy sammen med Erik Rævdal ville foranledige, at Finn udtrådte frivilligt. Der blev fastsat en frist til at opnå dette og da perioden var ved at udløbe den 1. juni 2007, fremsendte jeg indkaldelse til et møde den 6. juni 2007 efter aftale med advokat Erik Malberg.

Da jeg intet hørte, rykkede jeg Willy kraftigt for et svar på mødedatoen, men får pludselig en mail fra Majken Bøg den 1. juni 2007, der fortalte at Finn Bentzen var udtrådt frivilligt og en tak for hjælpen samt en besked om, at mødet den 6. juni ikke er nødvendigt.

Sam forlod den fysiske verden i september 2007, og før jeg fik lejlighed til at tale med ham om, hvad der var sket inden mødet den 6. juni, hvor vi skulle vælge en ny bestyrelse i hans fond.

Efterfølgende konstaterede jeg, at der var indtrådt en ny bestyrelse i Sam's fond, der nu bestod af Majken Bøg som formand og Willem Küiper samt Lene Jeppesen og Jan Marsfeldt Andersen som øvrige medlemmer. Fondens bestyrelse var blevet udvidet med en person, og Martinus Institut herunder Willy sad på flertallet og dermed på magten.

Da denne bestyrelse var i strid med Sam's ønsker, nedfældet i hans testamente, måtte der dannes en ny fond, der kunne arve de tilbageværende værdier. Denne fond har fået navnet "Sam Zinglersens dialog fond", og da den endnu ikke er stiftet og dermed er en juridisk gyldig enhed der kan arve, er der af skifteretten som ved umyndige børn indsat en skifteværge, hvilket vil sige en ny advokat til varetagelse af, at arveladers ønske opfyldes.

Kun fremtiden vil herefter vise hvad slutningen bliver på denne ejendommelige sag, hvor Sams Zinglersens "gamle" fond siger nej tak til at arve, hvis den valgte bestyrelse, herunder Willy, må opgive deres totale magt og i stedet skal følge Sam's ønsker.

Advokaten arbejder nu på at få etableret en ny fond, Sam Zinglersens Dialog fond.

BOGANMELDELSER

”Feltet”

Af Lynne McTaggart

Forlaget ”Det blå Hus”

335 sider – 300 kr.

Anm. **Eskild Kjær-Madsen**

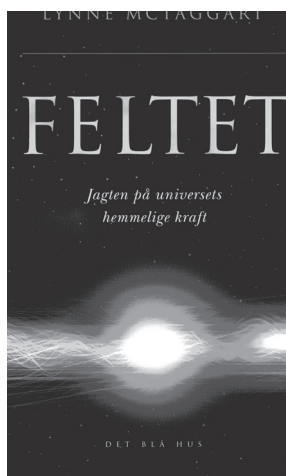
To væsentlige bøger, som på forunderlig vis supplerer hinanden, er Per Bruus-Jensens ”Projekt liv” og Lynne Mc Taggarts ”Feltet”.

Den første blev anmeldt her i bladets juni-nummer, så om denne er der kun her at tilføje, at Per i hele sit liv har arbejdet på og skrevet for at tilnærme kosmologien og naturvidenskaben i den endelige syntese, som åndsvidenskaben ifølge Martinus uomgængeligt vil være. At denne syntese nærmer sig med voksende hastighed fremgår af ”Feltet”, idet forfatteren som er en meget vidende – og bredt - videnskabsorienteret journalist, overbevisende beskriver de mange, mange tiltag, som uholdet videnskab gennem de seneste år har frembragt. Hendes tilgang til denne bog kan fint afdækkes fra bagsideteksten:

”Lynne Mc Taggart fremlægger i ”Feltet” de banebrydende, nyeste teorier baseret på kvantefysik, der beskriver, hvordan vi alle på dybeste plan er forbundet med hinanden og verden – hvordan alt i universet består af ét intelligent, vibrerende kraftfelt, som reagerer på vores tanker og intentioner.”

Lyder det ikke som noget, kosmologisk interesserede har hørt før?

Problemet for sådanne videnskabsmænd og – kvinder er den meget fastlåste og håndfaste virkelighedsopfattelse, som har præget næsten al videnskabelig tænkning siden opgøret med kirkens skabelsessyn. Der skal stort mod til at stå frem med iagttagelser, som konflikter med måle-og-veje-tænkningen. Og alligevel gør sådanne hæderlige mennesker det, fordi de simpelt hen ikke kan stå inde for et udlevet verdenssyn.

Et par eksempler fra bogen:

(Side 133) Nogle forskere gik så vidt som til at antyde, at alle vores højere erkendelsesprocesser er resultat af samspillet med nulpunktsfeltet (*”Koblingslegemet” iflg. PBJ*). Denne form for stadig interaktion kunne være forklaringen på intuition eller kreativitet – og hvordan ideer kommer til os som anfald af indsigt, somme tider i brudstykker, men ofte på mirakuløs vis som en helhed.

Side 273) De var alle tilfældigt stødt på uregelmæssigheder i denne opfattelse (*den traditionelle verdensopfattelses grundprincipper. EKM.*) og havde haft mod og selvstændighed til at gå videre med at undersøge dem. En efter en var de til sidst efter omhyggelige forsøg og ved at prøve sig frem nået til den opfattelse, at alle disse grundprincipper – der udgjorde selve fundamentet i fysikken og biologien – formentlig var forkerte.

Jeg vil slutte denne anmeldelse med et citat fra bagsideteksten på ”Projekt liv”:

PROJEKT LIV må ses som en vigtig brik i det nye verdensbillede og paradigme, som er i færd med at bryde frem inden for såvel naturvidenskabelig som humanistisk forskning og tænkning. ... *et møde mellem videnskab og spiritualitet!*

Martinus ofte brugte billede ”som søduften i nærheden af havet” passer slående på denne udvikling. Så denne / disse bøger må anbefales enhver, som har lyst til at snuse til denne ”duft”!

Supplerende omtale af ”Feltet”

Af **Ruth Olsen**

Da Eskild sendte sin anmeldelse af denne bog, fik jeg lyst til at læse den, for det er altid interessant at se, hvor langt naturvidenskaben er kommet med at nærme sig

åndsvidenskaben. Og så fik jeg også lyst til at fortælle lidt om, hvad jeg fik ud af den. Bogens undertitel: ”Jagten på universets hemmelige kraft” var jo for mig noget af en ”appetitvækker”!

Ved at opsøge al den viden, som frontkæmperne i de senere år har forsket sig frem til, har forfatteren fremlagt, hvad hun kalder ”en radikal ny videnskabelig historie, en begyndende revolution”. Feltet – det man plejer at kalde ”nulpunktsfeltet” og før i tiden troede blot var tomt rum, har vist sig at være ”et sydende hav af energi”, af nogle nu anset for at være bevidsthedsenergi, hvorfra den fysiske verden springer frem. Nogle mener, at dette felt indeholder uanede mængder af information, og at det er denne der giver livet dets mange former. Faktisk skulle Einstein have sagt, at ”feltet er den eneste virkelighed”.

Man er begyndt at se universet som et dynamisk net af indbyrdes forbindelser, hvor alt er forbundet med alt i et usynligt netværk. Da jeg for mange år siden læste om, hvordan en elektron kunne påvirke en anden elektron øjeblikkeligt og uanset afstand, gjorde det et stort indtryk. Einstein kaldte det ”spøgelsesagtigt” og troede ikke rigtigt på det. Først i 1982 er baggrunden for det opklaret af dem, for hvem ”feltet” er blevet en logisk del af deres verdensbillede.

Det kunne Martinus for længst have opklaret ved at fortælle dem om den ”stråleformige materie”, men den indsigt er selv de modige forskere ikke parat til endnu. Nu har man også fundet ud af, at udveksling af information uanset afstand er muligt mellem mennesker via ”feltet”. Med vor tids udstrakte brug af den elektromagnetiske energi, som jo er en del af ”feltet”, til radio, TV og mobiltlf., er ingen længere i tvivl om denne energis evne til at være bærer af information på lange afstande. Men den energi, man her udnytter, er blot hvad man kan kalde ”den laveste ende” af feltet. Der findes jo også en højere del, som man blot endnu ikke kan måle, det er den man f.eks. bruger i telepati og alt det andet, der stadig anses for overnaturligt.

Hvordan ”feltets” energi bliver til den fysiske verdens stof er fortsat et mysterium for forskerne. Hvad gør atomerne stabile, og hvad får dem til at klumpe sig sammen, spørger de. Hidtil har man ment, at atomerne blev holdt sammen af en kernekraft indefra, men det har aldrig været andet end teori. Nu mener nogle af denne bogs forskere, at sammenhængskraften skyldes pres udefra, altså fra ”feltet”.

De mangler at forstå det, som såvel Martinus som Walter Russell kunne fortælle dem – nemlig at alt i universet er levende væsener, som med deres Jeg og altså bevidsthed skaber og styrer de energier, hvormed de opbygger deres

fysiske organismer. Russell forklarer, at det kræver en vældig indsats for f.eks. et atoms Jeg at fastholde dominansen af den indadgående spiralbevægelse og dermed den spænding, der gør den synlig for vore sanser. Især er spændingen høj i et uran-atom, fordi det stof har det hurtigste og højeste antal spiralbevægelser. Hvis man giver det et ”spark”, udløses spændingen eksplosivt under stor varme.

Også når atomer forener sig for at danne det, vi kalder fast stof, sker det på grundlag af et Jegs bevidste ønsker (begær), men som Martinus forklarer, sker det oftest som en automatfunktion.

Selv om frontforskerne endnu kun aner, at det er bevidsthedsenergier, der ligger til grund for vor fysiske verden, er de kommet langt med at forstå, at stof er elektriske svingninger i et større net af svingninger. Og de synes også at forstå, at det er når svingningerne bliver kohærente, dvs. når de svinger i harmonisk takt, at de forener sig til større helheder. De fandt f.eks. ud af, at når nogle celler i vor krop holdt op med at vibrere i takt med organismen som helhed, blev de til kræftceller.

I det hele taget er sundhed tegn på, at de enkelte dele svinger i harmonisk balance. Et tankevækkende eksempel: da man undersøgte æg fra burhøns, viste de sig at have disharmoniske vibrationer, hvorimod æg fra frilandshøns havde en god balance.

Bogens sidste afsnit handler om, hvordan alt det, som er blevet kaldt ”overnaturligt” kan få sin logiske forklaring, når man en gang rigtigt har forstået, hvad ”feltet” er.

Et budskab om håb fra ENGLENE

Af Lorna Byrne

Borgens forlag 2012

168 sider – 200 kr

Anm. Ruth Olsen

Der mangler ikke for tiden bøger, der giver gode råd om, hvordan vort liv kan blive bedre og lykkeligere.

Efter sigende er den slags bøger nogle af de, der sælger bedst – næst efter krimierne. Denne bog er lidt anderledes ved at gøre englene til den afgørende instans. Den handler om, hvordan engle arbejder utrætteligt overalt for at give menneskene håb.

Forfatteren, som er født i Irland, har altid set og talt med engle, men først som voksen har hun fået mod til at fortælle om det. Det er en meget kærlig bog, hvor det meste bygger på en gammel katolsk kristendom, men der er nok altid brug for at få at vide, at Gud og hans engle elsker dig og passer på dig. Hun tror på bønnens absolutte magt og har derfor lidt svært ved at forklare, hvorfor den ofte alligevel ikke virker.

En af grundene til, at en bøn ikke virker kan være, det er noget, som ikke er med i Guds plan, siger hun. Andre gange kan det være, fordi vi beder om noget, vi i virkeligheden ikke har brug for. Et sted skriver hun: ..”at selv om Gud har fortalt mig, at helvede eksisterer, har han aldrig ladet mig se ham sende nogen sjæl til helvede. Jeg har aldrig set noget andet end en sjæl, der går direkte til himlen.”

Hun har haft to nær-døds-oplevelser, skriver hun, hvor hun oplevede det, som vi har læst om i så mange bøger efterhånden. Der skal nok en del, der kan have glæde af denne bog. Men for mig at se, forekommer hun lidt forvirret, som om hun har svært ved at sammenholde sine egne oplevelser med den katolske opdragelse.

Der må dog være mange, der kan bruge hendes budskaber, for hendes første bog – ”Engle i mit hår” (2008) er blevet oversat til 26 sprog, står der på omslaget. Om den skrev The Times: ”Byrne giver håb og en følelse af fred, noget kirken i mange tilfælde har været ude af stand til at gøre.”

Livet forstås baglæns - men må leves forfra Historien om Søren Kierkegaard

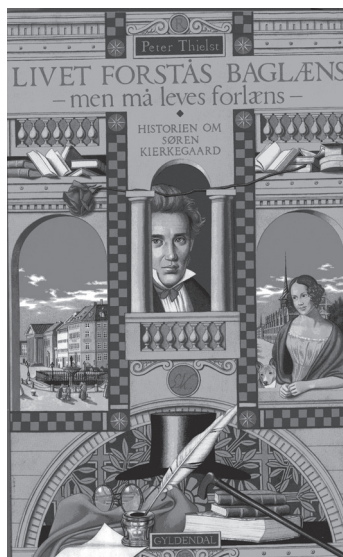
Af Peter Thielst

Gyldendal 2012

304 sider – 150 kr

Anm. Ruth Olsen

Søren Kierkegaard er blevet en verdensberømt dansker, læst og beundret i mange lande for sin dybsindige filosofi. Jeg har flere gange i mit liv forsøgt at læse hans bøger, men må ærligt indrømme, de ikke har sagt mig så meget, fordi de ofte forekom mig enten alt for teoretisk-fortænkt eller for religiøse. Peter Thielst gør ham faktisk en hel del lettere at forstå, dvs gør ham mere jordnær, ja ligefrem interessant ind i mellem.

Det er i anledning af, at det i 2013 er 200 året for hans fødsel, bogen nu udgives i en nyrevideret 3. udgave.

Så jeg har prøvet – endnu en gang - at blive klog på, hvorfor den mand er blevet så berømt. Det kan ikke nytte, jeg prøver at sammenligne ham med Martinus, for der falder han jo helt igennem.

Men han fascinerer mig alligevel på flere måder – f.eks. hans konsekvente krav til, hvad det vil sige at kalde sig kristen. Det handler om at *leve* det kristne budskab og ikke blot *tale* om det. Men noget til yderligheder går han dog, når han skriver: ”Først når du er afdød fra selvisheden i dig og derved fra verden, så du ikke elsker verden, ej heller de ting som er i verden, end ikke selvisk elsker et eneste menneske – når du i kærlighed til Gud har lært at hade dig selv: først da kan der være tale om den kærlighed, som er den kristelige”

Det var den slags udtalelser, som i mine ateistdage fik mig til at afskrive ham som noget, jeg ville bruge tid på. Men når han revsede præsteskabet, synes jeg det var ganske interessant og rammende:

Søren Kierkegaard skrev i “Øjeblikket Nr. 9” bl.a.:
”At præsterne ere Menneske-ædere, og på den afskyeligste maade. Hvad er det nye Testamentes Christendom? Den er den lidende Sandhed. I denne middelmaadige, jammerlige, syndige, onde, ugudelige Verden maa – det er Christendommens Lære – Sandheden lide ...

For den leed derfor dens Stifter ikke blot Døden på Korset, men hans hele Liv var fra Først til Sidst Lidelse; ... Og kun eet forlangte Frelseren, hvilket Samme efter ham atter Apostelen... som det Eneste: Efterfølgelse. Men hvad gjør “Præsten”? Denne studerede Mand, han er da ikke gal. “At følge dem efter, det var ogsaa et Forslag at gjøre en klog Mand; saa maatte der da først være foregaaet den Forandring med den kloge Mand, at han var bleven gal, inden det kunde falde ham ind at indlade sig på Sligt.

Nej, men lod det sig ikke gjøre at skildre disse Herliges Lidelser, at forkynde som Doctrin deres Lære, lod det sig ikke gjøre, og saaledes, at det kastede saa Betydeligt af sig, at en Mand, der ønsker at nyde Livet, kunde leve deraf, gifte sig derpaa, avle Børn, som ernæres derved?” Dette vil sige, er det ikke muligt at gjøre de Herlige i Penge, eller at æde dem, med Kone og Børn leve af at æde dem....

Som der i Huusholdningerne i Slagter-Tiden nedsaltes Forraad for Vinteren, saaledes har “Præsten” de Herlige, som måtte lide for Sandhed, i Saltmads-Tønden. Forgjæves råber han, den Afdøde: følg mig efter, følg

mig efter! "Det var en god Snak" svarede Præsten, "nei, tie Du bare stille, og bliv hvor du er; Hvilket Nonsens, at forlange, jeg skulle følge Dig efter, jeg som just skal leve af at spise Dig, og ikke jeg alene, men min Kone og mine Børn; jeg skulle ...gøre den brillianteste Carriere, tjene Penge som Græs til mig og Kone og Børn.. Dette ere menneskeæderie og det paa den afskyeligste maade...

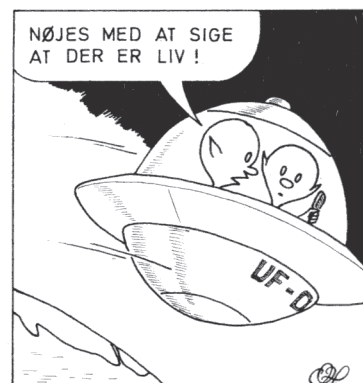
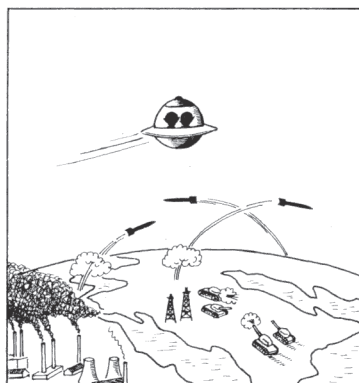
Han har disse Herlige i Saltmads-Tønden. Deres Raab: følg mig efter, følg mig efter! er forgæves. En tid maa han maaske værge sig ... at det ikke ... kommer til at gjøre et forstyrrende Indtryk på hans hele Negotie... I Begyndelsen er det maaskee med en vis Undseelse, at han hører sig kaldet en sand Christi Discibel; i Aarenes løb er han bleven så vant til at høre det, at han selv troer, at han er det."

Martinus sagde på sin 89-års fødselsdag:

"Når mit værk er færdigt, så er jeg ikke på dette plan. Jeg er her alligevel, jeg er stadigvæk iblandt Dem, men ikke i synlig form."

Så værket var altså færdigt, da du forlod jorden! Når du siger, du stadig er her usynligt, hvorfor giver du så ikke dem et praj, som tror det ikke var færdigt alligevel?

Utopia

Frederik Aage Pedersen

sendte til bladet denne mail 7/9:

Martinus har i sine tanker om cellers reinkarnation i sidste fase løst gåden om styring af celler, hvilket betyder at man kan helbrede migræne og på længere sigt også helbrede cancer ved at få dem til at lade være med at gendanne sig, og da celler har en begrænset levetid, vil canceren dø af sig selv.

Jeg ved det, da jeg som Martinus er født med evnen til at heale og flere gange har været på besøg i lyset og i pressede situationer går ud af min krop og svæver op og ser hele horisonten rundt, medens min fysiske krop yder første hjælp og redder de tilskadekomne. Dem jeg har reddet har efter 8-10 dage vågnet op som uforklarligt helbredte, kalder lægerne det.

Vi er en gruppe, som kalder os Utopia, som har sat os for at bevise Martinus' teori, da tiden gør, at vi i dag har chance for at måle, hvilken energi det er, vi bruger, når vi healer i kraft af altet.

Kan vi det, er der jo ikke nogen, der kan tage patent på den viden, da den jo er alment kendt, og ophavsretten ligger jo hos Martinus.

Der er ufattelig mange penge på spil for dem vi træder over tærerne ved at bevise hans teori, så der skal nok komme bud på ophavsretten. mvh. Frederik

De 4 X'er

Af Mischa Lim

Denne artikel er en fortsættelse af min tidligere artikel 'Den skabende Guddom' i Den Ny Verdens IMPULS 2/2009.

I september 2008 læste jeg for første gang om 0X, og det vakte min interesse. Jeg havde hørt, at der i Impuls stod nogle artikler herom, og at det refererede til et nyt begreb, som Martinus havde nævnt i et af sine ufærdige manuskripter, der var med i den tidligere udkomne bog 'Den Intellektualiserede Kristendom'.

Efter at have læst Ole Therkelsens artikel forstod jeg ikke, hvorfor han ikke havde forklaret, hvori forskellen mellem 0X og X1 bestod, for når der - som han skrev - ikke er "nogen væsensforskel", kunne det jo kun betyde, at der *var* en forskel. Da der for mig at se også måtte være en grund til, at Martinus havde indført det nye begreb 0X i sine ufærdige værker, manglede jeg disse forklaringer.

Jeg skrev en email til Ole, og hans svar lød: "Du kan, ligesom jeg lave en egen tolkning", og i øvrigt ville han svare mig, når han havde tid. Det undrede mig, at han kun ville give mig en *tolkning* og ikke en seriøs forklaring, for Uwe Todd havde også stillet nogle spørgsmål til hans artikel, og han havde fået et pænt og fyldestgørende svar i Impuls. Når Ole åbenbart kun havde lavet en tolkning, så kunne jeg godt tænke mig at overvære hans og instituttets undervisning af 0X, for hvis man virkelig overlader det til hver enkelt deltager selv at tolke begrebet, så vil alt jo - når vi ikke kan få et konkret svar - munde ud i det rene kaos. Dermed ville vi igen være tilbage i troens favn, og personligt er jeg selv løbet skrigende væk fra troen, for jeg ønsker at *vide*! En tolkning er en formodning og *ikke* en viden. Hvis hver enkelt kan komme med sin egen tolkning, hvor er så videnskaben blevet af?

Efter at have læst Oles artikel sad jeg som sagt tilbage med nogle ubesvarede spørgsmål, og det var kun dem, jeg ønskede svar på. Da vi jo alle ved, at Martinus efterlodte manuskripter (se Strukturen 13 d og e) kun må udgives, hvis man har forstået dem, og i så fald må de udgives i uændret form, så måtte instituttets medarbejdere sidde inde med *forklaringen*, da de jo skulle undervise i det. Nu fire år senere har jeg rykket Ole for et svar, men modtog blot nogle papirer, som stadig ikke giver svar på mine simple stillede spørgsmål.

Vi kan vist godt slå fast, at udgivelsen af bogen 'Det Intellektualiserede Kristendom' er sket, uden at rådet og Ole helt har forstået, hvorfor Martinus har indført 0X. På et tidspunkt hvor Martinus overvejede, hvad der skulle ske med hans ufærdige manuskripter, og hvorvidt de nu også skulle udgives, sagde han: "*Når jeg er anerkendt over hele verden, så gør det ikke så meget.*" Og så blev han meget stille. Men da Martinus og hans værker endnu ikke er officielt anerkendt, bør Instituttet vente med at udgive dem for ikke at risikere at begå den fejl at *tro*, at de har forstået dem. Martinus kosmiske analyser er en videnskab, og hvis vi vil udgive nye ting, må vi gå den sikre vej. Det er det mest kærlige for alle de mennesker, som interesserer sig for eller som netop har stiftet bekendtskab med Martinus analyser. Hvis vi går ad *troens* usikre vej, er der fare for, at vi afholder andre for nærmere at studere Martinus analyser eller måske oven i købet at forkaste Martinus værk Det Tredie Testamente. Kan vi have det på vores samvittighed?

Udgivelsen af Det Tredie Testamente er ene og alene Martinus ansvar. Det er den sikre vej at gå. Når Martinus f.eks. ikke fik sine manuskripter færdigbearbejdet skyldes det udelukkende, at *vi* - og jeg siger *vi* - ikke var parate til at modtage disse analyser. Det var således ikke Martinus fejl, at manuskripterne ikke blev lavet færdige, men jordmenneskeheden var endnu ikke moden til at modtage dem. Derfor skal vi ikke gå *troens* vej, men skal vælge den sikre vej.

Guddommens analyse

Da jeg ikke har kunnet få noget svar fra Ole, har jeg selv fordybet mig i dette nye Martinus-begreb.

Når Martinus i sine ufærdige manuskripter skriver, at begreberne 0X og X1 er to sider af Guds jeg, giver han ikke alene en skitsering af Guddommens skabeevne, men han giver samtidig en yderligere detaljeret analyse af selve gudsbegrebet. Mens Det Tredie Testamente hovedsageligt belyser gudsbegrebet set *nedefra* og *'inden for tid og rum'*, så er Martinus her gået dybere ind i sine hidtidige analyser og har belyst Guddommen set *oppefra* og *'uden for tid og rum'*, således at vi ser med Guds øjne. På den måde kan man sige, at Martinus har givet selve gudsbegrebet det sidste og endegyldige, teoretiske løft, og det er her, at 0X kommer ind i billedet.

Man kan måske undre sig over, hvorfor Martinus har givet os denne yderligere gudsanalyse på så sent et tidspunkt, hvor Livets Bog for længst er afsluttet og udkommet. Men hvis man f.eks. skulle undervise nybegyndere i matematik, så ville man næppe heller begynde med en udlægning af relativitetsteorien. På samme måde ville Martinus heller ikke begynde med en analyse af gudsbegrebet set *oppefra* og *'uden for tid og rum'*, men han har villet tage sit udgangspunkt i det udviklingstrin, som jordmenneskene stod på og har analyseret gudsbegrebet set *nedefra* og ud fra synspunktet: "Lad os skabe mennesket i vort billede efter vor lignelse", idet vi så ville have størst mulighed for at forstå hans analyser.

I sine symboler har Martinus brugt alt inden for det hvide, som jo indeholder alle spektrets farver, til at udtrykke det skabte verdensalt eller tilværelsen *'inden for tid og rum'* med. Dermed har han vist, at Guddommen giver sig tilkende i hele verdensaltet som et levende væsen. Martinus benævner denne tilkendegivelse med henholdsvis X1 (Guds jeg), X2 (Guds skabeevne) og X3 (det skabte eller verdensaltet). Og denne analyse har vi taget til os.

I sine ufærdige manuskripter kalder Martinus netop Guddommen i tilværelsen *'uden for tid og rum'* for det *'immaterielle noget 0X'*. Dette er en tilværelse uden for alt det skabte, og det har Martinus udtrykt med den sorte baggrund på sine symboler. Her ophæves alle kontraster, her eksisterer der hverken tid eller rum og al individualitet bliver til én. Netop ved at bruge det sorte viser Martinus, at alt forsvinder heri.

Når vi sover, og når vi inkarnerer, går vi *ubevidst* igennem Guds *'immaterielle noget 0X'*-tilværelse eller denne tilværelse *'uden for tid og rum'*. Denne 0X-tilværelse kan først opleves *bevidst*, når vi har opnået en fuldkommen bevidsthed og er blevet ét med Gud.

Martinus siger i sit foredrag 'Guds øjne' bl.a.: "*Intuitionen er den evne, igennem hvilken de skal opleve Guddommen og tilværelsen uden for tid og rum.*" (Martinus åbningsforedrag 01.07.62 i Klint. Kosmos 2/2008)

Det er således først i det øjeblik, hvor vi ser hele sandheden, at vi ser med Guds øjne, og da ser vi den sande virkelighed bag den illusoriske. Så *er* vi selve evigheden og uendeligheden, så *er* vi selv *'uden for tid og rum'*.

Hvorfor har Martinus ikke givet os en fuldstændig forklaring på begrebet 0X? Martinus har flittigt brugt det sorte bag sine symboler, men har aldrig givet os en forklaring. Hvorfor har han ikke det?

Den sorte baggrund på hans symboler er ikke bare til pynt, men gør netop, at alt i alle henseender giver mening og hænger sammen. Det sorte symboliserer intet mindre end tilværelsen *'uden for tid og rum'*, som hører med til den fulde sandhed.

Hvis Martinus hovedsymbol skal kaldes et eviggyldigt hovedsymbol, må det indeholde *hele* sandheden og må også vise denne tilværelse *'uden for tid og rum'*(!). Og det gør det også, for også dette symbol vises på en sort baggrund, som betegner *'det immaterielle noget 0X'*, en tilværelse *'uden for tid og rum'*.

Martinus havde så meget, han ville fortælle os, men han var bundet til vores udvikling og kom ikke ind på det sorte bag symbolerne. Men *hvis* vi havde spurgt ham om det, ville han have givet os en forklaring. Han havde ikke kunnet gøre andet, for som der står skrevet i Bibelen: "*Men når sandhedens ånd kommer, skal han vejlede eder til hele sandheden, thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale om ...*" (Joh.16,13)

Martinus var Sandhedens Ånd. Han var suveræn og missionerede ikke. Han besvarede alle vore spørgsmål og fortalte hele sandheden. Det var hans opgave, hans mission. Da vi aldrig har bedt ham om en forklaring på det sorte bag symbolerne, må vi nu nøjes med, at han kun har beskrevet 0X et par gange i sine ufærdige værker. Det er derfor op til os selv at sætte Martinus beskrivelse heraf ind i en logisk sammenhæng.

0X og X1

I sin tidligere nævnte artikel skriver Ole, at han som matematiker ville forsøge at opstille to ligninger, og det blev til disse:

$$1. X1 = X1 + X2 + X3$$

$$2. 0X = X1 + X2 + X3$$

Han konkluderede, at han ikke så nogen væsensforskel mellem 0X og X1 og tilføjede, at forskellen ikke kunne være særlig stor.

Der *er* altså en forskel, ligesom der også må være en grund til, at Martinus har indført dette nye begreb. Og hvad har Martinus egentlig sagt om det?

Martinus har hele tiden kaldt 0X for 'det immaterielle noget'. Men han har også givet begrebet andre betegnelser. Han har kaldt 0X for 'den årsagsløse årsag, den første årsag eller årsag nummer et'. Ser vi lidt nærmere på disse 0X-betegnelser, fremkommer der et spændende resultat. Hvis vi først ser på *den årsagsløse årsag* og vil udtrykke den på en matematisk måde, så vil det se sådan ud:

Årsagsløs bliver til tallet 0, fordi årsagsløs ikke henleder til noget.

Årsag bliver til faktoren X, fordi årsag henleder til noget ukendt.

Den årsagsløse årsag bliver herefter til: 0X.

Vi kan gøre det samme med *den første årsag*:

Årsag bliver til faktoren X, fordi årsag henleder til noget ukendt.

Nummer et bliver til tallet 1.

Den første årsag bliver herefter til: X1.

Vi ser, at $0X = X1$, og hermed bekræfter Martinus, at 0X *er* den rigtige betegnelse for 'det immaterielle noget', ligesom også placeringen af tallet 0 foran bogstavet X er den korrekte rækkefølge.

Vi ved fra Martinus og hans beskrivelse af 0X, at vi befinder os på *overbevidsthedens plan*, og det er her – **og kun her** – at 0X og X1 er fuldkommen lige og ikke udtrykker nogen forskel overhovedet. Martinus siger også, at 0X i virkeligheden udgør Guds 'jeg', og at "*dette jeg besjæler hele verdensaltet, både den fysiske og den åndelige side ved det. Det udgør det evigt levende noget.*" (Den Intellektualiserede Kristendom, afsnit 134.)

0X er altså lig med X1. Men hvad skal vi stille op med en lighed, som jo i realiteten ikke fortæller os andet, end at de to begreber er lige, og at Martinus har indført to betegnelser for samme begreb? Ole giver ikke noget svar, så det bringer os ikke videre.

I Martinus analyse af Guddommen har vi set, at Guddommen er overalt, både på *overbevidsthedens plan* og på *underbevidsthedens plan*, og at den anførte lighed mellem 0X og X1 kun viser sig at gælde på *overbevidsthedens plan*.

Når vi nu i vor analyse alligevel kan komme videre til den fysiske verden eller *underbevidsthedens plan*, skyldes det, at der er *spændinger* imellem 0X og X1. Disse spændinger berører både *urbegæret* og *den højeste ild* (se Det evige Verdensbillede, symbol 6). Den højeste ild på sin side påvirker igen den feminine og den maskuline

pol, som sammen med moderenergien, skæbneelementet og grundtalentkernerne forårsager en *spaltning*. Mens ligheden mellem 0X og X1 er væsentlig, om end den er den passive del, så er spændingerne den aktive. 0X berøres ikke af denne spaltning. Men det gør derimod X1, som på *underbevidsthedens plan* nu bliver til $X1+X2+X3$. De udløste spændinger betyder således, at vi som et resultat af jeg'et (X1) har fået dets skabevne (X2) med alt det skabte (X3).

Udtrykt i et skema vil det se sådan ud:

På Overbevidsthedens plan:

$0X \dots = \dots X1$

ingen forskel

$0X \dots$ spændinger $\dots X1$

som påvirker *både urbegæret og den højeste ild*

Den højeste ild påvirker igen

den feminine pol .. spændinger .. den maskuline pol

som med moderenergien, skæbneelementet og grundtalentkernerne forårsager:

- en spaltning -

På underbevidsthedens plan:

0X forbliver 0X, mens X1 bliver til $X1+X2+X3$

Det vil sige:

$0X \dots = \dots X1+X2+X3$

På *overbevidsthedens plan*, hvor 0X er lig X1, kan X1 således stå alene. Men på *underbevidsthedens plan* kan X1 *ikke* stå alene, men fremstår derimod **altid** som $X1 + X2 + X3$, som er uløseligt forbundet med hinanden og ikke kan adskilles. Derfor er det på det skabende eller fysiske plan – **og kun dér** – at der eksisterer en forskel mellem 0X og X1. Den såkaldte tidligere nævnte 'ikke nogen væsensforskel' eller 'at forskellen ikke kan være særlig stor' mellem 0X og X1 består af en illusion og udgør hele det skabte verdensalt. Martinus understreger vigtigheden af $X2 + X3$ som værende en illusion, der i forbindelse med X1 udgør det treenige princip, og han siger herom: "*Det treenige princip er således det levende væsens absolutte livsoplevelsesfundament.*" (Det evige Verdensbillede 1, side 37.)

En interessant detalje: Martinus siger i sin analyse af de 3 X'er: *"Det er i virkeligheden dette treenige princip, der i den kristne verdensreligion er symboliseret i udtrykkene 'Faderen', 'Sønnen' og 'Den hellige Ånd'. I senere analyser skal vi se, hvorledes 'X1' er 'Faderen', 'X2' er 'Sønnen' og 'X3' er 'Den hellige Ånd' (Det evige Verdensbillede 1, side 37.)* Da vi ved, at Martinus kalder X2 og X3 for en illusion, kan dette kun betyde, at Sønnen og Den hellige Ånd *også* er en illusion! Men ligesom alle andre illusioner er også den her nævnte illusion bundet til livets evige love og principper, for uden denne lovbundne illusion ville der ikke være nogen livsoplevelse, ingen bevidsthed, intet liv eller dermed intet livsoplevelsesfundament.

En sandhed med modifikationer

Man kan f.eks. også analysere ovennævnte på følgende måde: Definitionen på et levende væsen er, at det har en skaber X1, en skabeevne X2 og det skabte X3 (legemet).

Ole er et levende væsen og består af
X1 + X2 + X3.

Det samme gælder for Martinus
X1 + X2 + X3.

Disse to ligninger viser, at Ole = Martinus.

På *overbevidsthedens plan* er der for Gud ingen forskel på Ole og Martinus, for de er begge gudesønner, og Martinus siger da også, at *vi* i virkeligheden er *"En stor familie."* Med andre ord er der her ingen væsensforskelle på Ole og Martinus. Men på *underbevidsthedens plan*, hvor illusionen kommer til syne, *er* der en forskel, for dér er Ole *ikke* lig med Martinus. Derfor er Oles udsagn om, at *'forskellen ikke kan være stor'* en sandhed med modifikationer. Forskellen er den, at Ole i modsætning til Martinus endnu ikke har opnået en fuldkommen bevidsthed - og det gælder naturligvis også alle os andre almindelige jordmennesker.

Der blive lys

Når det levende væsen er i salighedsriget, befinder det sig i sin immaterielle 0X-tilværelse *'uden for tid og rum'*. Her kan der ikke mere ændres på noget som helst. Hvad vil man også ændre på, når alt er fuldkomment? Ja, hvad skal det levende væsen her med kontraster og illusioner, for kontraster og illusioner er til for at lære os noget. Hvad skal vi endnu lære, når vi er ét med Faderen og har alviden, almagt og alkærlighed?

Martinus siger, at vi i salighedsriget er alene med Gud, dvs. dér er vi *al(le)-ene* med Gud. Og dér, hvor vi alle er ene med Gud, forsvinder netop alle kontraster, al individualitet bliver til én, og intet træder frem. Dér *er* vi det immaterielle noget 0X, den årsagsløse årsag, den første årsag, og vi er usynlige for den fysiske verden. I salighedsriget har vi ligesom Gud ikke længere nogen ydre verden eller noget makrokosmos over os.

Vi er ét med Faderen og har alviden, almagt og alkærlighed. Her har vi ligesom Gud hele den ydre verden eller verdensaltet inden i os. Da denne almagt er så lysende og stærk, har Forsynet anbragt et mørkt 'filter' foran lyset, da hele verdensaltet ellers ville brænde op. Om lyset har Martinus ofte sagt, at mørket er skjult lys. Og derfor kan Gud også i al evighed sige: *"Der blive lys"*. Og så skaber han på ny en synlig tilværelse *'inden for tid og rum'*. Dermed begynder vi igen på et nyt kredsløb.

Dette gips-relief med årstallene 1921-1946 har Kurt arvet efter lukningen af Humlegården - er der nogen, der kan fortælle, hvem der har lavet det og i hvor mange eksemplarer det findes?

De nye myter

v/Ruth Olsen

Iben Krogsdal satte sig for at afdække det verdens- og menneskebillede, som vor tids mange terapitilbud og selvudviklingskurser bygger på. Hun har især koncentreret sig om den form, der hedder NLP, og det kom der en bog ud af (forlaget Hovedland 2011). Hun valgte at deltage i et længere kursusforløb, beregnet til at uddanne NLP-terapeuter, men læste også nogle baggrundsbøger. Jeg vil kort referere fra hendes bog først.

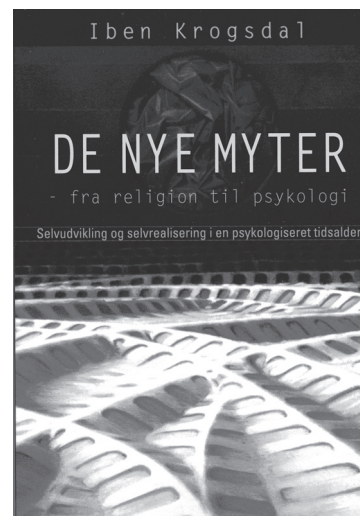
Som så mange andre af vor tids spirituelle strømninger opstod NLP i Californien i 1970'erne, og som det nok er typisk for USA, begyndte det med nogle psykologers interesse for at finde ud af, hvad der gør mennesker succesfulde. Herudfra skabte de nogle terapeutiske teknikker, der skulle gøre mennesker mere ressourcestærke og få dem til at optimere deres præstationer. Det har gjort NLP særlig brugbart til medarbejderkurser i erhvervslivet.

NLP betyder "Neuro-lingvistisk programmering", fordi man mener, teknikkerne bygger på objektiv videnskabelig viden om, hvordan mennesker fungerer mentalt. Nu kan man mene, at denne form for terapi ikke har noget med det spirituelle at gøre, men da den især handler om menneskets indre liv, dets tankeverden, med særlig fokus på det, de kalder "det ubevidste", vedrører det jo i høj grad den del af mennesket, vi kaldet "det åndelige".

Der har udviklet sig forskellige retninger indenfor NLP, men nogle grundtræk er stadig nogenlunde det samme. Superkort opsummeret er de:

Det gælder om terapeutisk at bearbejde det ubevidste sind for at ændre de tankemønstre, der begrænser dig. Du er ikke den, du tror du er, du er i virkeligheden skabt til at være en anden og stærkere person. Man skal "afprogrammere" det falske selv for at blive det "autentiske" selv. Du skaber selv din virkelighed ud fra den model, du har fået indpodet eller har skabt ud fra sansemæssige erfaringer, altså ud fra det, man her kalder dit "landkort", men dette landkort kan du ændre.

Vi har alle uanede muligheder, det gælder blot om at sætte sig klare mål, beslutte og vælge. Du har de ressourcer, du behøver, de skal bare hentes frem fra det ubevidste. Sandheden er i dig selv, når du følger de følelser, der kommer indefra. For at få kontakt med det ubevidste, vil

terapeuten ofte bringe klienten i en let trancetilstand. Da en kursUSDeltager udtrykte bekymring for at blive manipuleret, blev hun beroliget med, at det ubevidste altid ved bedst og vil sige fra overfor manipulering.

Sygdom kommer fra det ubevidste, fordi der er "forstyrrelser" i de tankemæssige overbevisninger, men kan også opstå som budskaber, fordi man skal lære noget. Det kan der alt sammen gøres noget ved gennem at "arbejde med sig selv", evt. gå endnu mere i terapi. Når livet er ens eget ansvar, må man prøve at rette de "fejl", der kan opstå.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de – for mig at se – mange lidt særegne betegnelser, teknikker og ritualer, Iben Krogsdal beskriver i sin bog, kun nævne påstanden om, at en terapeut kan "aflæse" en klients ubevidste tilstand på grundlag af hans øjenbevægelser (access-signaler). Selv om hun beskriver sine oplevelser med en stor portion kritisk sans, nævner hun dog også de positive virkninger, mange synes at opnå. Enhver kritik afvises med, at det jo blot er deres egen opfattelse, deres "landkort", for det eneste afgørende er, at "det virker".

Hvilket verdensbillede, dvs "myte", bygger NLP på, spørger hun til sidst. De gamle myter var jo skabt som en slags fælles forståelse af verden og menneskets rolle i den, en slags fælles "sandhed". Men i NLP går man ud fra, at alle har hver sin individuelle sandhed, som man selv vælger. Der er ingen overordnet mening, alt afhænger af din tro på dig selv og din evne til at realisere dit "autentiske" selv. Der er ingen ydre autoritet til at begrænse dig. Der er nok til alle, så man behøver ikke tage noget fra andre. Vi har ikke ansvar for andre end os selv, men dybest set har vi alle de bedste intentioner.

I dette verdensbillede er der ingen overordnet Gud, mennesket er selv blevet til Gud. Men det er vel på en måde i overensstemmelse med den åndsvidenskabelige viden om, at vi alle er en del af Guddommen! (som Jesus sagde: jeg og faderen er eet). Til gengæld stemmer det dårligt med Jesu budskab om, at vi for at "vinde os selv skal miste (glemme?) os selv". For som Iben Krogsdal ser det, lægger NLP op til et ret så selvskabt menneskebillede, hvor andre mennesker kun er vigtige, fordi de ved deres respons på os lærer os noget om os selv.

Det spirituelle

På Borgens forlag udkom i 1996 en bog om NLP, hvor der i slutningen er et afsnit om "NLP og det spirituelle", hvorfra jeg vil tage et par citater:

"Mennesket har gennem hele historien været søgende, drevet af følelsen af, at der må være mere i livet end krop og sind. Vi rækker hele tiden ud, hinsides os selv for gennem erfaring at opleve forbindelsen til det, som er større end os selv. Men en sådan erfaring er subjektiv og kan ikke formidles gennem ord."

"NLP gør i sig selv ingen krav på virkelighed, sandhed, moral eller etik. Den behandler disse begreber som subjektive individuelle erfaringer. ... NLP spørger ikke: Er det sandt? men spørger kun: "Er det anvendeligt?"

Her er altså en bog, der ikke postulerer svar på de store spørgsmål om "livets mening" osv. Her gælder for den enkelte kun det, han selv beslutter og vælger, her er ingen overordnede "universelle love" om det moralsk rigtige. For det er alt sammen noget, der skal komme inde fra i den enkelte.

En anden lille bog om NLP "Råd fra en ven – bestem over dit liv" af Anthony Robbins (Borgens forlag 1997) har mange praktiske og velmente råd om, hvordan vi skal få ting til at lykkes i dette liv og få en bedre tilværelse. Det gælder jo ikke længere om "frelse", men om at blive lykkelige, hvilket nu er blevet helt op til os selv, da det kun er os selv, der har ansvaret for vort liv. Han skriver bl.a.(s.23):

"Evnen til at ændre hvad som helst ligger latent inden i os. ... Men positiv tænkning er ikke i sig selv nok til at forandre dit liv. Du skal have nogle strategier, nogle trin for trin planer, der laver om på, hvordan du tænker, hvordan du føler, og hvad du gør, hver eneste dag, du er i live." ... "Det eneste, der er nødvendigt er at begynde at tro på, at det er muligt at forandre sig. Fortiden er ikke vigtig. Det du gør lige nu, er det, der vil forme din skæbne."

Blandt hans mange råd, foreslår han, vi stiller os følgende spørgsmål hver aften: "På hvilken måde har jeg været givende i dag? Hvad har jeg lært i dag? Hvordan har dagen i dag bidraget til min livskvalitet? Hvordan kan jeg bruge dagen i dag som en investering i min fremtid?"

Hvis man vil undersøge de grundlæggende ideer bag vor tids bevægelser for åndelig udvikling, må man se på meget andet end NLP, som jo kun er en lille gren indenfor det, nogle kalder "new age". Fælles synes dog at være den opfattelse, at den dybere spirituelle visdom findes i vort eget "indre", i "vort højere selv", i "det ubevidste" osv. Hvordan denne visdom kan bringes frem i dagsbevidstheden gives der forskellige anvisninger på.

Fra østens religiøse strømninger har nogle overtaget den overbevisning, at vejen går over at frigøre sig fra egoet med dets tilknytning til sansernes verden. Et middel hertil er meditation, hvor bevidstheden vendes indad og tankestrømmen standses. Eckhart Tolle kan vel siges at være en repræsentant for denne tendens, når han f.eks. siger (i bogen "En ny jord", Borgen 2005): "at man skal adskille tanker og bevidsthed", .. for "tænkeren er ikke dig, den har bare besat dig". Han tolker i øvrigt Jesu ord om, at "salige er de sagtmodige" sådan, at de sagtmodige er de ego-løse!

Ifølge Martinus kan man ikke holde op med at tænke, bortset fra under søvnen, men man kan holde op med at være bevidst om, at man tænker. Jeg ved ikke, om det Tolle kalder "ego" er det samme som det, Martinus kalder vor "underbevidsthed", altså den del af os, der samler erfaringerne i "den jordiske teaterforestilling", men den kan vi vel ikke undvære, hvis vi skal lære noget af at være her.

Wayne Dyer, der har udgivet en lang række bøger, taler om at "vi skal bringe forstandens herredømme til ophør og have tillid til hjertets, dvs følelsernes visdom." I bogen "Bestem over din skæbne" (Borgen 1997) siger han bl.a.: "Ved at opnå bevidstheden om, at du har et højere selv, som er universelt og evigt, føres du frem til en virkeliggørelse af dit hjertes ønsker". .. "Du har i dit indre evnen til at tiltrække dine ønskers mål."

"Det er gennem dine tanker, at du tiltrækker al skabende energi. Hvis du har mentale billeder af at være omgivet af ting og vilkår, som du ønsker, og de har rod i glæde og tillid, så tiltrækker dine skabende tanker de omgivelser og vilkår til din tilværelse." .. "Når du er villig til at påtage dig det fulde ansvar for dig selv, gør det dig værdig til at modtage og tiltrække dine ønskers mål."

I de senere år er der kommet en strøm af bøger med det glade budskab, at du kan tiltrække næsten hvad som helst, du ønsker. De fleste "glemmer" blot at fortælle, at der er nogle forudsætninger, der skal være i orden. Der skal bl.a. være en vis resonans, dvs du kan f.eks. ikke tiltrække kærlighed, hvis din aura udstråler negative vibrationer. Meget af det vi oplever her i livet er karmabestemt, altså skæbnebestemt. De energier, du tidligere har udløst, vender før eller senere tilbage, det kan du kun undgå ved at have forandret din egen energitilstand i mellem tiden. Dette kan man ikke ændre på ved hjælp af bøn, som

Martinus beskriver det i småbogen ”Bønnens mysterium”. Når Jesus sagde, at man ville få alt, hvad man bad om i ”hans navn”, betød det ifølge Martinus ”i Jesu ånd”, altså i uselvskhedens og alkærlighedens ånd.

Man skal altså ikke forvente, at et rent selvsk ønske om at vinde i lotteriet kan blive opfyldt! Men Martinus har også sagt, at alt hvad man inderligt ønsker nok skal gå i opfyldelse en gang, når betingelserne for det er til det. For en energi sendt ud vil altid vende tilbage, det sørger det universelle kredsløbsprincip for.

Walter Russell om bønnens kraft

Russell havde sit virke i USA, hvor de fleste jo tror på Guds almagt til at udvirke mirakler. En gang blev han spurgt af en kursist, hvordan hun skulle få sin bøn hørt, for efter hendes erfaring var det sjældent, at bønner nyttede noget. Svaret lød:

Gud arbejder ikke *for* dig men *med* dig. Gud giver, men du må selv give tilbage, tilsvarende. For i Guds univers må der være balance. Gud giver luften, men du må selv trække vejret – og give det tilbage. Det siges, at med tro kan man flytte bjerge. Men man skal først skaffe sig viden om hvordan, konstruere maskiner til det og arbejde hårdt. Gud arbejder ikke med magi. Vil du have et godt helbred, må du finde ud af, hvordan du skal leve for at bevare det. Gud ”arbejder” med universelle love, ikke med ønsketænkning.

Som eksempel fortæller han historien om en bonde, der bad Gud om en god mark. Snart fandt han en, der var fuld af sten og ukrudt. En nabo sagde til ham: du bad om en god mark, hvis dette er, hvad Gud gav dig, hvad er så bønner værd? Bare vent og se, sagde bonden, han vil give mig mere, når jeg giver mere. Efter nogle års hårdt arbejde, havde han en blomstrende bondegård. En præst kom forbi og sagde: hvor har Gud velsignet dig med en sådan skøn og frugtbar mark. Ja, sagde bonden, men så skulle du have set den, da Gud arbejdede med den alene. Da der skal være balance i universet, kan du ikke få uden også at give. Som Jesus sagde: giv, så skal der gives jer. Det er kærlighedens lov.

Også Russell talte om vort ”højere selv”, der er forenet med Guddommen og derfor har adgang til den universelle visdom. Men menneskene er endnu ikke udviklet til at få bevidst kontakt med denne visdom, og der er ingen nemme genveje. Der er endnu en lang vej til ”bjergets top”, men det lysner, og vi har fået højt udviklede rådgivere til at vise os vejen, så vi ikke behøver fare vild.

Opsummering

Ifølge det nye verdensbillede er vort liv vort eget ansvar. Møder vi f.eks. negativitet fra andre, er det fordi vi selv har udsendt negativitet osv. Som vi sår, høster vi. Går det

os ikke, som vi ønsker, har vi altså gjort noget forkert. Mange af de nye spirituelle terapier kan således nemt få mennesker til at føle, at der er en fejl ved dem, hvis de ikke opnår den ”lykke”, der er dem foregøglet med lige netop deres ”opskrift”.

Hvis man havde kendt hele det verdensbillede, som det med selvansvarligheden blot er en del af, havde man vidst, at vi kun er på vej til at udvikle os hen mod fuldkommenhed. Der er således ingen grund til skyldfølelser over, at vi endnu ikke er i stand til at overholde de ”livets love”, som i sidste ende kan føre til den lykke, fred og harmoni, som de fleste længes mod. Det betyder ikke, at vi ikke selv kan gøre noget for at komme målet lidt nærmere, men vi kan ikke med nogle teknikker springe over de manglende dele af vor udvikling – ved f.eks. at meditere og vende bevidstheden indad. Vor åndelige udvikling må nu engang ske ved hjælp af de erfaringer, vi høster her i den fysiske del af verden.

De nye spirituelle strømninger fokuserer så meget på det enkelte menneske, at det kan se ud som selvcentrerethed grænsende til selvskhed. Men det er faktisk meningen, at vi skal udvikle vor individualitet. Fra fortidens flokmentalitet skal vi nå frem til at blive selvstændigt tænkende individer, der har lært at skelne mellem ”godt og ondt”, sandt og falsk, så vi ikke lader os forføre til at tro på alt, der ”lyder godt og rigtigt”.

Vi skal f.eks. ikke tro, der ikke findes en højere sandhed. Men det er ikke sikkert, vi finder den ved at ”se indad i os selv”. Den højere sandhed gælder for alle, den er universel, og enhver vil en skønne dag ”opdage” den – det er blot et udviklingsspørgsmål. Hvis vi ikke på et tidspunkt har en fælles sandhed, hvordan skulle vi så kunne blive til en ”harmonisk énhed”, sådan at vi kan skabe ”det rigtige menneskerige” her på Jorden.

Til den tid vil vi med alkærlighedens evne skabe en verden, hvor helheden er vigtigere end den enkelte, og hvor alle arbejder for fællesskabet, ligesom cellerne i vor krop gør.

Finanskrisen – hvad var årsagen?

Af Karlotto Lundholm

(Meget frit efter økonom Ducan Wigan)

Efter 2. verdenskrig har forholdet mellem kapital og arbejdskraft været i stand til, at sikre økonomisk vækst. Så længe der kunne skabes vækst i produktion, kunne der også sikres beskæftigelse, vækst i lønninger og folks evne til forbrug og dermed kunne erhvervslivet opnå den nødvendige indtjening til investeringer. Alting voksede til alles tilfredshed.

Men så skete der tre ting. Verdensøkonomien begyndte at vokse, hvilket gav øget konkurrence. Evnen til at fastholde høje vækstrater for produktion kunne ikke fastholdes. Priserne på energi begyndte at stige på bekostning af indtjener i erhvervslivet.

I denne situation vendte man opmærksomheden mod finanssektoren: Kunne man ikke længere skabe overskud og vækst ved produktion af varer, måtte man konkurrere på at tage renter ud af produktion. Efter 1980 gav liberaliseringen mulighed for den finansielle sektors økonomiske ekspansion og åbnede for frie internationale kapitalbevægelser. Det fristede bankerne til at spekulere i værdipapirer og give større udlån, end de havde kapital til.

Herefter lever vi i en verden, hvor der er flere gange større opdagede værdier end reelle værdier.

Der er mange opgørelser over denne vækst i papirværdier. Fra 1988 til 2008 voksede f.eks. Verdensbankens omsætning i aktier med 350 %. Der var politiske motiver

bag liberaliseringen, der udløste denne ekspansion, dette for at finde nye veje at skabe vækst på. Det virkede bare kun kort.

Denne nye logik med at skabe ny vækst på pengeskabelse spredte sig til det samlede kapitalmarked med deres avancerede, komplicerede produkter, bl.a. derivaterne. Disse gør det muligt for de finansielle aktører at skabe økonomisk handel, som ikke er reelt værdibaseret. For hver gæld der skabes, kræves det at der er nogen, der i den sidste ende kan betale. Men hvis der ikke er vækst og overskud i den reale økonomi, så er der ingen anden kilde end papirværdierne og troen på dem.

Når den kolossale mængde af papirværdier bliver faretruende, mister folk troen på deres værdi og prøver at skille sig af med dem, og boblen brister. Når det sker, dvs. når det finansielle markedes aktører ikke kan betale den ophobede gæld, må regeringerne træde til med hjælpepakker. Men da regeringerne heller ikke kan betale, prøver de på at skaffe sig pengene ved nedskæringer på samfundets aktiviteter til fattigdom og forarmelse for befolkningen.

I virkeligheden har den finansielle sektors ekspansion blot tjent til at skabe større rigdom hos de der i forvejen var rige. Reelt er de fleste penge uden for samfundets rækkevidde. De befinder sig i finansielle offshore centre i skattely beskyttet af bankhemmeligheder. Antallet af sådanne skattely er opgjort til 80.

Ikke mange økonomer tror på, at vi bare kan gentage, hvad vi har gjort før, fordi det er åbenlyst og dokumenteret, at vi har nogle økologiske og ressourcemæssige begrænsninger så som CO2 udledning, fødevarer og råstoffer, som kræves overholdt for at beskytte kloden, som vi bor på og er fælles om.

Hvad er vejen frem?

Da jeg skrev om velfærdsstatens begrænsninger var jeg overbevist om, at middelstanden i velfærdsstaten i væsentlig grad havde bidraget til den økonomiske krise, ved at den lidt efter lidt havde fået opfyldt sine væsentligste behov, og dermed havde nedsat købelyst, hvilket begrænsede erhvervslivets aktiviteter og dermed bidrog til krisen. Det var kun en del af middelstanden, nemlig den del som

ikke på forhånd var blevet indhentet af krisen og ruineret. Man kan sige, at en del af befolkningen bidrog til krisen ved nedsat købelyst, og en anden del blev ramt af krisens nedsatte aktivitet i erhvervslivet. Derudover blev krisen også og i høj grad fremkaldt ved de foran beskrevne meget afgørende forkerte økonomiske transaktioner.

Flere økonomer er af den opfattelse, at kriser er forankret i en økonomisk cyklus, der veksler mellem lavvækst og kriser og høj konjunktur og rovdrift. Mellem fredstilstande og krigstilstande.

Dette er muligt, men det går bare ikke længere. Jordkloden med sin atmosfære og menneskeheden med sin nuværende krævende civilisation kan ikke længere levere ressourcer til fremtidig rovdrift, ja kan vel dårligt klare lavvækst til den voksende menneskehed.

Det tyder på, at der skal en gevaldig opbremsning og omlægning til for at vende udviklingen. Det vil sige et helt nyt og realistisk syn på hvad der er muligt med den jordklode og den befolkning vi har. Vi kunne starte med at give myndighederne magt til at kontrollere og dermed styre de økonomiske transaktioner.

Kommentar

v/Ruth Olsen

Finanskrisens årsag er dybest set den vanvittige tanke, at penge kan avle penge uden noget konkret grundlag i en værdiforøgelse via vareproduktion. Bankerne gjorde sig til ”pengemaskiner” ved at købe/belåne stort set ethvert pantebrev, de blev præsenteret for uden at kontrollere, om der lå reel værdi bagved. Det er blevet kaldt ”pantebrevskarrusellen”, som vi for nylig så i en TV-udsendelse. Bankerne blev selv spekulanter med alle deres ”lokkende” låneformer.

De absurd opskruede boligpriser, som når f.eks. en ejendom på blot et år steg fra 12 millioner til 60 millioner, førte til at kreditforeninger/banker gladelig udstedte pantebreve på værdistigningen – det nogle kaldte ”friværdi”, andre kaldte ”luft”. Den politiske magt gjorde intet for at bremse dette syge system, selv om de blev advaret. Det parti, der var hovedansvarlige for, at finanskrisen fik sit særlige forløb i Danmark til forarmelse og arbejdsløshed for så mange, er nu det der har allerstørst tilslutning hos danskerne ifølge meningsmålingerne! Men de vil jo heller ikke indrømme deres skyld, og vælgerne kan ikke gennemskue deres ynkelige udenomssnak.

De spekulanter, der handlede ejendomme i de år, indkasserede ved hjælp af bankerne enorme summer, der ofte

havnede i skattely. Det blev som bekendt almindelige skatteydere via staten – udover de krakkede bankaktionærer – der således kom til at forgyldte de skrupelløse spekulanter. Der var også andre ”friværdier”, som pga de opskruede boligpriser blev omsat til kontanter og brugt på alt andet, end noget der kom samfundet som helhed til gode. Men dem kan man ikke kalde egentlige spekulanter, de brugte jo bare de muligheder, som politikerne var dumme nok til at give dem.

Nu skulle man så tro, at politikerne og folk i almindelighed har indset, at der er noget helt galt med det økonomiske system og hele det globale finans-cirkus og begynder på en reform af det. Det ser det ikke ud til foreløbig. I stedet presses ”de afmægtige” ud i endnu større afmægt, som det især ses i Sydeuropa. Dermed er vejen banet for en rabiat højredrejning, der begynder at ligne den, man så i 1930’ernes Europa. Dengang tog man ikke advarslerne alvorligt, dem som f.eks. kom fra økonomen Keynes. Vil man gøre det nu, hvor man kender erfaringerne fra dengang?

Eller er det just meningen, at det meste af Europa skal igennem endnu en lidelsesepoke – den Martinus forudsagde ville komme – før vi rigtigt har fortjent den Nobels Fredspris, som EU lige har modtaget? Der mangler unægtelig en hel del i mange europæeres humane og åndelige udvikling.

Martinus skrev i Livets Bog I stk. 101: ”Det er ligesom statsmagterne i meget stor udstrækning er underkastet ”pengemagten” og er dens ”undersåt” i stedet for dens ”herre”.”

Og i stk. 93: ”Landene er allerede økonomisk set så indfiltret i hverandre .. at en enkel nations sammenbrud eller krisetilstand ikke kan finde sted uden i mange tilfælde at betyde en katastrofe eller ulykke for den øvrige verden.” (skrevet i 1932!)

(Se anmeldelsen af Rico Bo’s bog ”Det skrantende tyranni” i Impuls nr4/2011, kan købes i bogbiksen)

Oversættelser, oversættelser og atter oversættelser

“

Af Ejnar Hjorth

Da Martinus havde været på rejse til Japan og Indien i 1954, gjorde sprogproblemet et stort indtryk på ham. Det gav han udtryk for i den julehilsen, han udsendte senere, ved at nævne behovet for *oversættelser* 3 gange.

Analyserne er jo ikke skrevet kun for danskerne eller skandinaverne. De milliarder, som ikke kender det lille danske sprog, kommer aldrig til at kende Martinus analyser, hvis de ikke bliver oversat. At støtte oversættelsesarbejdet er altså en af de vigtigste opgaver for Martinus Institut. Og Martinus idealfonds midler bør selvfølgelig gå til, især, at fremme oversættelser. Instituttet har derimod brugt megen tid og mange midler på at “oversætte” og genudgive Martinus danske tekst i ny dansk retskrivning.

Hvordan er det gået med at oversætte til fremmede sprog siden 1954?

Der er ialt 47 Martinus-bøger. Af dem er kun 21 oversat og udgivet på engelsk. Af andre store sprog kan nævnes: spansk med 19 udgivelser, tysk 33, russisk 9, fransk 8, rumænsk 7, kinesisk 6 og japansk 3.

Der er langt igen i sammenligning med **Bibelen**, **Det Gamle** og **Det Nye Testamente**, der er oversat til 451 sprog, og dele af den til 2.479 sprog. – **Det Tredie Testamente** er endnu ikke oversat og udgivet i sin helhed, men dele af det er oversat til 23 sprog.

Megen af dette oversættelsesarbejde er gjort af frivillige uden betaling. Jeg kender Trifoi, som fra esperanto oversætter til rumænsk, uden beregning, men udelukkende af interesse for og af kærlighed til Martinus analyser.

Da han lever under ret fattige forhold, spurgte jeg Martinus Idealfond om ikke man, som en opmuntring, kunne støtte ham økonomisk. Jeg anså dette, at støtte oversættelsesarbejdet, for Fondens fornemste opgave, og jeg forestillede mig, at blot 5- eller 10.000,- kr. ville være en kolossal opmuntring og hjælp for ham. Jeg fik det svar, at det ville Rådet tage op til behandling ved næste rådsmøde.

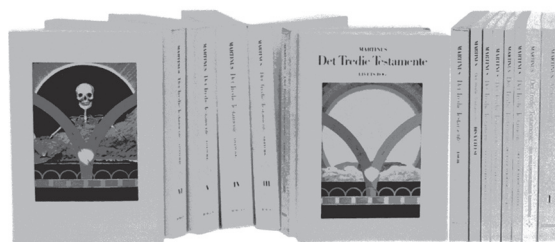
Senere kom rådsbeslutningen:

“Når det gælder afslaget til støtte for Trifois oversættelsesarbejde, er det en rådsbeslutning, hvor vi hele tiden tvinges til med de begrænsede midler vi råder over, at prioritere mellem alle de mange opgaver og projekter vi har på ønskelisten. Set i lyset af, at der allerede findes så tilpas meget oversat til rumænsk, fandt det samlede råd, at vi ikke i denne omgang kan prioritere økonomisk støtte til yderligere oversættelser til rumænsk.

Vi er selvfølgelig glade for alt det Trifoi allerede har oversat, og at han stadig har inspiration til at fortsætte, selv om vi i øjeblikket har prioriteret andre projekter, når det gælder økonomisk støtte.”

Til slut, fra Martinus julehilsen 1954:

“Ved Deres store Offervillighed og Kærlighed til vor fælles store Sag satte De mig i Stand til at bringe Kendskabet til dette vort Arbejde i Verdensgenløsningens Tjeneste ud til store dele af Verden. ... Vort store problem bliver nu – Oversættelser, Oversættelser og atter Oversættelser. Der er skabt store Forventninger hos mange, som vi må kæmpe for at indfri.

Tredie med i, og hvordan Martinus besluttede det

v/ Jan Langekær

Forleden ved et af foredragene i LIVETS SKOLE i åndsvidenskab, kom en gammel medarbejder i Martinus Institutet lige pludselig i pausen og fortalte mig, hvordan det gik til, da Martinus bestemte at Tredie skulle skrives med i, og ikke med j, på forsiden af hans ny designede omslag til LIVETS BOG I-VII. Martinus valgte nemlig j fra.

Den gamle medarbejder havde selv været med til det såkaldte torsdagsmøde, hvor også Martinus og bl.a. nu afdøde rådsmedlem Ib Schleicher og en del andre medarbejdere deltog. Det har nok været omkring 1978.

Man talte på mødet om stavningen af den nye hovedtitel på værket Det Tredie Testamente.

En medarbejder foreslog Martinus, at hovedtitlen Det Tredie Testamente kunne skrives med j i Tredie, mens en anden medarbejder foreslog Martinus, at det kunne skrives med i, fordi det så pænere ud og flugtede med underkanten hele vejen hen under titlen DET TREDIE TESTAMENTE.

Martinus tænkte sig så lidt om og sagde så, at det selvfølgelig skulle skrives med et lille i, i ordet Tredie, med bemærkningen: ”fordi det ser pænere ud”

Dermed var den beslutning taget af Martinus selv.

Jo, Martinus havde sandelig også sans for det æstetiske og for design og layout.

Uden denne evne havde han nok heller ikke været i stand til at skabe sine mange smukke kosmiske symboler.

Martinus nye smudsomslag til LIVETS BOG var også nummereret med romertal, som de havde været det lige siden førsteudgivelsen fra 1932. Borgens Forlag udgav da også den 24. november 1981 bøgerne efter Martinus retningslinier, altså med i, i Tredie og med romertal på bogryg og forside.

Martinus havde sans for detaljen.

Supplerende bemærkninger:

v/Ruth O.

Nuværende medlem af Rådet for Martinus Institut, Per Jan Neergaard, udgav på Borgens forlag i 2006 en bog, der

hedder ”Tal og bogstavers skjulte sprog”. Heri beskriver han forskellen mellem bogstaverne i og j.

Om i’et står der bl.a.:

”I’et er det selvbevidste menneske, som træder alene frem i sin egen ansvarlighed og stråler som en sol ud i verden. – Med denne lyd lærer vi os selv at kende på godt og ondt. Den fremmer vor skelneevne og hjælper med at afbalancere vort indre. Vi står overfor dagens lys – her kan intet mere skjules. Øverst på vor bevidsthedshimmel står vokalen i. Vokalen viser det dagsbevidste menneske, som har brug for at forstå sit liv og sin verden. Vokalen er knyttet til den gule farve – den farve der stråler mest og er mest synlig.

Den gule farve er den mest følsomme farve og sværest at holde klar gul. Blandes den gule farve blot den mindste del af en anden farve, virker den uren og grumset. Det samme gælder symbolsk for i’et. Den fordrer en hårfin balance ... derfor står den for renhed, ubesmittethed og sandhed. .. Lyden strømmer langs hele rygsøjlen, bølger omkring hjertet og videre langs rygsøjlen helt op til issen. I’et samler personligheden og giver forbindelse med vort indre sjælelige væsen. Mennesket som kender sig selv og sit indre væsen, som er herre i eget hus.”

Om j’et står bl.a.:

”Den væsentligste lydlige forskel i forhold til vokalen i er, at j’et ikke har samme ”strålekraft”, men virker mere fysisk ... J’et rummer ikke i’ets afbalanceringstendens. Der er snarere en tendens til at vælge side – den personlige og til dels handlekraftige side. Konsonanten j symboliserer et udpræget behov for at stå på egne ben og klare skærene selv. Lyden rummer enspændertræk og solistiske behov. Man går sine egne veje. Måske en vis selvtilstrækkelighed.”

Dette er jo en interessant symbolik, eftersom de to bogstaver spiller en rolle mht hvad mange mener, Martinus ønskede kontra hvad Institutet har ønsket og handlet

efter siden Martinus’ bortgang. Desuden kan man se noget symbolsk i, at bogstavet i stræber opad, hvorimod j’et peger nedad. Måske fornemmede Martinus andet og mere end det rent æstetiske?.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Øje for øje

Som Ghandi sagde: hvis verden bliver ved med "øje for øje"- hævn-tænkningen, så ender verden med at blive blind. Israel lever i høj grad stadig efter Det Gamle Testaments øje for øje parole, blot nøjes de ikke med ligelig gengældelse, men kræver mindst 50 palæstinensiske liv for hvert israelsk liv, som vi f.eks. ser det i den nuværende konflikt (nov.2012).

Det er selvfølgelig ikke tilfældigt, når Martinus tegner symbolet "Intolerance" sådan, at de brændende flammer står op fra Mellemøsten. Også i Syrien "høstes" der for tiden enorme lidelseserfaringer, og hævn-tørsten brænder i manges sind.

Men det er ikke altid "kun" ønsker om hævn, der motiverer mennesker til at begå grusomheder. Det kan man i denne tid se af filmen "Act of killing", hvor såkaldt almindelige folk i Indonesien begik i tusindvis af bestialske drab på medmennesker. Det foregik ud fra, hvad de troede var et "retfærdigheds-motiv", således at mange stadigvæk er stolte af deres ugeringer. Ofrene var jo bare kommunister, mente de, og propagandaens indoktrinering imod kommunisme var stærk dengang.

Med filmen kom sandheden dog frem, for som det er sagt: sandheden vil sejre til sidst. Men der er lang vej endnu, med "de sidste tider" er der meget mere ondt i vente, for mørket har slet ikke kulmineret overalt på jorden. Heller ikke i Sydeuropa er man færdig med "mørket", som vi så det i TV-udsendelsen Horisont 19/11. Men en evt. 3. verdenskrig, som Martinus spåede om, vil ikke udgå fra Europa, selv om vi vil få konsekvenserne at mærke. Martinus sagde jo, vi i den situation vil blive "lazaret-land"!

Stamcelleforskning

Man har store forventninger til, hvor meget man kan reparere menneskers legemlige sygdomme ved hjælp af stamceller, dvs med celler der endnu er så "umodne", at de kan udvikle sig i den retning, man ønsker. Derfor har celler fra et nyt befrugtet æg stået i høj kurs hos forskerne, og sådanne æg har man fået adgang til, fordi der ofte befrugtes flere æg, end man skal bruge, når en kvinde hjælpes til at blive gravid på en fertilitetsklinik.

Det forunderlige er, at en celle fra sådan et befrugtet æg kan formere sig i det uendelige, så nu er der spredt tusindvis af celler fra det selvsamme æg ud til forskere over hele verden. Nok siger Martinus, at liv inkarnerer når som helst der er fysisk mulighed for det, men alligevel er det fantastisk, at lidt næringsvæske i en petriskål er nok til at få menneskeceller til at formere sig uden videre. Bakterier kan

– ja ok, de er jo primitive væsener, men menneskeceller er dog ret højt udviklede væsener. Men måske inkarnerer der ganske andre og mere primitive væsener, så snart de ikke længere har det rette miljø. Og så forsker man i virkeligheden med noget helt andet, end man tror. Noget helt andet er, at det slet ikke er cellen selv, dvs dens DNA/genener, der bestemmer hvilken slags specialiseret celle, den skal udvikle sig til. Det gør det omgivende bevidsthedsfelt, ifølge det nyeste indenfor epigenetikken. Dens DNA indeholder jo blot alle muligheder, men hvad der helt konkret ”tænder og slukker” for de forskellige gener, er stadig noget af en gåde for forskerne.

I en radioudsendelse fortalte en forsker, at man til stamcelleforskning ofte bruger celler fra de små omskårne drenges forhud. Dem har vi ikke så mange af i Danmark, men i Israel har man altså rigeligt forskningsmateriale! Mange dogmatiske jøder tror jo, at omskæringen ”åbner for indsigt i religionen”.

Meningen med UFOerne?

Med kosmisk bevidsthed forventedes Martinus at vide alting, f.eks. også at kunne gennemskue menneskers sande karakter, men han afviste altid den slags med at gøre det klart, at han kun måtte bruge sine særlige evner på sin mission, dvs på at give de kosmiske analyser. Han ville miste sine evner, hvis han brugte dem på noget andet. På alt andet end disse analyser var han altså ikke klogere end så mange andre mennesker.

En gang accepterede han dog at fortælle, hvad han mente om UFO-fænomenet (brev 18/1966). Først slog han fast, at hvis menneskelige væsener skulle kunne bevæge sig udenfor Jordens fysiske atmosfære, måtte de medbringe de jordiske livsbetingelser. Kun åndeligt, f.eks. i

fantasien, kan vi færdes hvor som helst. Hvis menneskelignende væsener i UFOer viser sig her på Jorden, kan de kun være kommet hertil ad åndelig vej og materialiseret sig fysisk efter ankomsten. *”De kommer ikke ude fra verdensrummet, men åbenbarer sig direkte fra det åndelige eller kosmiske plan”*. Det er ”åndelige væsener i midlertidige fysiske materialisationer”.

Han udtalte sig altså ikke om, hvorvidt de var ”virkelige” eller fra en anden planet. Men ud fra andre mere uformelle udtalelser er der ingen tvivl om, at han anså deres besøg på Jorden for at være led i en større plan. Vi ved bare ikke hvilken! Nogle har ment, de er her for at observere, hvordan det står til her, men det behøvede de vel ikke være her fysisk for at gøre. Andre mener, de er led i den igangværende ”åndelige vækkelse” på jorden, men jeg har ikke hørt, at nogen er blevet ret meget ”vækket” pga UFOer.

Hvis de på en eller anden måde er led i forsynets beskyttelse af vor klode mod menneskenes destruktive uvidenhed, kan vi ikke gennemskue deres fremgangsmåde. Måske fjerner de noget af A-kraftværkernes farlige stråling, som ifølge Walter Russell først lægger sig i atmosfærens øvre lag for siden at sive nedad og give mennesker kræft.

Det er jo rart at vide, som Martinus har fortalt os, at vor klode til en vis grad er beskyttet imod vore værste dumheder. Men derfor behøver menneskene jo ikke at være det!

En hjerte-gribende historie

En dag i 1995 begår Terry Cottle (USA) pludselig selvmord ved at skyde sig selv i halsen. Han erklæres hjernedød, og hans hjerte doneres til en mand ved navn Sonny Graham. I 1997 møder Sonny så Terry’s enke Cheryl og forelsker sig straks i hende. ”Det føltes, som om jeg havde kendt hende i årevis”, sagde Sonny. De flytter sammen i 2001 med deres fire sammenbragte børn og bliver gift.

Nogle få år senere går Sonny ud i et skur i baghaven og skyder sig selv i halsen. Ingen af vennerne forstår det, for han havde slet ikke vist tegn på depression eller ønsker om selvmord.

Med vor viden om, at hjertet formodes at være lige så vigtig som hjernen som kontaktorgan til vore åndelige legemer, kan det måske på den måde forklares, hvorfor Sonny med Terry’s hjerte ”genkender” Cheryl straks, han ser hende. Eller er det snarere sådan, at Terry stadig fra det åndelige plan har kontakt med sit hjerte? Altså at han på en

måde via hjertet har besat Sonny. Alt tyder i hvert fald på, at Sonny har overtaget en del af Terry’s følelsesliv. At Sonny begår selvmord på akkurat samme måde som Terry gjorde, viser helt klart at der foreligger en form for besættelse. Det ved den stakkels enke ikke, og derfor kan hun ikke undgå at spekulere over sin rolle i de ulykkelige hændelser.

Hvornår mon det går op for læge-

videnskaben, at det åndeligt set er en meget problematisk sag at flytte et så vigtigt organ som hjertet fra en person til en anden? Hjerte er et levende væsen med en vis egenvilje, og som oprindeligt selv valgte at inkarnere i netop dette bestemte makrovæsen. Tilknytningen mellem organ og makrovæsen kan være stærk og vare længe efter, at makrovæsenet er gået over på den anden side. Vi har efterhånden hørt mange historier om, hvordan organmodtageren har overtaget donorens vaner, smag, seksuelle præference osv.

Fagre ny verden

I Jyllandsposten 31/10 stod en kronik med overskriften: "Menneskehedens digitale nervesystem". Den beskrev hvor meget alt det, vi kalder "IT" betyder for os i dag, hvordan mere og mere i det moderne samfund fungerer ved hjælp af digitale systemer. Men der er mange flere muligheder i vente, får vi opridset: indenfor sundhedsvæsenet, energiforsyningen, til forskellig styring og overvågning i hjemmene osv. Som "nervesystem" betragtet er dog den globale kommunikation og informationsformidling nok det mest centrale. Hvis man betragter jordkloden som helhed udefra, og ser for sig det enorme netværk af internetforbindelser blinke, er sammenligningen med hjernens neurale aktiviteter nærliggende.

I kronikken udfoldes et fremtidsscenarie, hvor ikke blot tastatur og mus er en saga blot, men hvor vi styrer pc'eren alene med tanker, og såle-

des er kommunikationen kommet helt nær på telepati. Og så skulle alle sprogproblemer vel være løst? Men så længe menneskene på denne jord tænker så forskelligt – hvad de jo vil gøre meget længe endnu – vil jo ikke kunne forstå hinandens tanker alligevel. Som hjerneorgan for jordkloden må vi nok erkende, at der er langt igen. Men begyndelsen er dog gjort, altså ved hjælp af teknologi.

Indtil videre er vi totalt afhængige af el-forsyningen, for uden den fungerer al vor fine teknologi jo ikke. Selv mobiler skal jo oplades. Så vi må da håbe, der ikke kommer alt for store "solstorme" eller andre naturfænomener, der kan sætte alle elektriske apparater ud af spillet. Det moderne samfund er faktisk blevet meget sårbart overfor nedbrud af teknologien.

Også en slags udødelighed

Frederik havde en profil på facebook, hvor han udvekslede meninger og oplysninger med vennerne. Da han blev syg og bundet til sin seng, havde han megen glæde af at kunne holde sig i kontakt med dem og modtage kærlige og opmuntrende hilsener.

Da han til sidst forlod sit jordiske "redskab", sad hans unge smilende ansigt stadig der på internettet, så hans søster og kæreste blev ved med at sende kærlige hilsener og fortalte ham, hvor meget de savnede ham. De var overbevist om, at han var i stand til at modtage deres meddelelser der, hvor han nu var. De følte, han ikke var gået helt bort, så længe de havde denne lille del af ham i den virtuelle verden.

De behøvede ikke gå på en kirkegård og mindes ham ved en grav med hans døde krop, for på nettet var der dog lidt af hans levende væsen. I det hele taget er det blevet mere og

mere almindeligt at lave "mindetavler" over afdøde på internettet!

Hjernedødskriteriet

Historien om den unge pige Karina, der var lige ved at blive erklæret hjernedød, men alligevel vågnede op, blev en stor sag i medierne. Lægerne var åbenbart så forhippede på at få nogle unge friske organer til donation, at deres tolkning af skanningsbillederne nok ikke var helt "uvildige". Lægerne vil jo så gerne hjælpe alle de ulykkelige

mennesker på ventelisterne til en organtransplantation, og det er jo forståeligt.

Men de synes ikke at have tilstrækkelig kendskab til organismens fantastiske evne til at regenerere sig selv, fordi de er så forblændet af deres tekniske og medicinske redskaber. Måske vågnede Karina op, netop fordi man stoppede alle kunstige indgreb og gav hendes organisme en chance for at overtage styringen.

Lige siden man indførte hjernedøds-kriteriet, har der været en stor folkelig skepsis overfor det. Det betyder jo, at vurderingen og afgørelsen er helt op til lægerne. De pårørende ser en patient, der stadig er varm med bankende hjerte, så lægerne kan nemt opleves som en slags "gud", der afsiger en "dødsdom".

Når man ved, at uanset kroppen ligger i dyb koma, er bevidstheden stadig levende et eller andet sted, er det tankevækkende at forestille sig, hvordan det opleves at få sit stadig fungerende hjerte skåret ud og lagt

på is. Ingen har haft mulighed for at komme tilbage fra den situation og har fortalt om det, men fra de der har haft nær-døds-oplevelser ved vi, at de udmærket har kunnet følge med i, hvad der skete med deres krop, mens de var "fraværende".

Karina-sagen har nu haft den virkning, at man er blevet mere forsigtig med at erklære nogen hjernedød. Og sådan blev det en læreproces for alle involverede.

Blev geni efter hjerneskade

James Padgett, 41 år, blev for 10 år siden slået ned af nogle bøller på vej hjem fra en fest. Han var en almindelig ung mand uden speciel uddannelse. Da han vågnede op på hospitalet, konstaterede lægerne han havde fået en skade i hjernen, der svarede til det, man kalder et "savant-syndrom", dvs med ekstraordinære evner på et særligt felt. Han ser indviklede matematiske formler alle vegne, som han er i stand til at forvandle til komplicerede mønstre. Han som ellers ikke kunne tegne, blev besat af at tegne indviklede mønstre.

Han fortæller: "Jeg ser brudstykker af Pythagoras læresætning alle vegne. Hver eneste lille krumning, hver eneste spiral, alle træer er dele af denne ligning."

Mønstrene han tegner kaldes fraktaler. Han kan tegne en visuel fremstilling af tallet Pi, det uendelige tal, der begynder med 3,14. Så nu er han blevet et interessant forskerobjekt. "Jeg er besat af tal", siger han, "især geometri. Jeg drømmer bogstavelig talt om dem. Der går

ikke et øjeblik, hvor jeg ikke kan se dem. De vil simpelthen ikke gå væk."

Han fortæller, at hans mål er at udbrede budskabet om, at matematik er lige så smuk og naturlig, som verden omkring os. Til spørgsmålet om, hvorvidt hans talent er en byrde eller en gave, svarer han, det er blanding af begge dele. Nogle gange ville jeg gerne kunne slukke for det, men de gode sider opvejer de dårlige. (kilde Difør-nyt 102/2012)

Vi må konstatere, at der åbenbart er åbnet en del af hans hjerne, hvortil han kan hente billeder, altså brudstykker af viden, fra det store universelle "vidsomsøcean". Der er ikke tale om en del af det, vi kalder kosmisk bevidsthed, for han kan jo ikke selv styre, hvad han ønsker viden om. En gang vil vi alle få "åbnet" de nu ubrugte dele af vor hjerne, så vi kan hente al den viden, vi måtte ønske fra en "vidensbank", der er noget mere omfattende end det internet, vi i dag kan bruge.

Folkekirken som forretning?

Folkekirken har det ikke let for tiden, for efterhånden som folk melder sig ud, skrumper en del af deres indtægter. Derfor er der fra nogle kirkefolks side kommet forskellige forslag til, hvordan de nu bør skelne mellem medlemmer og ikke-medlemmer. F.eks. kunne man kræve fremvisning af bevis for, at man har betalt sin kirkeskat, for at få adgang til at overvære en gudstjeneste. Man kunne høre ordet "kirkesnyltere" nævnt i debatten. Eller man kunne kræve entre, ligesom i et teater, lød et forslag. Alt hvad der er gratis, er jo ikke værdsat, synes at være tidens tendens.

Det forslag fik naturligvis ikke megen opbakning, men der lød heller ikke noget ramaskrig over, at nogen kunne forestille sig, at "Guds ord" ikke skulle være gratis. Forretnings-tanken er dog blevet en realitet flere

steder på den måde, at medlemmer får rabat på begravelser og gravsted, mens ikke-medlemmer må betale fuld pris. Måske ender det med, at vi får kirkegårde delt op i A-hold og B-hold!

Når først "ånden" har forladt den afdøde krop, er den nok ikke så bekymret over, hvor resterne ligger. Men eftersom alle over den normale skat også bidrager til vore begravelsespladser, er det vel rimeligt at vi alle får mulighed for at give det stof tilbage, som vi har lånt af moder Jord. Og forhåbentlig på en måde, der ikke forurener grundvandet!

Religionskrigen i Allerød

Danskerne kom virkelig i oprørsstemning – det var hele julestemningen, der var i fare. Et muslimsk flertal i beboerforeningens bestyrelse ville ikke ofre 7.000 kr på et juletræ midt i bebyggelsen (efter de havde brugt 60.000 på en muslimsk fest). Det viste sig hurtigt ikke at handle om penge, men hvad så?

I Folketinget kom Dansk Folkeparti på banen med anklager om, at muslimerne ville undertrykke kristendommen i Danmark. De

glemte, at et juletræ nu aldrig har været specielt kristent.

Jeg forestiller mig, at det for det muslimske flertal kun handlede om magt. Endelig fik de mulighed for at gennemtrumfe noget, som de ellers ikke som nationalt mindretal kan. Demokrati handler jo om flertalsmagt, tænker de vel, for det er hvad de har set i det politiske landskab i de sidste mange år.

De manglede helt åbenbart fornemmelse for, hvad et sådant "lys i mørket" som et juletræ betyder for almindelige danskere. Denne ufølsomhed og manglende forståelse for demokratiets tradition med at tage hensyn til mindretal, vil desværre nok komme til at gå ud over en del uskyldige muslimer i den kommende tid. Men nu kommer der en ny generalforsamling og formodentlig et nyt bestyrelsesflertal, så forhåbentlig vil julefreden også sænke sig over Allerød!

De græske guder

Når man læser en bog om "det gamle Grækenland", hører man, at de var så overtroiske, at de tilbad flere guder, og at man var så naiv at give dem almindelige menneskelige træk. Men man har sjældent forstået, at disse skikkelser kun var symbolske, ja var led i en slags undervisning i psykologi!

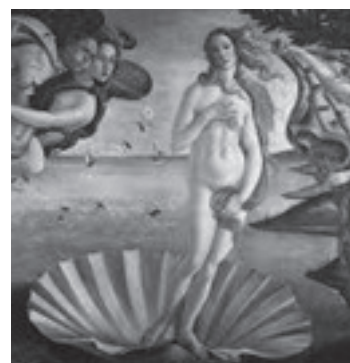
Det skriver Frederik Gabe i sin bog "Mysterieindvielse" (Rhodos 1974) og fortæller bl.a.:

"Når det f.eks. lærtes, at Harmonia var datter af krigsguden Ares og kærlighedsgudinden Aphrodite, kunne man deraf lære, at harmoni kun kan opstå, hvis disse to modstridende kræfter forenes. Kærlighed alene kan ikke afføde harmoni men blot medføre blød eftergivenhed. Harmoni er nemlig ikke det samme som den ro og stilhed, der opstår, når den ene part helt giver efter for den andens krav. Harmoni er en balancekunst mellem modstridende kræfter, en forening af modsætninger."

Interessant er det også, når han skriver: "For de gamle nordboere var helvede på én gang dødsriget og lysets rige, jfr. Det tyske *hell*, som betyder lys. Ordet *hel-vede* betyder viden om hel, dvs om altings helhed. ..Oplevelsen af den guddommelige helhed fremgår også af ordet *hellig*, *hel-lig* er det som er lig med helheden. Det var kristendommen, som skilte det lyse ud fra mørket og altså splittede helheden."

Hans udlægning af de gamle eventyrs symbolik viser den dybe indsigt, de oprindeligt byggede på. Vand stod f.eks. symbolsk for det åndelige, og de dyr som levede der, fiskene, var altså "ånd-rige". Når man trækker fisk op af vandet betyder det symbolsk, at man trækker sit sjælelige indhold op fra det ubevidste. Det er betegnende, at både Jesus og Orfeus blev kaldt for fiskere.

Vi plejer at tro, det først var med Martinus vi fik kendskab til det med polforvandlingen, men faktisk var den viden en del af de gamle mysteriereligioner. Ifølge denne var (citater): "Medens manden har til opgave at bevidstgøre sine kvindelige egenskaber, udvikler kvinden sig ved at erhverve sig mere af de mandlige egenskaber. Erhver-

velse af det modsatte køns egenskaber er et led i den almindelige menneskelige udvikling. Målet er ikke et "unisexet" væsen, som hverken er mand eller kvinde, men et menneske, som i sig forener begge køns egenskaber, det "hermafroditiske" væsen, idet hermafrodit betyder forening af Hermes og Aphrodite."

Kopterne

Omkring 10% af den egyptiske befolkning er kristne koptere. De får det svært i de kommende år, nu hvor en del fanatiske muslimer har fået mere "vind i sejlene". Landets afhængighed af hjælpen fra USA holder dog indtil videre. Det muslimske Broderskabs præsident fra at lade fundamentalisterne få alt for frie tøjler. De har ellers ytret ønsker om at få fjernet Sfinxen og pyramiderne, fordi de er "uislamiske". Det ville holde alle turisterne væk, så det kan præsidenten af økonomiske grunde aldrig gå med til.

Fordi kopterne er kristne, kunne man tro, de var mere humane og "civiliserede" end så mange andre egyptere. Men de fleste af dem er lige så gammeldags patriarkalske og kvindeundertrykkende som egyptere er generelt. Kopterne har i øvrigt lige valgt deres nye pave. Det foregår ved lodtrækning mellem tre kandidater, sådan at en lille pige med bind for øjnene trækker loddet. På den måde mener man, at det er Gud, der bestemmer det. I Vatikanet i Rom tør man ikke overlade den slags til Gud!

GMO

Menneskene får stadig sværere ved at gennemskue, hvad de industrialiserede madvarer indeholder. Hvordan kan man f.eks. afsløre, om der er genmodificeret majs i en eller anden færdigret? Og vi kan ikke gennemskue, hvad det betyder for helbredet på lang sigt.

Et fransk forskerhold har for nylig gennemført et storstilet forsøg med rotter. Efter et år med indtagelse af GMO-majs, fik rotterne kræftknunder. Det har også andre forskere påvist, men denne gang var forsøget særligt grundigt med et meget stort antal forsøgsdyr over lang tid. Producenterne og deres betalte forskere har selvfølgelig protesteret, og deres magt og indflydelse på de politiske beslutningstagere er nok så stor.

Så der står det nu. Tvivlen kommer ikke forbrugerne men den penge-stærke GMO-producent til gode. Så må vi trøste os med, at det er de færreste, der spiser noget med majs hver dag. Men det er der dog i visse dele af verden, man gør. Så kampen fortsætter.

Som Martinus forklarer i småbogen "Den ideelle føde" er vor smagssans nu så degenereret, at vi med den som "rådgiver" er blevet dårlige til at sortere det fra, som er skadeligt for vor organisme. Men her kan ny teknologi måske komme os til hjælp ved at kunne afsløre, hvilke varer der har nogle for os uheldige vibrationer.

Nyt papyrus-fragment

Endnu et lille stykke svært læseligt skrift på koptisk er fundet, som fortæller om Jesus. Det skulle angiveligt sige noget om, at Jesus havde en "kone". Vatikanet har selvfølgelig afvist det som et falsum, for hvad nu med deres cølibatkraft, hvis det er rigtigt, at Jesus havde en kone? Men Paven kan tage det helt roligt. Det ord der oversættes med "kone" har mange forskere påvist lige så godt og mest sandsynligt kan betyde " ledsager". Desuden havde Jesus for længst passeret det stadie i sin udvikling, hvor han havde brug for en kone. Og i øvrigt havde Jesus vel alt for travlt til den slags, når han skulle nå at klare sin mission på 3 år, hvad Martinus fik 60 år til.

Pilgrim

Ordet "pilgrim" kommer fra det latinske ord "peregrinus", som betyder "fremmed", altså oprindeligt som en fremmed her på jorden. En gang mente man jo, især gnostikerne, at vort rigtige "hjem" var i "himlen", og at vi derfor kun var på besøg som fremmede her på jorden, ja de mente kroppen blot var et midlertidigt "fængsel".

Jesus blev kaldt en "pilgrim", der rejste fra sted til sted. Nok rejste Martinus ikke så meget, men en ægte pilgrim var han, nemlig fremmed her på jorden. Måske var det derfor, han elskede den svenske sang, der begynder med: "Jag är en främling", for at han havde følelsen af at være på "gæstevisit" er man ikke i tvivl om.

I den senere tid har ordet pilgrim mere fået betydningen "en rejsende i længsel". Også indenfor Islam har fænomenet pilgrim stor betydning, og mindst én gang i en muslims liv skal han på "hadjj" til Mekka for at "blive rensat for synd". Hadj betyder, efter hvad jeg har læst: "den der bevæger sig mod Gud".

Dragsdals læremester

En gang blev Johannes Dragsdal interviewet til bladet "Det Ukendte" (5/1983) og spurgt om, hvem der var hans læremester. Her nævner han både Steiner og Martinus og synes, det er fint, at de sommetider er uenige, for "så tvinges jeg selv til at tænke". Om sit forhold til Martinus siger han, at det går på tværs af blot det skrevne ord, og fortsætter: "Specielt er min personlige oplevelse af Martinus mig meget dyrebare, særlig når jeg ser, at han i dag bliver pakket mere og mere ind i dogmatik. Der er en tendens til at gøre en gipsfigur af Martinus efter han forlod jorden. Den samme tendens ser vi Tyskland mht Steiner. I begge tilfælde er det skade."

Atomaffald

Der kæmpes ivrigt for at undgå at få lidt atomaffald fra Risø forsøgsstation til lige netop ens egen kommune. De fleste i Danmark har jo altid haft en stærk intuitiv fornemmelse af, at det slet ikke er så ufarligt med det affald. Imens planlægger man i Sverige at deponere en del nok så kraftigt atomaffald ved Barsebäck lige uden for Malmø. Svenskerne har åbenbart aldrig været så betænkelige ved det med atomkraft. Men derfor behøver de vel ikke at være så hensynsløse overfor "broderfolket" at placere "en tikkende bombe" få kilometer fra millionbyen København! Ret beset ved vi ikke, hvad "svenskerne" mener, de er jo aldrig blevet spurgt.

Billige Martinusbøger

Århus Bibliotek holdt udsalg over de gamle bøger, som de ikke mente at have brug for mere. Således blev alle 7 bind af Livets Bog (1984-udgaver) solgt for 37 kr!! De var helt åbenbart ikke klar over, hvad de bøger repræsenterer, men køberen var kisteglad!

MØDER OG STUDIEGRUPPER

BRØNDBY

Søndag 16/12 **Hvem var egentlig personen**

Martinus? v/Vagn Noach

Søndag 6/1 **"Om at holde hjertet varmt"**

v/ Søren Olsen

Søndag 27/1 **Fra trosreligion over ateisme til livets egen religion** v/Toni Bjerremose

Søndag 17/2 **"Martinus værk – Det Tredie Testamente – en kronologisk oversigt"** v/Søren Ingemann

Søndag 10/3 **"Fra Adam til Eva"** v/Hans Lybecker Larsen

Søndag 7/4 **Størrelsesforhold – kosmisk set**

v/Vagn Noach

Møderne er søndage i lige uger kl. 14 og i ulige uger kl. 10 i Livets Skole, Vestre Gade 6, Brøndbyøster.

Kontakt: Jan Langekær tlf. 2015 7811

DRAGØR

Martinus-Studiekreds hver tirsdag kl. 10-12, kontakt Vagn Noach tlf. 3253 2653

el mail: noach@post5.tele.dk

ESBJERG

Mandag 18/2 **To slags kærlighed** v/Solveig Langkilde

Mandag 18/3 **Bevidsthedens udvikling**

v/Tryggvi Gudmundsson

Mandag 15/4 **Mod nye og større oplevelser**

v/Edith Grønbæk

Torsdag 7/3 **"Er der overhovedet nogen grund til at være bange for døden?"** v/Lars Gyde

Torsdag 11/4 **Er der nogen uhyrer under sengen?**

v/Jan Schmidt

Møderne er kl. 19 på Tobakken, Gasværksvej 2, 1. grønt lokale

FREDERIKSHAVN

Mandag 4/2 **Fysisk og åndelig næring**

v/Lene Jeppesen

Mandag 4/3 **Symbolbøgernes historie**

v/Ole Therkelsen

Møderne er kl. 19.30 i Teosofisk Forening, Skolegade 8

HERNING

Torsdag 24/1 **Kontakten mellem den fysiske og den åndelige verden** v/Ole Therkelsen

Torsdag 7/2 **Fysisk og åndelig næring**

v/Lene Jeppesen

Søndag 24/2 kl. 10.30-16 **Livskvalitet og livsglæde**

v/Ingolf Plesner

Møderne er kl. 19.30 i "Kulturellen", lok.02-01, Nørregade 7

KLINT og KØBENHAVN

Oplysning herom fås på www.martinus.dk eller tlf. 38 34 62 80

SILKEBORG

Onsdag 23/1 **Symbolbøgernes historie**

v/Ole Therkelsen

Onsdag 20/2 **Er der overhovedet nogen grund til at være bange for døden?** v/Lars Gyde

Onsdag 20/3 **Bevidsthedens udvikling**

v/Tryggvi Gudmundsson

Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Bindslev Plads 5

SINDAL

Tirsdag 5/2 **Fysisk og åndelig næring**

v/Lene Jeppesen

Tirsdag 5/3 **Symbolbøgernes historie**

v/Ole Therkelsen

Onsdag 10/4 **Er der overhovedet nogen grund til at være bange for døden?** v/Lars Gyde

Møderne er kl. 19.30, Aktivitetshuset, Norgesgade 1

SVENDBORG

Torsdag 21/3 **Bevidsthedens udvikling**

v/Tryggvi Gudmundsson

Mødet er kl. 19.30 på Færggården, lokale 5, Færgevej 13

SØNDERBORG

Tirsdag 22/1 **Mod nye og større oplevelser**

v/Edith Grønbæk

Tirsdag 19/2 **To slags kærlighed** v/Solveig Langkilde

Tirsdag 19/3 **Bevidsthedens udvikling**

v/Tryggvi Gudmundsson

Tirsdag 9/4 **Er der overhovedet nogen grund til at være bange for døden?** v/Lars Gyde

Møderne er kl. 19.30 på Biblioteket, grupperum 3/4, Kongevej 19

THISTED

Søndag 20/1 **Menneskets udvikling: fra angreb til ansvar** v/Martha Font

Søndag 3/2 **Mod nye og større oplevelser** v/Edith Grønbæk

Søndag 3/3 **Symbolbøgernes historie** v/Ole Therkelsen

Møderne er kl. 15, Plantagevej 18

TÅSTRUP

Møderne er tirsdage kl. 19.00 - 22.00.

Tåstrup kulturcenter, Poppel alle 12

www.martinus-taastrup.dk

4/12 læsegruppe

11/12 **Så er det jul - julekrybbe og -hygge**

18/12 læsegruppe

8/1 **Talsystemet**

15/1 Læsegruppe

22/1 **Fra kødkød til frugtkød**

29/1 Læsegruppe

5/2 **Fremtiden og den ny verdens mennesker**

12/2 Læsegruppe

19/2 **Materialisation og dematerialisation**

26/2 Læsegruppe

5/3 **Om sundhed og sygdom i kroppens univers**

12/3 Læsegruppe

19/3 **Martinus om bibelen**

2/4 Læsegruppe

9/4 **Den seksuelle udvikling**

16/4 Læsegruppe

23/4 **Den evige fornyelse af bevidstheden**

30/4 Afslutning med hygge og underholdning

VEJLE

Søndag 3/2 **Fysisk og åndelig næring** v/Lene Jeppesen

Søndag 17/2 **To slags kærlighed** v/Solveig Langkilde

Søndag 7/4 **Er der overhovedet nogen grund til at være bange for døden?** v/Lars Gyde

Møderne er kl. 14 i DOMUS, Ved Sønderåen 1

VIBORG

Tirsdag 22/1 **Kend dig selv** v/Ole Therkelsen

Onsdag 20/2 **To slags kærlighed** v/Solveig Langkilde

Onsdag 20/3 **Mod nye og større oplevelser**

v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 19.30 i Borgerhuset "Stationen", Lille Sankt Hans Gade 7

ÅRHUS

Søndag 20/1 kl. 10-16 Seminar om hvad der optager Ole Therkelsen

Onsdag 6/2 **Fysisk og åndelig næring**

v/Lene Jeppesen

Torsdag 21/2 **To slags kærlighed** v/Solveig Langkilde

Onsdag 6/3 **Kontakten mellem den fysiske og den åndelige verden** v/Ole Therkelsen

Søndag 17/3 kl. 10-16 Seminar, **Vejen til kosmisk bevidsthed** v/Alex Riel Mathiasen

Fælleshuset Roukær Alle 1, Højbjerg

Torsdag 11/4 **Mod nye og større oplevelser**

v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 19 i Filosofisk Center, Vestergade 43, Århus C

Der er Martinus-udstilling i Falconer Center

1.-3. februar med foredrag af Vagn Noach og Jan Langekær!

Referat fra et par af udstillingerne:

Krop - Sind - Ånd Helsemesse i Aarhus d. 28. – 30. september 2012

Jan Langekær og Rolf Elving holdt foredrag henholdsvis fredag d. 28 sept.: «Hvad er intuition» og lørdag d. 29 sept. : ” Tanker omkring det evige verdensbillede.

Det var en stor glæde at opleve de mange oplagte og interesserede som besøgte standen. Alle dagene var godt besøgt af mennesker, som allerede har hørt om Martinus Åndsvidenskab - Det Tredie Testamente eller af nye interesserede som ønskede pjecer med hjem i tasken til nærmere gennemlæsning.

Som i 2011 var det også i dette år en fin oplevelse for alle i standen at stå til rådighed for unge og ældre , hvis blik ofte blev optaget af de inspirerende farverige symboler, som naturligvis afkrævede en forklaring. Alle forsøgte vi efter bedste evne at tjene sagen med samtaler, info. materiale og vejledning om det samlede værk: Det Tredie Testamente på udstillingsstanden i Aarhus. Desuden kan man læse om denne og andre udstillinger på

www.det-tredie-testamente.dk

Kærlig hilsen Annette

Martinus åndsvidenskab i Kulturellen, Herning

v/Mejbritt Ræbild

På Helse- og Sundhedsdagen den 20. oktober 2012 kl. 9-18, havde Fonden Det Tredie Testamente en miniudstilling, hvor vi stod til rådighed med information om, hvordan og hvor du kan læse, høre og lære mere om Martinus' åndsvidenskab.

Yvonne og Mejbritt fra LIVETS SKOLE i åndsvidenskab drog til Herning tidlig lørdag morgen den 20. oktober 2012 med bilen fyldt op med udstillingsmateriale til en miniudstilling i Kulturellen i Herning. Forinden havde vi sendt en artikel til Herning Folkeblad om Fonden Det Tredie Testaments vandreudstilling «Et vindue til evigheden.»

Der var ca. 12 stande med forskellige alternative behandlingsformer mm. Vi fik allerede besøg inden kl. 10 af andre udstillere, der var interesserede i at høre mere om åndsvidenskaben. Vi viste vores store laminerede symboler med forklaringer på bagsiden, vi talte om de forskellige småbøger og om Martinus liv, og henviste til de forskellige steder i Danmark, hvor man kan få mere viden om åndsvidenskaben. Vi blev glædeligt overraskede over, at de fleste besøgende godt kendte til Martinus åndsvidenskab i forvejen, og havde stor fornøjelse af at tale med gæsterne.

Else og Ejnar Hjort fra Aalborg kom og var en stor hjælp på dagen. De kunne godt se, at vi efterhånden var sultne så de sendte os af sted, så vi kunne nyde Yvannes medbragte picnicurv med alverdens godter. På standen havde vi en introfilm kørende med danske undertekster. Det var en rigtig god dag, og trods den lille intime «Messe» fik vi talt med mange. Det viste sig også, at vi skulle holde foredrag. Det blev Ejnar og Mejbritt, der skulle holde det. Vi havde 3 interesserede tilskuere, og vi fik en hyggelig og god debat, og de fremmødte havde spørgsmål og gode kommentarer. Vi siger tak for en dejlig dag, og det bliver nok ikke sidste gang, at vi tager med.

Sam Zinglensen
overnækker
Martinus
et gavebeløb

Martinus skrev i Livets Bog bind I stk. 95:

”At stile mod et højere mål vil altid betyde det samme som at overvinde hindringer, og jordmenneskene har således også forskellige hindringer at overvinde, før deres lov- og retsvæsen er nået til en højere form, end den vi nu kalder statsmagten. Disse hindringer vil altså være resultaterne af den i jordmenneskene endnu forekommende dyriske selvopholdelsesdrift, som netop er baseret på selviskhed eller egenkærlighed, der jo er det modsatte af statsmagtens basis, alkærligheden eller uselviskheden.

Af disse to former for energi: uselviskheden og selviskheden, udgør den sidstnævnte langt den overvejende del af individernes bevidsthedsmateriale. I den daglige tilværelse vil denne igen give sig udslag i alt, hvad der kommer ind under begrebet ”privatinteressen”, medens uselviskheden derimod giver sig udslag i alt, hvad der hører ind under ”fællesinteressen”.

Privatinteressen repræsenterer altså resterne af den dyriske selvopholdelsesdrift, eller dette: ”Enhver er sig selv nærmest”, medens fællesinteressen derimod udgør den gryende menneskelige bevidsthed i individerne, eller dette ”Hellere at give end at tage”. Om disse to faktorer drejer hele den jordmenneskelige bevidsthed sig.

Da privatinteressen endnu fremtræder som den største faktor i de enkelte jordmenneskers bevidsthed, bliver denne faktor også den største og mest fremtrædende udadtil. Og vi finder den derfor som det bærende grundlag for den realitet, vi har omtalt under begrebet ”Pengemagten”, som udgør den største materielle magt indenfor jordmenneskesamfundet.

Ligesom disse to faktorer: selviskheden og uselviskheden i det enkelte jordmenneskes bevidsthed er at udtrykke som henholdsvis udgørende grundlaget for det såkaldte ”onde” og det såkaldte ”gode”, således bliver de samme to faktorer også grundlaget for en lignende spaltning i selve jordmenneskesamfundets samlede bevidsthedsliv.

tilbud

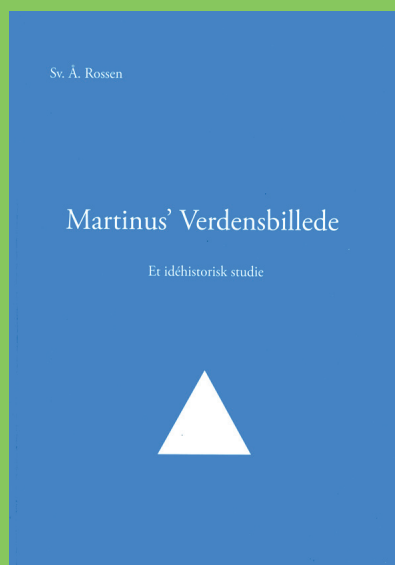
Martinus: Livets Bog 1-7

i oprindelig udgave

Alle 7 bind for kr.1000

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 250

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 250

Ældre numre af Impuls
fås for 5 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk